

DVASINIO PASAULIO TIKROVĖ

[illegible]

S K A I D R U M A S

(Pokalbis su sovietiniu karininku Borisu Pilipčiuku, Afganistano karo dalyviu)

*Nieko ne pridėk prie Viešpaties žodžių,
kad Jis tavęs neapkaltintų ir neliktum melagis (Šv.Raštas).*

- **Borisai, pirmiausia papasakokite mums šiek tiek apie save.**

- Aš karininkas, milicijos vyresnysis leitenantas, dirbau viename Chmelnicko srities rajoniniame skyriuje operatyviniu budėtoju. Dalyvavau Afganistano kare. Gimęs 1963 m., vedęs, turiu tris vaikus. Gyvename kaime Novaja Siniavka, Starosiniavskajos rajone, Chmelnicko srityje.

- **Borisai, aš žinau, kad jūs esate tikintis žmogus. Kaip jūs suradote Dievą?**

- Aš buvau netikintis žmogus ir netgi sakyčiau karingas ateistas, o žmona ir jos tėvai buvo tikintys. Žmona visuomet norėjo, kad Dievas išgelbėtų mane ir turėčiau amžinąjį gyvenimą.

Vieną kartą, tai buvo 1996 m. rugsėjo 16 dieną, Mariupolės miesto Visuotinės Evangelijos bažnyčios pastorius Nikolajus Ivaščenko svečiavosi mūsų kaime, pas savo giminaičius.

Mano žmona prašė jo pakalbėti su manimi, bet perspėjo, kad būtų delikatus. Tada aš buvau nelabai agresyvus, bet kartais nesusivaldantis ir šiurkštus, retai kam nors atsiverdavau. Nuo pat vaikystės ruošiau save karininko tarnybai ir mano užsigrūdinimas galbūt tęsėsi nuo tarnybos armijoje laikų.

Ir štai, kai pastorius Nikolajusėjo pas mane, vos tik išvydau šį žmogų, man kilo mintis: "Dabar aš tau parodysiu..." Bet kada jis priėjo prie manęs, aš nežinau kas su manimi atsitiko... Nikolajus draugiškai patapšnojo man per petį ir kažką papasakojo. Ką tiksliai, neprisimenu, bet niekuomet anksčiau negirdėjau įtikinamesnių žodžių. Aš pripratau įsakinėti, klausyti įsakymų ir negalvodamas vykdyti juos. Bet nuo Nikolajaus žodžių mano viduje kažkas pasikeitė. Aš pajutau, kad mano širdį užlieja tokia ramybė, kokios nepatyriau nuo pat vaikystės. Ir štai tuomet pastorius Nikolajus pasiūlė: "O dabar pasimelsime. Kartok paskui mane...", ir jis pasimeldė su manimi atgailos malda. Iš karto Dievo jėga nužengė ant manęs ir Viešpats krikštijo mane Šventąja Dvasia. Nuo to laiko aš nusprendžiau tarnauti Viešpačiui.

- **O kaip aplinkiniai sureagavo į jūsų pasikeitimą?**

- Iš pradžių prieš mane sukilo mama, nes ji buvo dar be Dievo. Paskui prasidėjo puolimai tarnyboje, grasino atleisti iš darbo ir pažeminti, siekė, kad išsižadėčiau Dievo. Bet aš nė kiek neabejojau ir nesijaudinau. Anksčiau, kitais laikais, turbūt būčiau sutrikęs... Palikti karininko antpečius šiaip sau, dėl kažkokių niekingų nuomonių skirtumų, man būtų atrodę absurdiška. Bet Dievo žodis sako mums, kad jeigu ves jus į teismą, nesirūpinkite ką kalbėsite, nes Aš kalbėsiu už jus. Todėl nesijaudindamas dėl savo likimo, pasakiau: "Jūs nieko man nepadarysite, nes Viešpats su manimi". Ir valdžia nusileido. O bendradarbiai ne tik nusileido, bet ir su malonumu klausė pamokslų, kuriuos aš laisvu nuo tarnybos metu stengiausi jiems pasakoti. Aš visiems pasakojau apie Viešpatį, norėdamas nors vieną sielą atvesti į Dievo karalystę. Nepasakosiu, kokie tamsos darbai buvo mano gyvenime. Visa tai Viešpats man atleido. Aš dėkoju ir šlovinu už tai mūsų Viešpatį. Nuoširdžiai atgailaujančiam žmogui Jis atleidžia visas nuodėmes.

- **Jūs esate karininkas ir kartu tikintis Dievą... Tai truputį keista. Ar žmonės normaliai į tai reaguoja?**

- Viešpats yra vienas visiems. Karininkams taip pat. Jis myli visus vienodai. Man ne kartą užduodavo klausimą: "Kaip tu, karininkas, nešiojantis ginklą, gali tarnauti Dievui?" Dievo žodis mus moko, kaip mes turime tarnauti Jam.

Kai Jonas Krikštytojas krikštijo žmones Jordane, pas jį atėjo kareivių ir paklausė: "O ką mums daryti?" Į šį klausimą Jonas Krikštytojas atsakė, kad jie tenkintųsi savo alga, nemurmėtų ir nieko neskriaustų. Niekur Dievo žodyje neparašyta, kad kareivis neturi tarnauti Viešpačiui. Atvirkščiai, iš Šventojo Rašto mes žinome, kad du šimtininkai atgailavo ir kad jie bei visi jų namai tarnavo Viešpačiui Jėzui Kristui. Kiekvienas tikintysis turi tarnauti Dievui.

- **Borisai, aš matau – jūsų sveikata yra puiki. Ar ir prieš insultą jūs buvote toks pat sveikas?**

- Taip. Kad galėtum tarnauti karininku, būtina turėti idealią sveikatą. Periodiškai mūsų sveikatą tikrina griežta karo medicinos komisija.

- **Prašau papasakoti, kas jums nutiko?**

- Viešpats prikėlė mane iš mirusiųjų 1998 m. liepos 27 dieną. Tada aš grįžau iš darbo namo, į savo kaimą. Tuo metu man kažkas atsitiko. Kas, tiksliai negaliu pasakyti, bet mane visiškai paralyžiavo, aš netekau sąmonės.

Žmona sakė, kad kai aš netekau sąmonės, mane nuvežė į ligoninę. Nustatė insultą. Ten aš be sąmonės išbuvau kelias dienas. Tokios būsenos mane pervežė į Chmelnicko srities kliniką, Reanimacijos skyrių. Ir ten gydytojai tęsė kovą dėl mano gyvybės. Bet progresuojantis insultas nedavė jiems galimybės išgelbėti mane, ir 1998 m. rugpjūčio 1 d. aš numiriau.

- **Ar stiprus buvo jūsų insultas?**

- Kaip aš sužinojau vėliau, gydytojai nustatė, kad kraujo išsiliejimas užtvindė 95 proc. galvos smegenų. Visi prietaisai, kurie buvo prijungti prie mano kūno, konstatavo mirtį. Medicinos išvadoje gydytojai nurodė didelį kraujo išsiliejimą į smegenis (insultą) ir dar dešimtis diagnozių, patvirtinančių mano mirtį.

GYDYTOJAI UŽFIKSAVO MIRTĮ

- **Kai gydytojai nustatė, kad jūs mirėte, ar iš karto pranešė jūsų žmonai?**

- Taip, ir ne tik jai. Kas 15-20 minučių į ligoninę skambino mano bendradarbiai ir klausė apie mano sveikatos būklę. Jiems pranešė, kad jų tarnybos draugo jau nebėra. Jis mirė. Darbe pradėjo rinkti pinigus laidotuvėms, jau užsakė man karstą, vainikus ir visa, ko reikia apeigoms. Trumpiau sakant, ruošėsi mano laidotuvėms. Aš manau, kad tokio sveikuolio milicijos karininko staigi mirtis visiems buvo įvykis "numeris pirmas", ir daugelį tai sujaudino. Apie tai liudijo dažni mano bendradarbių skambučiai į ligoninę.

- **Ar žmona buvo šalia jūsų tuo metu, kai mirėte?**

- Taip, bet arčiau, į patį Reanimacijos skyrių jos neįleido. Vėliau mano žmona pasakojo, kad ji nuolatos meldėsi Dievui dėl mano išgelbėjimo. O tuo metu, kai medikai įnirtingai kovojo dėl mano gyvybės, ji paskambino pastorui Nikolajui. Žmona papasakojo jam, kas su manimi atsitiko, ir paprašė pasimelsti už mane.

Jis paguodė mano žmoną ir pasakė, kad šiuo metu vyksta daugiataukstantinis krikščioniškas festivalis ir jie visi pasimels už Borisą. Jie meldėsi. Per maldą Dievas prabilo Nikolajui, kad ši situacija ne mirčiai, bet Dievo šlovei. O tuo metu ligoninėje vyko veiksmas.. Gydytojai pranešė žmonai apie mano mirtį ir maždaug po trijų valandų leido jai palydėti mano kūną, vežamą ant ratukų, iki lavoninės durų.

Aš sužinojau, kad gydytojai turi tokį įsakymą, kuriame nurodyta, kad žmogus, esantis reanimacijoje, kuriam nustatyta biologinė mirtis, privalo pasilikti ten ne trumpiau kaip dvi valandas ir tik po to gali būti vežamas į lavoninę.

Taigi, kai Borisui buvo nustatyta klinikinė mirtis, gydytojas dar 30 minučių grūmėsi dėl jo gyvybės. Klinikinė mirtis trunka apie 4-6 minutes, toliau eina

biologinė mirtis, kada prasideda negrįžtami procesai centrinėje nervų sistemoje ir žūsta smegenų audiniai. Nustačius biologinę mirtį, Boriso kūnas ne mažiau kaip dvi valandas išbuvo Reanimacijos skyriuje, taigi smegenų audiniai jau buvo žuvę ir negrįžtami procesai prasidėję. Šiuo atveju žmogus "labiau miręs" jau negali būti. Boriso mirtį nustatė gydytojai, ją taip pat parodė visi prietaisai, kurie buvo prijungti prie jo kūno.

AŠ MAČIAU DANGŲ IR KALBĖJAUSI SU DIEVU (Apr 21-22)

- O dabar papasakokite, ką jūs patyrėte, ką matėte?

- Po vidinio smūgio pasijutau atgavęs sąmonę ir pradėjau savo akimis matyti viską, kas vyksta aplinkui. Mačiau viską tarsi iš viršaus. Tai mano siela išėjo ir žiūrėjo į mano kūną. Aplinkui buvo gydytojai baltais chalatais, prie kūno prijungta daugybė aparatų. Gydytojai mėgino mane gaivinti, jie lakstė, blaškėsi, leido įvairius preparatus, bet jiems nieko neišėjo.

Aš pradėjau tolti nuo Žemės. Ji vis mažėjo, kol pamačiau ją labai mažą, galiausiai ji visai išnyko man iš akių. Persikėlimo metu ausyse spengė ir švilpė. Po to aš patekau į nepaprastą vietą, kur buvo neapsakomai šviesu ir man pasidarė labai gera. Nežinau, kaip būtų galima perduoti tą jausmą žodžiais, bet noriu, kad jūs įsivaizduotumėte tai, ką Viešpats man parodė. Aš mačiau auksinius laiptus, kurie spindėjo Dievo šlovės spinduliais. Laiptai buvo gana platūs, su auksiniais turėklais iš abiejų pusių. Ant jų nuo viršaus iki apačios stovėjo sparnuoti angelai, apsirengę baltais drabužiais ir persijuosę auksinėmis juostomis. Jų plaukai buvo balti, veidai spindėjo kaip žaibas, o akys – kaip du šviestuvai. Veidai kaip žmonių, o rankų ir kojų spalva panaši į spindinčių vario drožlių spalvą. Išoriškai angelai buvo panašūs į žmones. Aplink laiptus ir po jais stovėjo daugybė angelų be sparnų. Visi angelai giedojo psalmę. Ir kas nuostabiausia, aš nežinojau, kokia kalba jie gieda, bet tuo metu supratau visus žodžius. Jie giedojo: "O, vertas esi, Viešpatie, visos šlovės ir gyriaus. Tu, Viešpatie, sukūrei Dangų ir Žemę. Tu vertas šito šlovinimo".

Laiptų gale pamačiau neįprastą šviesą. Ne tokią kaip saulės ar suvirinimo aparato, kuri rėžia akis, bet švelnią, kuri spinduliavo šilumą, ramybę, džiaugsmą ir taiką. Mane užliejo toks susižavėjimas, kad neįmanoma to perteikti žodžiais. Susižavėjimas vis augo ir džiaugsmui nebuvo ribų. Paskui iš tos vietos, kur sklido nuostabi šviesa, aš išgirdau balsą: "Mano sūnau, užsiklausyk, ir Aš tau kai ką parodysiu. Aš tau padėsiu".

Iš didelio angelų būrio išėjo du angelai ir atsistojo man iš paskos: vienas – kairėje pusėje, kitas – dešinėje. Aš nepasukau galvos ir nesidairiau, bet man atrodė, kad matau viską aplinkui 360 laipsnių kampu. Nejaučiu jokio nerimo ir jokio diskomforto. Aš buvau absoliučiai ramus ir toks džiaugsmingas, kad neįmanoma to perteikti žodžiais nei tada, nei dabar. Aš nieko neklausinėjau, kur aš esu, kas su manimi vyksta ir kas bus toliau. Aš visiškai pasitikėjau savimi ir jaučiau, kad esu būtent toje vietoje, kur gimiau. Aš jaučiau, kad nuolatos ten gyvenu.

Ir štai Šventoji Dvasia perkėlė mane į didelę laukymę, po kurią lakstė labai gražūs balti arkliai, o jos viduryje stovėjo milžiniškas kubo formos miestas. Aš pradėjau artintis prie jo. Bet artinausi ne taip, kaip žmogus eitų per žemę. Aš judėjau kojomis neliesdamas pagrindo – tai buvo tarsi čiuožimas. Angelai mane lydėjo. Kuo labiau artinausi prie miesto, tuo didesnis kilo susižavėjimas tuo, ką regėjau. Aukštos, labai aukštos miesto sienos buvo iš įvairiaspalvių juostų, iš viso – dvylikos spalvų. Jos žėrėjo persiliedamos į šviesos spindesį. Aš mačiau miesto pamatus, kurie buvo padaryti iš dvylikos brangakmenių. Mačiau vartus iš perlų kiekvienoje sienoje. Perlai, iš kurių padaryti vartai, buvo labai dideli. Aš jų nematavau, bet kiek galėjau matyti iš išvaizdos, vienas perlas buvo daugiau negu dviejų metrų aukščio. Aš mačiau tik dvi sienas ir šešerius vartus, nes Viešpats atvedė mane prie miesto ties kampu. O kaiėjau pro vartus į vidų, pamačiau du užrašus. Vieną – virš vartų, o kitą – po jais. Virš

vartų buvo parašytas vienos Izraelio giminės vardas, o po jais – Apaštalo vardas. Labai gaila, aš nežinau pro kokius vartus Viešpats įvedė mane į Naująją Jeruzalę. Dabar norėčiau tai žinoti.

Kai įėjau į miestą, tai net apmiriau: visas miestas buvo iš aukso. Auksas buvo toks švarus, kad aš niekada nebuvau matęs tokio spindesio. Anksčiau aš mačiau, kaip blizga nauji auksiniai dirbiniai juvelyrinėje parduotuvėje, bet tai yra niekas, palyginti su tuo, ką aš pamačiau. Auksinės gatvės, auksiniai namai, auksinės durys – viskas iš aukso, permatomo kaip stiklas. Negalėjau įsivaizduoti, kad auksas – kietas metalas – gali būti permatomas. O dabar pamačiau ir panorau tai paliesti. Aš liečiau sienas, užeidavau į kai kuriuos namus, apžiūrinėju ir stebėjau tų, ką mačiau.

PANIŠKAS MEDICINOS DARBUOTOJŲ SIAUBAS LIGONINĖJE

- Akimirksniu aš praskrieju erdvę ir pamačiau Žemę. Priartėjęs iš viršaus aš stebėjau tokį vaizdą: neštuvuose, pastatytuose ant ratukų, medicinos darbuotojai vežė kūną, uždengtą paklode, iš po kurios matėsi tik žmogaus kojos. Kai pamačiau savo apsiverkusią žmoną, kuriėjo greta ratukų, supratau, kad čia veža mane. Vienas medicinos darbuotojas ramino ją, sakydamas, kad taip nesielsitum ir stengėsi neleisti jos į kambarį, kur vežė mano kūną. Tame kambaryje ant stalų gulėjo žmonių kūnai, kai kurie buvo perpjauti. Aš supratau, kad mane atvežė į lavoninę. Prieš mano žmoną užsivėrė dvipusės durys, ir ratukai su mano kūnu pasiliko lavoninės patalpoje. Sanitaras, kuris guodė mano žmoną, ir seselė pradėjo eiti tolyn. Kai visa tai pamačiau, pajutau smūgį kartu su pokštelėjimu, ir aš staigiai nusileidau į kūną. Tuo pat metu pajutau tarsi vėjo dvelksmą, galingą jėgą, kuri išmušė lavoninės duris. Dvipusės lavoninės duris nuplėšė nuo vyrių ir jos su trenksmu nukrito ant grindų, o vežimėlis su kūnu išriedėjo iš lavoninės patalpos. Po to viršutinė mano kūno dalis pasikėlė ant ratukų, paklodė nukrito. Sanitaras atsirėmė į sieną ir lėtai šliauždamas į susmuko ant žemės, seselė taip pat. Abu gulėjo pusiau gyvi, pusiau mirę. Atėjo dar viena seselė ir, pamačiusi mane sėdintį, apalpo. Ta pati antgamtinė jėga pastatė vežimėlį, ant kurio sėdėjau, į vertikalią padėtį ir aš atsistoju kojomis ant žemės. Vežimėlis nukrito ir nuvažiavo atgal į lavoninę. Aš norėjau eiti, bet negalėjau. Jaučiausi tarsi ne savame kūne. Jis manęs neklausė. Tada aš pradėjau melstis, nes mano protas ir mintys buvo aiškūs. Aš viską mačiau, viską suvokiau, viską girdėjau, bet balsai buvo kažkokie svetimi, užsitęsiantys. Toks įspūdis, tarsi sulėtintai suktų magnetofono kasetę. Aš pradėjau šauktis Viešpaties ir prašyti, kad Jis duotų man jėgų eiti. Kai pradėjau melstis, pajutau galingą energijos antplūdį. Jaučiausi tarsi plaukai būtų atsiskyrę nuo galvos ir tūkstančiai adatėlių būtų prisilietę prie kaktos. Mane užplūdo tokia didelė jėga, kad pasirodė, jog mano kojos iki kauliukų įsmigo į grindis. Aš pajutau šilumą ir milžinišką jėgą nuo galvos iki kojų, tada, vedamas Šventosios Dvasios, pradėjau eiti gydytojų kambario link, kur jie posėdžiavo. Žmona puolė ant kelių dėkodama Viešpačiui, kad Jis prikėlė mane, o kai šiek tiek atsitokėjo nuo įspūdžių, čiupo paklodę ir puolė paskui mane, norėdama pridengti mano nuogumą. Medicinos darbuotojai rėkdamis bėgo iš kelio, kuriuo ašėjau. Vieni nukrisdavo, kiti užsidarydavo palatose. Žmona pasivijo mane ties gydytojų kambariu ir užmetė ant manęs paklodę. Aš priėjau prie durų ir švelniu rankos prisilietimu jas atidariau. "Kas tu toks, ko tau iš mūsų reikia? Paleisk mus". Aš juos nuraminau. Gydytojai buvo ten užsirakinę, ant durų užstūmę spintą ir užsibarikadavę iš vidaus. Bet durys taip lengvai man atsidarė. Tai Dievo jėga jas atidarė.

Kai aš užėjau į gydytojų kambarį, kai kurie medikai apalpo, o kiti spraudėsi į tolimiausią kampaną.

"Nebijokite, tik atiduokite man drabužius". Pamatęs jų veidus, sukaustytus neapsakomo siaubo, aš supratau, kad nereikia aiškinti savo prisikėlimo šiems persigandusiems gydytojams. Tai būtų beprasmiška. Ką aš jiems besakyčiau, jie vis tiek neišgirstų ir nepriimtų jokių žodžių. Tuo metu jie galėjo girdėti tik savo širdžių

virpėjimą. Aš pakartočiau: "Atiduokite mano drabužius, ir eisiu namo". Gydytojai leido man greitai išeiti iš ten, nes vien mano buvimas kėlė jiems siaubą. Kai išėjau iš gydytojų kambario, kurį laiką pastovėjau koridoriuje. Įdomu tai, kad kai aš pradėjau eiti, keturi pirmieji mano žingsniai paliko šlapius pėdsakus, nors aš buvau visiškai sausas ir paklodė, kuria buvau apsisiautęs, taip pat buvo sausa. Nežinau kas tai, bet taip buvo. Aš apsirengiau. Žmona paskambino telefonu, mums atsiuntė mašiną ir mes išvažiavome namo.

PRITRENKTI BENDRADARBIAI

- Kas buvo vėliau?

- Kadangi buvau visiškai sveikas, važiauvau namo sėdėdamas priekinėje automobilio sėdynėje. Pakeliui, jau mūsų rajone, mes sutikome budintį milicininką, VAI inspektorių, su kuriuo aš dirbau viename kolektyve. Pamačius mane jam pakirto kojas ir jis susmuko ant žemės. Žmona man patarė: "Išlipk iš mašinos ir pasakyk jam, kad tau viskas gerai, tu gyvas". Aš atsakiau: "Nedarysiu šito, bijau, kad jis gali numirti".

Mūsų vairuotojas turėjo užsukti į rajono centrą ir sutvarkyti kažkokius reikalus. Jis greitai sutvarkė juos, ir mes važiaavome toliau. Artindamiesi prie kaimo pamatėme tą patį milicininką. Jis savo "Niva" kažkokiu aplinkiniu keliu aplenkė mūsų mašiną ir vėl atsistojo prie kelio, kad galėtų dar kartą įsitikinti, ar aš ten važiuoju, ar jam tik pasivaideno. Pamatęs mane, jis nusiėmė kepurę, nusišluostė prakaitą, patraukė pečiais ir nuvažiavo rajono milicijos skyriaus link. Kai grįžau namo, maždaug po pusvalandžio atvažiavo mano valdžia sužinoti, ar aš iš tiesų gyvas, ar tas milicininkas, kurį buvome sutikę, išprotėjo. Kai aš išėjau ir pasisveikinau su jais, jie išsigando ir pradėjo trauktis atgal, tarsi būtų pamatę vaiduoklį. Aš pakviečiau juos atsisėsti ir pradėjau pasakoti apie savo prisikėlimą. Jie lingavo galvomis, bet buvo taip persigandę, kad ne tik kad nesugebėjo tikėti mano pasakojimu, bet net nieko negirdėjo. Jie pasistengė kuo greičiau išvažiuoti, kad nereikėtų būti šalia manęs.

Kai dieną atėjau į darbą, viršininkas neleido man dirbti. Jis pasakė:

- Aš negaliu leisti tau dirbti todėl, kad po insulto ir kitų ligų, kurias nustatė tau gydytojai, turėtum būti mažiausiai pirmos grupės invalidas. O dabar tavo mirtis ir paslaptinis prisikėlimas...

- O tu tiki savo akimis? – paklausiau aš.
- Tikiu, - atsakė jis.
- Tu mane girdi?
- Girdžiu.
- Tu mane matai? – tęsiau aš.
- Matau, - atsakė jis.
- Na, tai paliesk mane, gal tu blogai matai? Aš toks pat sveikas, kaip ir tu.
- To negali būti, - atsakė jis.

MEDIKŲ KOMISIJOS IŠVADOS

- O ką sakė medikai?

- Du su puse mėnesio mane tyrė 15 įvairiausių medikų komisijų, sprendamos ar galima man toliau dirbti. Gydytojai norėjo įrodyti, kad kokie nors padariniai vis dėlto turi būti, kad negali viskas taip be pėdsakų išnykti. Bet visi tyrimai ir nuotraukos liudijo, kad aš esu visiškai sveikas. Gydytojų grupė, daugiausia sudaryta iš psichiatrų ir neuropatologų, padarė vieningą išvadą, kad esu absoliučiai sveikas ir netgi "tinku į kosmonautus". Galiausiai man leido toliau tarnauti operatyviniu budėtoju rajono milicijos skyriuje.

Gydytojai padarė išvadą, kad aš sveikas, tačiau iki šiol yra sutrikę. Kai kurie iš jų kalbėjo, kad jei patys asmeniškai nebūtų nustatę diagnozės, remdamiesi tyrimais, nuotraukomis ir kardiogramomis, tai niekada nepatikėtų tokiais dalykais. Kaip įmanoma, kad kraujo krešuliai galvoje patys dingtų be jokio chirurginio įsikišimo?

Ir tik vieno tada manęs paprašė gydytojai, kad niekur ir niekam nepasakočiau apie šį įvykį, nes manęs nesupras. Bet žinau, kad kiekviena neteisybė yra nuodėmė, taip parašyta Šventajame Rašte. Ir kad melagių laukia "ugnies ežeras", ir jie nepaveldės Danguos karalystės. Aš pasakiau gydytojams: "Tai, kad aš esu čia, šioje žemėje, po viso to, kas su manimi atsitiko, neduoda man teisės tylėti. Dievo žodyje parašyta, kad jei jūs tylėsite, tai "akmenys prabils". Gydytojai atsakė: Tai tavo reikalas. Bet apie prisikėlimą mes nerašysime". Tačiau keli gydytojai, nustatę man diagnozę, gydę, o po to konstatavę, kad aš miręs, atgailavo. Jie priėmė Jėzų Kristų į savo širdį.

Aš tvirtinu, kad Dievas – ne abstrakcija. Jis yra asmuo, kuris kalbėjo su manimi. Jis realus, Dangus taip pat realybė.

KAIP MES GALIME ĮGYTI AMŽINĄJĮ GYVENIMĄ?

- Borisai, prisikėlimas – unikalus reiškinys, kurį jums padovanojo Viešpats. Šiuo stebuklu Viešpats patvirtino savo žodžius. Įvyko tai, kas parašyta Biblijoje. Jėzus pažadėjo: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas mano žodžių klauso ir mane atsiuntusį tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą ir nepateks į teismą, nes iš mirties yra perėję į gyvenimą"(Jn 5,24). Jūs perėjote iš mirties į gyvenimą be teismo. Dabar noriu jums, išėjusiam šį kelią ir grįžusiam į žemę po apsilankymo Danguje, užduoti visos žmonijos patį svarbiausią klausimą: ką mums reikia padaryti, kad po mirties būtume su Dievu amžinajame gyvenime?

- Aš nežinau, kodėl būtent mane Viešpats išsirinko. Biblija parašyta kiekvienam žmogui. Aš stengiausi gyventi pagal Dievo žodį. Aš atgailavau, t.y. mano gyvenimas pasisuko 180 laipsnių kampu. Tai ir išreiškia žodis "atgaila", išvertus jį iš graikų kalbos.

.....

("Lietuvos aidas", 2003 03 08, Nr.56)

TELEGONIJA

Pirmojo patino kodas

Šventajame Rašte yra parašyta: „Jei kieno vedęs brolis numirtų bevaikis, tuomet jo brolis tegul veda našlę ir pažadina savo broliui palikuonių“ (Lk 20, 28). Bet ar įmanoma tokiu būdu pažadinti mirusiam vyrui palikuonių? Daug yra liudijimų, kad tai įmanoma.

Telegonija - ne nauja, o labai sena tiesa. Ši išmintis aprašyta Indų Vedose, Biblijoje, Korane ir kt. Ir šiais laikais net filmuotoje žiniasklaidoje buvo parodytas atvejis, kai žmona prieš santuoką bendravo lytiškai su meilužiu ir po kelių metų, gyvendami drauge susilaukė vaikučio. Vaikui paaugus, motina vaike pradėjo pastebėti meilužio savybes, akis, žvilgsnį ir t.t. O jos vyras vaikučiui augant vis labiau su juo pradėjo nesutarti. Konfliktinė situacija tiek įsisiūbavo, kad žmona vis tik buvo priversta atlikti DNR tyrimą. Bet genetinis kodas parodė, kad vaikas nuo jos esamo vyro! Nors išoriškai jis nepanašus į biologinį jos vyrą, vyras su juo taipogi neranda jokios bendros kalbos. (*Filmas: "Vyro kodas. Kitoks pastojimas. Telegonija [LT] (2009)"*)

Kyla klausimas: ar genetika, genetiką nagrinėjantis mokslas, paveldimumo teorijos yra nepilnos, netikslios? Gal informacija slepiama? Kodėl? Kodėl istorijoje įvykę telegonijos atradimai buvo įslaptinti? Ar žinote kaip baigėsi dydysis genomo projektas, kainavęs 3 milijardus \$ ir trukęs 12 metų?

Vykdamas tą genomo projektą buvo tikimasi, kad tyrinėjimais bus patvirtinta, kad žmogus turi apie 100 000 jam būdingų genų. Tačiau jau tada buvo aišku, kad tokio skaičiaus visiškai nepakanka užkoduoti žmogaus skirtumams. Tačiau projekto eigoje, paaiškėjo, kad šių genų yra tik 24 000! Kaip čia yra? Net 100 000 genų neužtenka visų žmogaus skirtumų kodavimui, o rasta tik 24 000 (ketvirtadalis)?! Nepamirškime, kad išoriniai žmogaus skirtumai, apie ką daugelis tikriausiai pagalvojote, yra tik lašas jūroje. Žmogaus skirtumai, susiję su vidaus organais ir kitokie - yra kur kas didesni!

Apie informaciją ir jos priėmimo problemas

Mums visiems nuo mokyklos laikų sako, kad visa informacija užkoduota DNR. Ir mes tikim. O kodėl mums visko nepatikrinus patiems? Taigi, kas būtų jei paaiškėtų, kad DNR laikoma tik dalis informacijos, kurią paveldi palikuonys? Kad informacija gali būti užrašyta kitu būdu, kitoje vietoje ir visiškai kitas kiekis. Ko pasėkoje viskas susidėliotų į savo vietas, ir paaiškėtų ne tik paveldėjimo, bet ir daugelis kitų dalykų, įskaitant telegoniją.

Telegonijos efektas buvo pastebėtas daugiau kaip prieš 150 metų, kuomet žirgynuose, ieškodami ištvermingiausių arklių rūšių, žirgus ir arklius veisdami, nusprendė sukryžminti žirgus su zebrais. Lordui Mortonui, Čarlzo Darvino geram pažįstamui, bandymai nepasisėkė, neįvyko nei vienas apvaisinimas. Nei arklių, nei zebrių kumelės nepastėjo. Bandymai buvo nutraukti, ir juos būtų pamiršę. Tačiau po kelerių metų (!), arklių kumelės, kurios dalyvavo šiuose bandymuose, pradėjo vesti dryžuotus zebriukus-žirgus nuo veislinių žirgų !!!

Tai buvo šokas mokslo pasauliui, kai nuo veislinio kilmingo ir kt. žirgo gimsta arklys su zebro juostomis. Šoko ištiktas mokslo pasaulis, pavadino šį reiškinį telegonija. Vėliau bandymus pakartojo Č. Darvinas (su kiaulėmis), profesorius Flintas, prancūzų biologas ir filosofas Feliks La Dantek (Le Dantec) ir kt. F. La Dantek parašė knygą "Evolutia individuala, ereditatea si neodarwinistii", kurią išleido 1889 m. Savo knygoje

jis aprašė savo eksperimentus. Šunų augintojai, auginantys kilmingas šunų veisles, jau nuo seno žinojo, kad jei ant kilmingos šuns kalės užlips koks nors šunpalaikis, ir jei po to ji ir nesusilauks šunpalaikių (*tarkim lytinio akto metu kalei nebuvo vaisingos dienos*), tai vėliau net kilmingo šuns apvaisinta, neturės kilmingų šuniukų. Gimę šuniukai įgauna daug šunpalaikio bruožų.

Užsiimantys balandžių veisimu šį faktą taip pat pasirodo puikiai žino. Jei praskrendantis balandis "pamaigė" veislinę balandžio patelę, tai tokia patelė paprasčiausiai užmušama. Ir tai dėl tų pačių priežasčių, nes net nuo pačio elitinio kilmingiausio balandžio patelės palikuonys būna maišyti: žiūrėk tai snapas kitoks, tai plunksnos uodegoje ne kaip pas spermą suleidusį patiną, tai dar kas nors.

Dzen-Kanščzemio bandymai parodė, kad net šiuolaikinės technikos pagalba galima nuo vieno gyvūno nukopijuoti ir pernešti kitam biolaukų valdymo struktūrų informaciją ir gauti mišrūnus. Taip įvedus anties biolaukų valdymo informaciją į viščiukų embrionus, buvo gauti viščiukai su anties snapais ir plėve tarpupirščiuose, įvedęs ožkos biolaukų valdymo struktūrų informaciją į triušiuکو embrioną, mokslininkas pakeitė jo valdymo struktūrų sistemą, tad triušiuکas gimė ir užaugo su ragais.

Po daugybės eksperimentų mokslininkai nustatė, kad telegonijos efektas veikia ir žmones, o baisiausia - čia jis pasireiškia nepalyginamai stipriau nei gyvūnams! Pasirodo, merginų nekaltybė įtakoja tautos genofondą! Mūsų protėviai nemokėjo moksliskai paaiškinti šio klausimo, bet jie iš praktikos žinojo, kokius netikusius vaikus gimdo laisvo elgesio moterys. Jos buvo laikomos netinkamomis vedybiniam gyvenimui.

Genofondo priklausomumą nuo moters dorovės paaiškino genetikai, atradę, kad svarbiausias faktorius, apsprendžiantis kokie bus palikuonys, yra pirmasis vyras moters gyvenime. Būtent nuo jo, o ne nuo vaikų tėvo, priklauso kiekvienos moters genofondas, nežiūrint, kada ir nuo ko ji gimdys. Būtent jis, atėmęs nekaltybę, tampa kaip ir visų būsimų moters vaikų geniniu tėvu.

Ar merginoms, pradedančioms lytinį gyvenimą, reikia tai žinoti? Daugumoje atvejų šiuo klausimu yra visiškai neraštingumas, todėl tas pirmasis vyriškis, švelniai kalbant, nebūna labai idealus - nei moralinėmis, nei fizinėmis savybėmis. Jis nedoras jau vien todėl, kad savanaudiškai pasinaudojo jaunos mergaitės patiklumu ir gyvenimo patirties stoka. Iš esmės, jis pasielgė kaip gyvulys, patenkinęs gamtos duotą instinktą ir paskui savo aistros objektą palikęs likimo valiai. Tokia mergina visai teisėtai buvo laikoma sugadinta, nes tas vyriškis, paprastai ne pats geriausias savo rūšies atstovas, paruošdavo bjauriausią genetinį pagrindą jos būsimiems vaikams. Todėl mūsų protėviai niekino nekaltybę praradusias merginas ir savo sūnums neleisdavo jų vesti.

Specialistai, tarp jų ir žymusis devyniolikto amžiaus mokslininkas Ch. Lombrozo, ištyrę daugelio žmonių geneologinius „medžius“, nustatė: teigiamos tėvų savybės (ypatingai intelektualinės ir dvasinės) paveldimos daug rečiau, negu neigiamos. O pastarosios, įskaitant ligas, savo ruožtu perduodamos progresuojančiomis formomis.

Galimi atvejai, kai vaikai išvengia motinos nuosmukio pasekmių, bet tada tie lengvabūdiškai lytiniai santykiai jai atsirūgsta senatvėje tam tikro pobūdžio anūkais - epileptikais, idiotais, nevispročiais...

Bet kokia patologija paveldima, ir anksčiau ar vėliau jos poveikyje giminė išmiršta. Ch. Lombrozo pateikia nemažai pavyzdžių, kai garsios šeimos išnykdavo per kelis šimtus metų. Sakykim, iš 487 šeimų, kurios priklausė Berno miesto buržuazijai, liko tik 168. Labiausiai tai palietė tas šeimas, kurių atstovai tuokdavosi su turtingomis aukštuomenės damomis, turinčioms daugiau laiko pramogoms, taigi ir seksualiniams malonumams.

Tokių pavyzdžių, patvirtinančių, palaido gyvenimo ryšį su nepilnaverčių palikuonių gimimu, yra daugybė, todėl galima drąsiai tvirtinti, kad bet kurios tautos gyvybingumo atstatymas neatsiejamas nuo moralinių normų atkūrimo. Neišsprendus šio uždavinio, neįmanoma išeiti iš pasaulinės krizės, iš tos mirtinos aklavietės, kurioje atsidūrė žmonija.

Ar šiuolaikinės merginos privalo tai žinoti?

Kitaip klausimas skambėtų taip: „Ar turi teisę žmogus rinktis?“, „Ar turi teisę į informaciją, kad galėtų tinkamai pasirinkti?“

Paradoksali situacija šiandieniniame „civilizuotame“ pasaulyje. Apie tai žino tik gyvulių kergimu užsiimantys specialistai.. Antraip nebūtų iki šių dienų išlikę nei kilmingų kačių, nei šunų, balandžių, nei pieningų karvių natūraliuose namų ūkiuose, nei puikių žirgų veislių...

Įdomiausia, kad neigiamos patino savybės pasireiškia kur kas labiau, nei teigiamos. Neigiamos kiekvieno mūsų savybės yra dominuojančios. Tokiu būdu moteris tarsi kempinė sugeria visas savo patinų savybės: fizines, veido bruožus, deformacijas, ligas, polinkius į ligas, taip pat psichinius sutrikimus, neigiamus asmenybės bruožus ir t.t.

Tie bruožai, kurie dėl kažkokių priežasčių nepasireiškė pirmoje moters palikuonių kartoje, gyvenant su šiuo vyru, (kadangi vyras energetiškai buvo stipresnis ir nustelbė savo žmonos buvusių vyrų meilužių-programatorių tam tikras savybes), gali pasireikšti jos vaikų kartose (anūkas gali gimti pvz. tamsiaodis, jei moteris turėjo meilužį afrikietį).

Lygiai taip pat ir vyrai, santykiaudami su moterimis, perima joms perduotas neigiamas savybes, ir tampa tų neigiamų savybių nešiotojai. Po to sutikę tokią pat „dėvėta“ merginą, patys prisirinkę neigiamų savybių iš įvairių lytinių partnerių, pagaliau pradeda norėti sveikų vaikų ir laimingos šeimos. Ir nesigauna... Nes tiek vienas, tiek kitas yra pažeidę gamtos dėsnius. Ir nesupranta kodėl... Gerai jei dar abu vis dar vaisingi. O gal blogai? Juk išsigimsta tauta. Todėl gamta ir numatė apsaugą - nevaisingumas sparčiai didėja.

Energetika. Programavimo faktas

Lytinio akto metu, pasiekus orgazmą, įvyksta moters ir vyro sielos ir galvos smegenų valdymo struktūrų susijungimas naujai analogiškų struktūrų programai sudaryti. Šio proceso metu partneriai tampa vienu kūnu ir viena siela. Jie pamiršta visą pasaulį ir nugrimzta tik į savo jausmus. Šiuo momentu partneriai perkoduoja vienas kito sielos ir galvos smegenų valdymo struktūras.

Kartais būna, kad vyras gyvena su žmona, pavadinkim Zita, susilaukia abu vaiko. Vėliau, kaip dabar „madinga“, išsiskiria. Žmona susiranda kita, pavadinkim Joną. Bando susilaukti antro vaiko jau nuo Jono... Ir nesigauna. Aplaksto visas klinikas. Įdomiausia, kad Jonas irgi išsiskyręs, irgi atitinkamai užderėjo vaiką savo buvusioje šeimoje. Kaip ir viskas gerai ten pas jį. Ir Černobylyje nei dirbo, nei gesino. Žodžiu nėra prie ko prikibti. Medikai sugalvojė tam savus paaiškinimus, o banginė genetika tai paaiškina labai paprastai: Zitą užprogramavo jos pirmasis vyras turėdamas daug didesnę energetiką, ir sekantys vyrai, pilkoji masė, negali jos pramušti.

Telegonijos fakto slėpimas

Kai 19 amžiuje atrastas telegonijos efektas, telegonija iškart buvo įslaptinta. Nes šios informacijos nuslėpimas leidžia valdyti rasės, tautos likimus, tiek varguolių, tiek kilmingų. Kaip tai? Sakykite tuomet, kaip būtų įvykdyta seksualinė revoliucija, kuri į Europą atėjo 1970 metais, jei ši informacija skambėtų pirmuose laikraščių puslapiuose, apie tai kalbėtų per televiziją, mokytų mokyklose, viešose vietose būtų tokia informacija ir t.t. ??? Ar būtų atsiradusi pornografijos industrija? Visą laiką internete karaliavo ir pirmavo pornografiniai saitai, kurie iš pradžių buvo mokami, o vėliau atsirado didžiausia gausybė nemokamų. Viskas atėjo kartu su seksualine revoliucija.

Vėliau, net į enciklopedijas buvo įrašyta, kad atseit, telegonija, niekada nebuvo įrodyta. Wikipedia rašo lygiai tą patį (ta pati enciklopedija, tik internete). Kaip sako, nėra nieko slapto, kas neišeitų į viešumą, ypač atsiradus internetui (o kad jie būtų žinoję, kaip tai atsisuks prieš juos pačius!).

Rusijai vis labiau integruojantis į pasaulį, į viešumą išlenda vis daugiau faktų, kai rusų moterys nuo savo baltaodžių sveikų rusų pradėjo gimdyti vaikus nei "į motiną, nei į tėvą, o į tamsiaodį kvaišą jaunuolį". Viso to priežastis, prieš keletą metų turėti seksualiniai kontaktai su užsieniečiais, kurie ir pakeitė merginų genetinį kodą. Dalis jų dirbo prostitutėmis tiek pas sutenerius, tiek pačios, o šiandieną dovanoja savo išrinktiesiems slapto savo gyvenimo vaisius.

Taigi, TELEGONIJA (TELE - toli, GONI - gimimas) yra mokslas, kuris tvirtina, kad moters palikuoniai yra visų jos turėtų LYTINIŲ partnerių visuma. Ir ypač palikuonys priklauso nuo pirmojo vyro, kuris nuplėšė merginai nekaltybę. Būtent pirmasis vyras, patinas įdeda savo genofondą į moterį.

Žinoma, šiandieną telegonijos priešininkai bando įrodinėti, kad telegonija esąs melas. Daugelis šių teoretikų - suinteresuoti asmenys iš įvairių sričių, kaip antai - pornografijos industrija ir įvairūs aukščiausiuose valdančiųjų pasaulio sluoksniuose įsikūrusios "sektos" nariai, pavyzdžiui, eugenikai, kurie tautos genocidą šiandieną "įvyniojo" į eugenikos mokslo šaką. Šiandieną visa tai vykdoma kur kas subtiliau - per laisvę, per seksualinę revoliuciją! Telegonija tik viena iš jiems nepalankių sričių. Genocidas vykdomas per GMO (genetiškai modifikuotus produktus, nuo kurių jau trečia karta tampa nevaisinga), per vakcinas, per šeimos planavimo organizacijas ir kt.

Masturbacija

Lytiniai organai yra sudėtingi įrankiai duoti žmogui, skirti kurti, programuoti, pratęsti gyvybę. Tik mes dėl savo nenuovokumo, dėl slepiamos tiesos apie minties galią, tiek nukvailėjom, kad daugelis mąsto ne smegenimis, o apačia. Pavyzdžiui, masturbacijos metu, įsivaizduojant konkretų žmogų, žiūrint į nuotrauką, ar video internete ir t.t., gali įvykti ryšys su tuo žmogumi lyg turint normalų lytinį aktą. Tuo metu gali būti perimamos ligos ir t.t. Merginos, dirbančios striptizo klubuose, galėtų patvirtinti, kad jas po darbo pykina (čia kai vyrai grįžę iš striptizo klubo apie jas galvoja ir įsivaizduodami...).

Musulmonų moterys. Kodėl slepiamas kūnas?

Pagal tarptautinių žodžių žodyną, čadrà [persų k. čador], reiškia lengvas musulmonių veido (arba viso kūno) apdangalas su plyšiu akim, dėvimas viešose vietose. Daugelis net nesusimąsto, kodėl moteris slepia savo kūną, kad tai religija ir t.t. Jei tik suvoktumėme, kad mintis turi didžiulę galią, viskas sustotų į savo vietas. Gali būti, kad tame regione, tai buvo vienintelis kelias tik tokiu būdu padėti augti tautai, įvedant moters kūno slėpimą per religiją prieš 1500 metų. Taigi mums keistai atrodo iki šių dienų išlikusi tradicija slėpti kūną, turi gilią prasmę. Vyrai negalėdami matyti, negali moters įsivaizduoti. Tokiu būdu sumažėja arba visai išnyksta potencialus neigiamas aplink esančių vyrų poveikio būsimoms žmonoms, poveikis. Taip pat nesusidaro galimybės masturbacijai - nėra priežasties, nėra pasekmių. Be to, moterys retai pasirodo viešose vietose, sėdi namuose ar praleidžia laiką moterų grupėse, kas dar papildomai apriboja vizualinį kontaktą. Taip pat neleidžiama moterų ir vaikų fotografuoti. Už tai gresia didžiausios baudos ir net įkalinimas. Musulmoniškų šalių genetinis kodas šiuo atžvilgiu žymiai geriau apsaugotas.

Daug šiandien kalbama apie moterų teises islamiškame pasaulyje. Reikėtų pažvelgti į visa tai iš kitos pusės... Apie lygybę, musulmonių moterų padėtį - kad jos visiškai nediskriminuojamos, kaip kad kas mano. Kai palikuonys sveiki, - laimingi abu, tiek vyras, tiek moteris.

Biblijoje minimas telegonijos reiškinys: "Ką tad Dievas sujungė, žmogus teneperskiria!... Kas atleidžia savo žmoną ir veda kitą, tas nusikalsta pirmajai svetimavimu. Ir jei moteris palieka savo vyrą ir išteka už kito, ji svetimauja" (Mk 10:6-12). „Taigi jie - jau nebe du, o vienas kūnas“ (Mt 19, 6).

Žmogus yra visuma, ir kiekvienas poelgis turi pasekmes. Kai elgiamės ne pagal visatos dėsnius, akimirksniu atsiranda įvairūs mentaliniai pakitimai, nuovargis, depresija, o vėliau ir fiziniai (cistos, krūties vėžys, prostatos vėžys, įvairios ligos).

Blogiausiu atveju, už viską atsiimsite per vaikus. Gamta, evoliucija, Dievas, visatos dėsniai, - išsirinkite žodį, kuris jums patinka, - taip viską sutvarkė, kad jei individas elgiasi netinkamai ir degraduoja, jo genetinė šaka turi nudžiūti... Turi išnykti ir neužteršti likusiųjų. Pradžioje duodami signalai per ligas, vaikus, o vėliau baigiasi ir nevaisingumu - gamta pati išsprendžia evoliucijos problemas.

Telegonijos efekto susilpninimas

Apie tai labai mažai informacijos. Nėra ir nebus jokių vaistų, tablečių, piliulių šiam poveikiui nuimti. Nes poveikis energetinis, o tiksliau banginės prigimties (pagal P. Garev tyrinėjimus). Informacija perduodama ne DNR kodo pagalba. Tad ar mylitės su prezervatyvu, sargiu, ar naudojate kontracepciją ar ne, ar jums vaisingos dienos ar ne, tai neturi absoliučiai jokios reikšmės. Rusai gamino po 2-ojo pasaulinio karo prezervatyvus, kurie slopino ir elektromagnetinį lauką, tikėdamiesi apsaugoti nuo telegonijos efekto. Bet eksperimentai parodė, kad poveikis vis viena yra. Juk net masturbuojantis yra poveikis. Klausimas: ar viskas prarasta toms moterims ir vyrams, kurie praradę nekaltybę, bet nori turėti normalią ar puikią šeimą? Faktiškai, tam tikras sielos struktūrų atstatymas galimas supratęs savo klaidas, esant santuokos procesui, jei **dvasininkas** turi stiprų energetinį lauką. Suvokimas turi būti nuoširdus, čia nėra jokio "dievo", kuris išklauskis ir atleis, arba nubaus. Ne Dievas baudžia. Kai šokate iš 9 aukšto, juk ne Dievas jus nužudo. Tai priklauso nuo jūsų apsisprendimo, tikrai nuo minties. Čia nėra jokių stebuklų, burtų ir t.t. Tai - kvantinė fizika. Tiesa, šiuolaikinis mokslas sako, kad ji nauja, bet visatos dėsniai buvo, veikia dabar, ir veiks taip pat

ateityje, nepriklausomai ar žinot apie tai, ar ne. Informacijos yra visur, tik reikia ją pasiimti.

Atlygis už žinojimą

Nekaltybę išsaugoti nepaprasta, o ją grąžinti dar sunkiau. Tik supraskite, kad kalba eina apie jūsų asmeninį suvokimą, ne mergystės plėvės operacijas, kurias pvz. mėgsta daryti japonės, kad pasirodytų savo vyrams pirmos. Todėl ir savotiškas atlygis milžiniškas - vaikai gimę tokiose šeimose, yra genialūs, gabūs, sveiki, jie švyti gyvenimo džiaugsmu, - tikra pagalba ir palaima senatvėje, o ne gėda ir kančia. Tokie vaikai faktiškai vadinami indigo vaikais - terminas įvestas 1970. Tačiau kokie indigo vaikai? Tai normalūs, normalių šeimų vaikai. Tačiau kai tų normalių nebeliko, bet koks likęs normalus jau tampa ypatingu. Nes didžioji dauguma - tai tik banda pagal kurią mes įpratę lyginti. Banda degraduoja.

Prancūzijos kolegijų moksleivės, išgąsdintos Europą užgriuvusios AIDS, abortų ir neištikimybės epidemijos, 1997 m. įkūrė slaptą organizaciją "Pagarba". Jos narės prisiekia saugoti nekaltybę iki pat vestuvių ir, gink Dieve, netekėti už donžuano, net jeigu tektų likti vienišai. Merginoms įgriso banalus laisvas seksas. Jis paseno, vėl prasidėjo laiškų, švelnių pokalbių, romantiškos meilės, ištikimybės epocha. Tai suteikia sielai sparnus, suteikia moteriai galimybę rinktis: kuriam - geriausiam ir garbingiausiam - ji atiduos save, savo gyvenimą ir savo būsimus vaikus.

Ar tikrai visa tai skaitytojui yra labai nauja? Juk jau mažiausiai du tūkstančius metų krikščionys žino Dievo įsakymą "Nepaleistuvauk"! Šiame žodyje sukoncentruota tūkstantmečių išmintis, tačiau nepakomentuota ir nepaaiškinta konkrečiais pavyzdžiais, neilustruota sulaužytais likimais, ši išmintis kažkodėl nedaro įspūdžio.

Culpam majorum posterī luunt! (protėvių kaltę išperka palikuonys)

* * *

ZOOFILINIAI SANTYKIAI

[vairių tautų mituose minimi žmonių lytiniai santykiai su gyvuliais ir gimę vaikai, turintys gyvulio išvaizdą. Ypač išplitę pasakojimai ir piešiniai apie vaikus su šuns galva. Tokių atvejų pasitaiko ir šiais laikais, tačiau tokie kūdikiai būna abortuojami arba slepiami. Toks atvejis 1993 m. buvo aprašytas viename lietuviškame laikraštyje, tik neaiški aprašytos telegonijos priežastis – psichologinis afektas ar seksualinis kontaktas.]

MERGINA TAMSIAME KAMBARYJE

Ši istorija nutiko prieš aštuonerius metus. Buvau neseniai paleistas iš kalėjimo. Besitrankydamas po Lietuvėlę, vieną gražią popietę atsiradau Šiaulių kultūros ir poilsio parke. Ten besėdėdamas ant suoliuko ir besimėgaudamas cigaretės dūmu, pamačiau, kaip prie manęs atsiprašiusi prisėda pusamžė ponė. Po kurio laiko kreipiasi:

- Atsiprašau, jaunuoli, matau, kad jūsų veide sielvartas.

Paaškinau, kad neturiu kur gyventi, nerandu darbo. Solidi ponia palingavo galva ir iš lėto tarė:

- Galiu padėti. Man kaip tik reikalingas žmogus, kuris galėtų nuo ryto devynių iki vakaro šešių pabūti su devyniolikmete dukra.

Nustebau: juk dukra pilnametė, kam reikia ją prižiūrėti. Ponia paašokino, jog dukra antros grupės invalidė: nesveikuoja dėl regėjimo, bijo šviesos. Už šitą darbą ji mane priims gyventi, duos valgyti ir kasdien mokės po dvidešimt penkis rublius. Tais laikais apie tokį uždarbį tik svajoti galėjau. Darbas buvo toks: rytą ponia veda mane į dukros kambarį, kuriame visiškai tamsu, ir aš devynias valandas turiu su mergina kalbėtis. Prieš įeidamas pas merginą, degtukus būtinai turėjau palikti savo kambaryje. Norėdamas parūkyti, turėjau išeiti į balkoną ar laiptinę.

Pirmąją dieną su mergina susipažinau. Vardas – Irena. Mane nustebino jos balsas – jis buvo malonus ausiai. Po darbo vis galvodavau apie Ireną, kodėl ji visą laiką tamsoje, kodėl jos mama neišveda iš to kambario. Netrukus atsirado kažkoks jausmas, kuris traukte traukė prie prižiūrimos merginos. Nepaisydamas visų ponios draudimų, vieną dieną savo fotelį prisitraukiau prie pat Irenos ir paėmiau ją už rankos. Ji nesipriešino, o kai lengvai spustelėjau jos delną – ji atsakė tuo pačiu. Man buvo keista, kad ji nesileido bučiuojama, net ranka negalėdavau jos veido paliesti.

Taip truko gal mėnesį. Smalsumas darė savo, ir aš nusipirkau žibintuvėlį. Tą rytą kaip visada kalbėjomės, juokavome, glamonėjomės. Paskui aš pasakojau paskutinį matytą filmą. Ji atidžiai klausėsi. Kadangi elektros Irenos kambaryje nebuvo, staiga priėjau prie jos arti ir įjungiau žibintuvėlį...

Žinote, ką pamačiau? Vietoje vaizduotės sukurto nuostabaus Irutės veiduko, pamačiau žmogaus ir vilko hibrido veidą. Jis buvo visas plaukuotas ir tamsios spalvos, o akys nuo šviesos blizgėjo tarsi tikro vilko.

Daugiau nieko neprisimenu. Pasijutau gatvėje, o man būtinai reikėjo grįžti dokumentų bei savo daiktų. Grįžti buvo baisu – mane ištiko nervinis šokas. Bet ryžausi. Eidamas pro Irenos kambario duris, girdėjau verksmą, bet man neužteko jėgų įeiti ir ją paguosti. Be to, skubėjau viską pasiimti ir kuo greičiau dingti iš to prakeikto buto! Netikėtai iš darbo grįžo šeimininkė Elvyra ir iškart viską suprato. Įkalbinėjo pasilikti, bet negalėjau. Tada ji pasiūlė du tūkstančius rublių už tai, kad niekam nepasakosiu, ką mačiau.

Naktį praleidau geležinkelio stotyje. Po kelių dienų teko kreiptis į psichiatrą, nes negalėdavau užmigti ir būti tamsoje. Kai gydytojui papasakojau kas nutiko, jis mane paguldė į „durnyną“. Pasitaikius progai iš ten pabėgau ir daugiau niekam apie tai neprasitariau.

(„Žvilgsnis“, 1993, nr.8)

Mozės įstatyme buvo labai griežtas reikalavimas: „Kas sueina su gyvuliu, turi būti nubaustas mirtimi“ (Iš 22, 18). O Viduramžiais Europoje santykiautojai su gyvuliais būdavo pasmerkiami sudeginimui.

Fornicatio facit animalis bruto! (Sanguliavimas su gyvuliu paverčia gyvuliu)

.....

[-zg- ; -O.G.T.-]

LAIŠKAS IŠ ANAPUS

[ŽANGINĖS PASTABOS

Visi šie laiško teiginiai atitinka krikščioniškąjį mokymą. Daug kur jie labai vaizdžiai pailiustruoja tuos mūsų tikėjimo reikalavimus, kuriuos mes daugiau teoriškai pažįstame, neįsivaizduodami jų laikymosi ar nesilaikymo pasekmių.

Kaip pravartu pamatyti mūsų žemiškąjį gyvenimą kito pasaulio akimis! Iš anapus viskas vertinama kitu mastu: nuo to, kas daug kam atrodo nereikšminga, dažnai priklauso sielos amžinasis likimas. Nors žemėje Bažnyčia dažnai laikoma nereikalinga institucija, bet kiek daug nuo jos priklauso amžinybė!

*Šis laiškas iš anapus gali ne tik sustiprinti tikėjimą, bet ir suteikti paskatų kovoti su blogiu savyje bei aplinkoje.*¹⁴⁴

.....

Bavarijoje, po vienuolės Klaros mirties, jos užrašuose rastas toliau pateikiamas atsitikimas.

Aš turėjau draugę. Mes dirbome vienoje prekybinėje įstaigoje Miunchene. Kai vėliau mano draugė Onutė (Anna) ištekėjo, aš jos niekada daugiau nebemačiau. Tarp mudviejų buvo daugiau darbo draugystė negu bičiulystė, todėl aš ją greitai užmiršau, kai ji po vedybų išvažiavo gana toli nuo mano gyvenamos vietos.

Kai 1937 metų rudenį aš atostogavau viename kurorte prie ežero (Cardase), antrosios rugsėjo savaitės pabaigoje gavau savo motinos laišką, kuriame ji rašė: "Onutė mirė. Ji žuvo autoavarijoje. Vakar ją palaidojo Valdfrido kapinėse".

Ši žinia mane sukrėtė. Žinojau, kad Onutė nebuvo religinga. Ar buvo ji pasiruošusi, kada Dievas taip netikėtai ją pašaukė?

Rytą dalyvavau šv. Mišiose ir karštai meldžiausi už jos vėlę. Tačiau visą dieną jaučiau kažin kokį nerimą, kuris į vakarą dar labiau padidėjo. Miegojau neramiai. Staiga pabudau lyg nuo stipraus beldimo į duris. Laikrodis rodė dešimt minučių po vidurnakčio. Bet nieko nepastebėjau, namuose nebuvo jokio triukšmo. Tik pliuškeno ežero bangos, atsimušdamos į mūrinę sieną. Vėjo nebuvo girdėti. Atsibusdama, po bildesio į duris, išgirdau šlamesį, panašų į tą, kai įstaigoje mano viršininkas numesdavo ant stalo šūsnį popierių. Norėjau atsikelti, bet nuraminau save, kad mano vaizduotė sukręsta dėl nelaimingos draugės mirties, tad sukalbėjau "Tėve mūsų" už jos sielą ir vėl užmigau.

Ir man prisisapnavo, kad jau rytas, atsikėliau ir noriu eiti į bažnyčią.

Atidarydama kambario duris, koja užkliudžiau pundelį palaidų popierių.

Juos pakėliau ir, pažinusi Onutės braižą, net aiktelėjau. Drebėdama laikiau popierius rankose. Suvokiau, kad šiuo metu net *Tėve mūsų* negaliu sukalbėti. Kažkoks slopinantis jausmas apėmė mane.

Nežinodama ką daryti, susidėjau tuos popierius į rankinuką ir išėjau į lauką. Rytas buvo gražus. Ėjau ketvirtį valandos kol priėjau suoliuką, kur dieną prieš tai skaičiau knygą. Išsiėmiau tą laišką. Parašo nebuvo, bet rašysena neabejotinai buvo Onutės: plačiai ištęstos raidės, netrūko ir prancūziškos formos F, kurią ji įstaigoje pabrėždavo, norėdama tyčia paerzinti poną Čr.

Stilius buvo ne jos, rašė ne taip, kaip paprastai. Ji mokėjo meiliai kalbėti ir meiliai šypsotis savo mėlynomis akimis. Tik jei mes paliesdavome religinius dalykus, ji galėjo tapti kandi ir išsireikšti aštriu tonu. Tą jos laišką iš anapus perteikiu žodis žodin, kaip vizijoje perskaičiau.

“Klara, nesimelsk už mane. Aš esu pasmerkta. Jeigu aš tau rašau ir plačiau apie tai pasakoju, nemanyk, kad tai darau iš draugiškumo. Čia mes jau nieko nebemylime. Aš rašau tik priversta. Tikrumoje aš norėčiau ir tave matyti šioje būsenoje, kurion aš amžiams įmečiau inkarą. Nesistebėk dėl tokio noro: mes visi čia taip manome. Mūsų valia yra suakmenėjusi tame blogyje, kurį jūs vadinate “blogiu”. Jeigu mes ką nors “gero” darome, kaip kad aš dabar tau atveriu akis, kad pažvelgtum į pragarą, tai įvyksta ne iš gero noro.

Tu atsimeni, mes susipažinom prieš ketverius metus. Tau buvo 23 metai ir įstaigoje buvai išdirbusi pusę metų, kai aš ten atėjau. Tu man dažnai padėdavai neaiškumuose, kaip pradedančiai buvai gera. Bet ką reiškia “geras”? Tada aš gyriau tavo “artimo meilę”. Juokinga. Tavo pagalba kilo iš gyno geranoriškumo, kaip aš ir maniau. O čia mes jokio gėrio nepatiriame, iš nieko.

Mano jaunystę tu žinai. Tai neapsakoma tuštuma. Pagal tėvų planą manęs neturėjo būti... Čia jiems “atsitiko nelaimė”. Mano abi seserys turėjo jau 14 ir 15 metų, kai aš išvydau šviesą. O, kad aš ir nebūčiau gimusi! O, kad galėčiau save sunaikinti, iš šių kančių pabėgti! Nėra didesnės aistros už tą, su kuria aš sunaikinčiau save ir pavirsčiau nieku! Bet aš turiu būti! Turi taip būti, kaip aš pati pasidariau, prasilenkusi su savo gyvenimo paskirtimi.

Kai tėvas ir motina, dar būdami nevedę, persikėlė į miestą, abu nutraukė ryšį su Bažnyčia. Taip buvo geriau. Jie prisidėjo prie tų, kurie nesusiję su Bažnyčia. Jiedu susipažino viename pasilinksminime ir po pusės metų “turėjo” apsivesti. Po jungtinių jiems tik tiek tebuvo likę švęstų lašelių, kad motina pora kartų per metus nueidavo į sekmadienio Mišias. Ji manęs iš tiesų niekad nemokė melstis. Tokius žodžius, kaip malda, Mišios, švėstas vanduo, Bažnyčia aš rašau su neprilygstamu vidiniu pasibjaurėjimu. Aš bjauriuosiu viskuo, kas siejasi su bažnyčia – tiek daiktais, tiek žmonėmis, nes iš viso to mums kyla kančia. Anas visko pažinimas mirštant, prisiminimas to, kas išgyventa ir patirta, mus degina baisia ugnimi. Visi prisiminimai mums rodo malones, kurias mes atmetėme. Kokia tai kančia! Mes nevalgome, mes nemiegame, mes nevaikščiojame. Dvasiškai prirakinti, kaukdami ir grieždami dantimis, pastirusiomis akimis spoksime į savo prakeiktą gyvenimą, nekęsdami ir kentėdami. Ar tu supranti? Čia mes geriame neapykantą kaip vandenį. Neapkenčiame taip pat vienas kito. Labiausiai mes nekenčiame Dievo. Aš noriu, kad tu tai suvoktum! Šventieji danguje turi Jį mylėti, nes jie mato Jį akis į akį be jokių uždangų. Tai juos daro neapsakomai laimingais. Mes tai žinome ir tas žinojimas mus dar labiau siutina. Žemėje žmonės, kurie Dievą pažįsta iš kūrinijos ir apreiškimo, gali Jį mylėti, bet nepriverčiami tai daryti.

Tikintysis, - rašau tai grieždama dantimis, - kuris apmąsto Kristaus kančią, Jo mirtį, - mylės Jį. Tačiau kuriam Dievas yra teisėjas, keršytojas, teisingasis, kurį kadaise savo noru atmetė, kaip kad mes tai padarėme, tas vien Jo neapkęs su visu savo blogos valios įtūžiu.

Kai mums mirštant siela skyrėsi nuo kūno, mes laisva valia amžinai nusigręžėme nuo Dievo. Mes ir dabar nesigręžiame į Jį ir niekad nenorėsime gręžtis! Ar tu dabar supranti, kodėl pragaras yra amžinas? Tas mūsų užkietėjimas niekad nepasikeis.

Aš dabar esu priversta pasakyti, kad Dievas ir mums yra gailėstingas. Sakau priversta. Kai rašau šį laišką, man neleidiama meluoti, nors mielai tai padaryčiau. Daug ką aš rašau prieš savo valią. Aš turiu sulaikyti ir tą piktžodžiavimo srautą, kurį norėčiau čia išlieti.

Dievas savo gailėstingumą tuo parodė, kad žemėje neleido padaryti viso to blogio, kurį mūsų bloga valia buvo pasirengusi padaryti! Tai būtų dar labiau padidinę mūsų kaltę ir mūsų bausmę. Jis leido mums anksčiau numirti, kaip man ir kitiems, tuo sušvelnindamas mūsų bausmę. Dabar Jis parodo savo gailėstingumą, neversdamas mūsų artintis į Jį, bet pasilikti šioje tolimoje pragaro vietoje, kas sumažina mūsų kančias. Kiekvienas žingsnis arčiau prie Dievo man sukelia didesnę skausmą, kaip kad tavo žingsnis arčiau prie laužo.

Tu kartą išsigandai, kai mudviem vaikščiojant, aš tau papasakoju, kad mano tėvas keletą dienų prieš mano pirmąją Komuniją pasakė: „Rūpinkis, Onute, įsigyti gražius rūbus, o visa kita yra apgaulė“. Tau aiktelėjus aš tada susigėdau. Dabar man iš to tik juokas. Vienintelis protingas dalykas toje apgaulėje buvo tai, kad mus Pirmos Komunijos prileido 12-kos metų. Aš tada jau pilnai buvau pasidavusi pasaulio malonumams, o į religinius dalykus žiūrėjau lengvabūdiška širdimi, todėl Komunija man nepadarė jokios įtakos. Mus veda į pasiutimą, kad dabar jau septynerių metų vaikai prileidžiami prie Komunijos! Mes darome viską, siekdami įtikinti žmones, kad tokiems mažiems dar trūksta supratimo. Pirmiau jie turėtų padaryti sunkią nuodėmę, nes tada išmintingasis Viešpats Dievas nepaveiktų jų taip, kaip tada, kai *tikėjimas, viltis ir meilė* – tū man į tai – dar nuo Krikšto tebėra gyvi vaiko sieloje! Ar tu prisimeni, kad aš jau ir žemėje laikiausi tos nuomonės?

Aš prisiminiau savo tėvą. Jis dažnai bardavosi su motina. Aš retai tau pasakodavau, nes man buvo dėl to gėda. Juokingas dalykas – negarbė! Čia mums viskas vis tiek. Jie jau nebemiegojo viename kambaryje, prie motinos miegojau aš, o tėvas kitame kambaryje, į kurį jis galėjo pareiti bet kuriuo metu. Jis labai daug gėrė ir pragėrė mūsų turtą. Abi seserys dirbo ir, kaip jos sakė, naudojosi savo pinigais. Motina pradėjo uždarbiauti, kad galėtų pragyventi. Paskutiniaus gyvenimo metais tėvas dažnai motiną mušdavo, kai ji neduodavo pinigų. Man jis visada buvo mielas. Vieną kartą aš tai tau papasakoju, ir tada tu pasipiktinai dėl mano išlepimo (ir kuo tu tik nesipiktinai!), kai vieną kartą jis net du kartus nešė atgal nupirktus batelius, nes jų forma ir kulnys buvo ne visai moderniški.

Tą naktį, kai mano tėvą ištiko mirtinas priepuolis, atsitiko tai, ko aš niekam negalėjau pasakyti iš baimės. Bet dabar tu turi žinoti, nes aš tada pirmą kartą buvau įspėta. Aš miegojau prie motinos. Motina giliai įmigusi ramiai kvėpavo. Staiga išgirdau mane šaukiant vardą. Nepažįstamas balsas sakė: „*Kas būna, jei tėvas miršta*“? Aš tėvo nemylėjau nuo tada, kai jis pradėjo blogai elgtis su motina. Aš tada iš viso jau nieko nebemylėjau, tikrai laikiausi prie tų, kurie buvo man geri. Meilė be jokių žemiškų išskaičiavimų būna tose sielose, kurios yra Dievo malonės būklėje. Aš tokia nebuvau.

Į tą paslaptingą balsą aš atsiliepiu, nekreipdama dėmesio į tai, iš kur jis pasigirdo: – „Bet jis gi nemiršta“. Po trumpos pauzės vėl nuskambėjo tas pats klausimas. – „Bet gi jis nemiršta! – piktai atsakiau. Ir trečią kartą manęs paklausė: „*Kas būna, jei tėvas miršta*“? Prieš mano akis prabėgo vaizdas tėvo, grįžtančio girto, triukšmaujančio, skriaudžiančio motiną, mus pastatančio prieš žmones į nemalonią būseną, tad vėl piktai surikau: „Ir gerai!“ Tada viskas nutilo.

Rytą, kai motina norėjo įeiti į tėvo kambarį, rado duris užrakintas. Apie vidurdienį jas atidarė. Tėvas negyvas gulėjo lovoje. Jis jau kuris laikas sirguliavo.

Marta K. ir tu privertėt mane įstoti į mergaičių draugiją. Aš neslėpiu, kad abiejų vedėjų ir ponios K. kalbos buvo perdėm kunigiškos. Žaidimai buvo įdomūs, tad aš juose išlaikiau, kaip tu žinai, vadovaujančią rolę. Tai man patiko. Man patiko ir išvykos. Vieną kartą aš net pati pasirengiau eiti išpažinties ir Komunijos. Tikrumoje aš niekad neatlikau išpažinties, savo minčių ir kalbų aš niekad nedėjau ant svarstyklių.

Kartą tu mane įspėjai: „Onute, jei nesimelsi – pražūsi!“ Iš tiesų aš mažai meldžiausi ir tai dariau nenoromis. Tu, žinoma, buvai teisi. Visi, kurie dega pragare, nesimeldė arba nepakankamai meldėsi. Malda – tai daug lemiantis žingsnis į Dievą. Ypatingai malda į tą, kuri buvo Kristaus Motina! Jos vardo mes neminim. Malda į Ją išplėšia velniui daug sielų, kurias nuodėmė užtikrintai buvo atidavusi į jo rankas.

Toliau tęsiu įsiutusi (aš verčiama tai rašyti). Melstis – tai lengviausia, ką žmogus žemėje gali daryti. Ir kaip tik prie šio lengviausio dalyko Dievas prijungė išganyką. Ištvėringai besimeldžiantiems Dievas duoda tiek šviesos ir taip sustiprina, kad ir baisiausias nusidėjėlis gali pakilti, nors iki kaklo būtų įlindęs į nuodėmių purvyną.

Paskutiniais gyvenimo metais aš iš viso nebesimeldžiau ir taip netekau malonės, be kurios niekas negali būti išganytas.

Čia mes negauname malonės. O jeigu ją ir gautume, tai tyčiodamiesi ją atstumtume. Šiapus nėra jokių žemiškajam būviui žinomų svyravimų. Žemėje žmogus gali iš nuodėmės būklės pereiti į malonės būvį, o iš malonės nupulti į nuodėmę. Dažnai tai būna dėl silpnumo, rečiau dėl niekšybės. Po mirties šios žemiškosios būsenos nepastovumas pasibaigia: čia pasiekama galutinė būsena. Slenkant metams [*pragare*] jokių pasikeitimų nebūna. Tiesa, žmogus iki pat mirties gali gręžtis į Dievą arba Jam atsukti nugarą. Žmogaus valia beveik visuomet lieka ta pati, ir mirties valandą būna tokia, kokia būna gyvenime. Geras ar blogas įprotis tampa antra prigimtimi. Įprotis ir traukia žmogų tolyn.

Taip atsitiko ir su manimi: aš metų metus buvau nusigrėžusi nuo Dievo. Paskutinei malonei šaukiant – neatsiliečiau! Mano nelaimė buvo ne tai, kad aš būčiau dažnai nusidėjusi, bet tai, kad aš nebenorėjau pakilti. Tu daug kartų raginai mane klausytis pamokslų ir skaityti religines knygas. O aš visuomet atsakydavau, kad neturiu tam laiko. Argi aš turėjau dar labiau padidinti savo vidinį netikrumą? Be to, kai viskas taip nutolo man išstojus iš mergaičių draugijos, man būtų buvę labai sunku pasirinkti kitą kelią. Aš jaučiausi labai netikra ir nelaiminga, prieš mane lyg siena stūksojo. Tu to nenujautei, nes vaizdavaisi labai paprastai, kai man pasakei: “Atlik, Onute, gerą išpažintį, ir viskas bus vėl gerai”. Aš jaučiau, kad tikrai taip būtų, bet pasaulis, velnias ir kūnas jau tvirtai laikė mane savo naguose...

Aš, žinoma, netikėjau velnio veikimu. O dabar aš galiu patvirtinti, kad tokiems žmonėms, kaip kad aš buvau, velnias turi labai daug įtakos. Tik daugelio kitų žmonių ir mano pačios maldos, sujungtos su aukomis ir kentėjimais, galėjo mane išplėsti iš velnio nagų.

Nedaug yra išoriškai apsėstųjų, bet vidiniai apsėstųjų tai knibždėte knibžda. Pasiduodantiems jo įtakai, velnias negali atimti jų laisvos valios, bet kaip atlygis už atkritimą nuo Dievo, blogis juose giliai įsišaknija.

Aš nekenčiu ir velnio, bet man patinka jis tuo, kad stengiasi ir jus pražudyti. Jis ir jo padėjėjai – nuo laikų pradžios nupuolusios dvasios. Jos skaičiuojamos milijonais. Jos slankioja pasaulyje kaip uodų būriai, bet jūs to beveik nejaučiat. Mes, pasmerktieji žmonės, jūsų negundome. Tai daro tik nupuolusios dvasios. Nors kiekvienos sielos nustūmimas į pragarą didina jų kančią, bet neapykanta vis tiek verčia jas veikti.

Nors ašėjau tolyn nuo Dievo vedančiu keliu, bet Dievasėjo paskui mane. Ašėjau natūralios meilės keliu, nuolat traukiama savo prigimties. Kartais Dievas traukė mane į bažnyčią. Aš tai jčiau kaip ilgesį kažko artimo ir savo. Kai aš slaugiau sergančią savo motiną, būdama per dienų dienas užimta darbu įstaigoje, turėjau tikrai aukotis, ir tas tuomet traukimas į Dievą mane veikė labai stipriai. Kai kartą pietų metu tu nusivedei mane į ligoninės koplyčią, aš buvau taip paveikta, kad beliko tik žingsnis ligi mano atsivertimo. Aš tuomet verkiau. Bet užtvynusi pasaulio vilionė nustūmė malonę į šalį. Remdamasi aiškinimu, kad religija yra tik jausmų dalykas, kaip dažnai girdime tvirtinant, šį malonės jaudulį aš numėčiau pastalėn, su kitais nereikalingais dalykais.

Tą kartą mane įspėjai, kad aš užuot gražiai priklaupiusi, padariau tik neaiškų kniktelėjimą. Tu tai laikei nuodėme, visai nenumanydama, kad aš tuomet beveik visai nebetikėjau Kristaus buvimu Švč. Sakramente. Dabar aš tuo tikiu, bet grynai natūraliai – kaip tikime perkūnija, kurios pasekmes pastebime. Tada aš buvau pati susikūrusi religiją. Aš laikiausi nuomonės, kuri pas mus buvo palaikoma, kad siela po mirties gauna kitą buvimą ir taip vaikšto be galo... Tokiu būdu tas kraupus klausimas apie anapusybę būdavo atmetamas, todėl nieko nebauginantis.

Kodėl tu man nepriminei apie turtingą lėbautoją ir vargšą Lozorių? Kristus aiškiai pasakė, kad vienas po mirties tuoj patenka į pragarą, kitas į dangų. Bet ar ką būtum tuo pasiekusi? Turbūt nieko daugiau, kaip su savo nuolatiniu kalbėjimu apie Dievą.

Pamažu aš susikūriau savo dievą: pakankamai išdabintą, kad galėtum vadinti dievu; per daug tolimą, kad turėtum su juo ką nors bendra; tiek neaiškų, kad pagal reikalą, nekeičiant mano sukurtos religijos, galima jį padaryti pasauliniu panteistų dievu ar ateistų stabu. Šis dievas negalėjo man duoti nei dangaus, nei nubausti pragaru. Tad aš palikau jį ramybėje. Tokia buvo ir mano malda į jį. Bėgant metams aš pakankamai įsigyvenau į savo religiją, o ji man netrukde gyventi. Tik vienas dalykas būtų jai sulaužęs sprandą – gili ilga kančia. Bet kančia manęs neaplankė. Ar tu dabar gali suprasti, ką reiškia posakis "Ką Dievas myli, tą ir baudžia"?

Vieną vasarą, liepos mėnesį, mergaičių draugija surengė išvyką, kurioje turėjau dalyvauti, bet, vengdama pamaldžių kalbų ir veiksmų, nedalyvavau. Čia prisimenu vieną dalyką – apskrujį Maksą N. iš gretimų prekybos namų. Prieš kurį laiką mudu susipažinome, ir tą sekmadienį kaip tik jis mane pakvietė į išvyką. Toji, su kuria jis paprastai vaikščiodavo, gulėjo ligoninėje. Jis žinojo kad man patiko, bet ištekti už jo tąsyk dar negalvojau. Jis buvo turtingas, bet man nepatiko kad buvo labai draugiškas su visomis mergaitėmis. Aš gi svajojau apie tokį vyrą, kuris man vienai priklausytų: norėjau būti ne tik moteris, bet ir vienintelė moteris. Visada išlaikiau tikrą natūralų atstumą. (Onutė tikrai, nežiūrint religinio abejingumo, turėjo savyje kažką kilnaus. Mane išgąsdino mintis, kad ir "dori" žmonės gali eiti į pragarą, jeigu yra nepastovūs ir išklysta iš Dievo nurodyto kelio).

Per minėto sekmadienio išvyką Maksas buvo ypač mandagus; žinoma, nebuvo jokių pamaldžių pokalbių, kaip pas jus. Kitą dieną įstaigoje tu man priekaištavai, kad nevykau su jumis. O aš tau papasakojau savo malonius išgyvenimus. Tu pirmiausiai paklausei: "Ar išklausei šv.Mišias"? Kvailė, kaip aš galėjau išklausti, jei išvažiavau šeštą valandą! Ar atsimeni, kaip aš susierzinusi dar pridėjau: "Gerasis Dievas taip smulkmeniškai nesprendžia, kaip jūsų kunigai"! O dabar aš turiu pripažinti: iš savo begalinio gerumo Dievas į tai žiūri dar įsakmiau už juos!

Po tos pirmos išvykos su Maksu dar pabendraudavome: kinas, šokiai, išvykos sekė vienas paskui kitą. Nors kelis kartus buvome susiginčiję, bet aš žinojau, kad jis prie manęs prisirišęs.

Ypatingai smarkiai mane puldinėjo varžovė, kuri, išėjusi iš ligoninės, elgėsi kaip pasiutusi. Tačiau, mano laimei, garbingas mano laikymasis darė didelį įspūdį Maksui ir pagaliau jį privertė duoti man pirmenybę. Aš supratau, kad varžovė stengsis jam ką bloga padaryti; gal išoriškai ir tvardysis, bet viduje spjaudys nuodais. Tokie jausmai ir darbai veda tiesiai į pragarą! Jie yra velniški tikra to žodžio prasme.

Kam aš visa tai pasakoju? Kad parodyčiau, kaip aš galutinai nutolau nuo Dievo. Ne, tarp manęs ir Makso nebuvo prieita iki visiško intymumo. Aš suvokiau, kad jo akyse aš labai nukrisiu, jei prieš laiką leisiu išgerti visą taurę... Todėl aš laikiausi atokiai. Tačiau pati buvau viskam pasiruošusi, jei manyčiau, kad tai bus man naudinga... Tam tikslui pasiekti niekas nebuvo per brangu... Be to, mes patikome vienas kitam ir abu turėjome kai kurias geras savybes, kurias vienas kitame pastebėjome. Aš buvau apsikri, darbšti, kalbi, ir pamažu taip Maksą suėmiau į savo rankas, kad jį, ypač paskutiniaisiais mėnesiais prieš vestuves, visiškai valdžiau.

Čia ir buvo mano svarbiausia klaida: tvarinį padariau savo stabu! Niekad nebūna taip lengva atkristi nuo Dievo, kaip kitos lyties žmogaus artumoje, meilę vertinant grynai žemiškai. Jos grožis tada paverčiamas erškėčiais ir nuodais. Aš dabar garbinau Maksą, ir tai buvo mano religija!

Buvo laikas, kai aš įstaigoje piktai puldinėjau bažnyčion bėgiojimą, dvasininkus, atlaidus, rožinio varstymą ir kitokį šlamštą. Tu daugiau ar mažiau genialiai stengeisi tuos dalykus apginti. Tu, atrodo, nepastebėjai, kad man šie dalykai tiesiog nerūpėjo, kad aš daugiau ieškojau atramos savo sąžinei – tada aš ją dar turėjau – protu pateisinti savo atpuolimą nuo Dievo. Iš esmės aš jau priešinausi Dievui. Tu to nematei ir mane tebelaikėi katalike. Aš irgi norėjau taip vadintis, mokėjau ir bažnytinį mokestį. Aš galvojau, kad tam tikras "apsidraudimas" nepakenks. Taip mudvi viena kitos nesupratome, todėl man ištekęjus, mūsų išsiskyrimas nebuvo skausmingas.

Prieš jungtuves aš dar kartą ėjau išpažinties ir Komunijos. Juk taip yra nustatyta! Aš ir mano vyras galvojome vienodai: kodėl neatlikti šio formalumo? Na, jūs tai vadiniate neverta Komunija. Bet po tos nevertos Komunijos aš turėjau didesnę sąžinės ramybę. Be to, tai buvo mano paskutinė Komunija!

Mūsų santuokinis gyvenimas buvo tikrai harmoningas. Visuose punktuose mes nuostabiai sutarėme. Taip pat abu sutikome, kad apsisunkinti vaikais mums nereikia. Tikrovėje mano vyras norėjo turėti vieną vaiką, bet jokių būdų ne daugiau. Bet aš padėjau jam ir nuo to atsisakyti. Drabužiai, gražūs baldai, arbatos salonai, auto kelionės ir panašios pramogos mums buvo malonesnės. Iš tiesų tie gyvenimo metai tarp mano jungtelių ir netikėtos mirties buvo pilni žemiškų malonumų. Kiekvieną sekmadienį mes kur nors išvažiuodavome arba lankėme mano vyro gimines. Savo motinos aš dabar gėdijausi! Ji taip pat plaukė šio gyvenimo paviršiumi, kaip ir mes.

Vidiniai aš niekada nesijaučiau laiminga, bet juoktis galėjau. Mane kažkodėl visada slėgė kažkoks neaiškumas. Būdama vaiku, girdėjau viename pamoksle, kad Dievas atlygina žmogui už gera. Jeigu negali atlyginti anapus, padaro tai dar žemėje. Aš netikėtai gavau paveldėjimą iš tetos L. Mano vyrui pavyko žymiai padidinti savo turta, ir aš galėjau išpuošti mūsų naująjį butą.

Tikėjimas dar tūnojo kažkur miglose. Kavinės miestuose, viešbučiai, kuriuose nakvodavome keliaudami, anaipol Dievo mums nepriartino. Visi, kuriuos ten sutikdavome, gyveno panašiai kaip ir mes: išorė formavo vidų, vidus – išorę.

Savo kelionėse mes aplankėme žymiąsias bažnyčias, norėdami pasigrožėti grynai žmogiškuoju menu. Iš jų spinduliuojančią religinę, ypač viduramžių, šviesą aš stengiausi neutralizuoti tuo pretekstu, kad jie nenustelbtų mūsų pagrindinio tikslo – meno kūrybinių apžiūrėjimo. Mane net piktindavo, kai prastai apsirengęs vienuolyno broliukas mus vedžiojo, arba kai pamaldus vienuolis ką nors pardavinėjo, arba tas nuolatinis skambinimas pamaldose. Man atrodė, kad tai tik pinigų rinkimas.

Taip, daug kartų Dievo malonė beldėsi į mano sielą, bet aš visuomet ją atstumdavau! Bet aš ypatingai greitai pasitraukdavau ir iš tų vietų, kur buvo vaizduojamas pragaras, kur vaizdavo velnią kankinantį sielas, arba jo bendrus parūpinančius jam naujų aukų.

Klara, vaizduojant pragarą galima jį perdėtai atvaizduoti, bet dabar aš pati jo ugnį patyriau. Tu prisimeni, kaip kartą mums kalbant apie tai, aš uždegiau degtuką ir, prikišusi tau prie nosies, tyčiojau: "Kvėpuok"! Tu greitai užgesinai ugnį. Bet čia ji niekada negęsta! Aš tau sakau: ugnis, apie kurią kalba Biblija, nėra vien sąžinės skausmas! **Ugnis yra ugnis!** Reikia suprasti raidiškai, kaip pasakyta: "*Eikite, prakeiktieji, į amžiną ugnį!*". Raidiškai! Tu paklausi, kaip gali medžiaginė ugnis žėisti sielą? O kaip žemėje gali kentėti tavo siela, kai tu pirštą laikai ugnyje? Juk siela tai nedega, bet kokį skausmą jaučia visas žmogus!

Panašiai ir mes esame dvasiškai pririšti prie ugnies pagal mūsų būtį ir galias. Mūsų siela čia yra netekusi būdingo lakumo, mes negalime galvoti ką norime ir kaip norime. Nežiūrėk taip bailiai į šias eilutes: šita būsena, kuri jums nieko nesako, mane degina, bet nesunaikina.

Tačiau didžiausią mums kančią sudaro žinojimas, jog **niekada** nematysime Dievo! Kas gi žemėje gali būti panašaus į mūsų kančią? Kol peilis guli ant stalo, jis neskaudina. Matome jų asmenis, bet jų nejaučiame. Bet jei kūną pjausi, tai rėksi iš skausmo! Taip dabar mes jaučiame Dievo netekimą, apie kurį žemėje tik nujautėme!

Ne visos sielos kenčia vienodai. Juo kas sunkiau, niekščiau nusidėjo, tuo labiau ji slegia Dievo netekimas, kankina blogam naudoti tvariniai. Pasmerktieji katalikai labiau kenčia už kitatikius, nes jie, daugiau gavę, daugiau ir paniekina malones. Kas daugiau žinojo, daugiau kenčia už mažiau žinojusį. Nusidėjęs iš niekšiško, daugiau kenčia už nusidėjusį iš silpnumo. Tačiau niekas nekenčia daugiau, negu užsitarnavo. O, kad tai būtų netiesa, kad turėčiau bent pagrindo neapkęsti!

Tu man sakei, kad niekas neina į pragarą to nežinodamas. Tai pasakęs vienas šventasis. Aš taip juokiausiu iš to, tačiau kažkur giliai pasąmonėje galvojau, kad bus

pakankamai laiko pakeisti savo nuomonę, nes mane kažkaip paveikė tas tavo pasakymas. Prieš savo netikėtą mirtį aš tikrai nežinojau, koks jis yra. Gyvenantys žemėje nė vienas to tikrai negali žinoti, bet aš gerai numaniau, kad po mirties, anapus, turi stoti prieš Dievą, kad turi atsakyti už savo gyvenimą žemėje!

Tačiau aš nieko savo gyvenime nekeičiau ir, kaip jau sakiau, gyvenau ir toliau pagal savo įpročius. Iš tų nuolatinių įpročių žmogus sunkiai bepakyla ir juo žemyn, tuo labiau juose sustingsta.

Tokioje būklėje mane ir ištiko mirtis. Tai buvo prieš savaitę – aš kalbu pagal jūsų kalendorių, nes matuojant skausmu, kurį kenčiu pragare, galėčiau sakyti, kad jau dešimt metų. Taigi, prieš savaitę sekmadienį mes su vyru surengėme išvyką, kuri man buvo paskutinė.

Išaušo puiki, spinduliuojanti diena, jaučiausi taip gerai, kaip retai kada. Mane apėmė nepaprastas laimės jausmas. Važiuojant namo, mano vyrą savo šviesomis apakino pravažiuojanti mašina. Vyras nebesuvaldė mašinos. Smūgis, nepaprastas trenksmas! Riksmas, bet ne malda! Mane pervėrė baisus skausmas ir visą suspaudė. Netekau sąmonės.

Keista, tą rytą, nesuprantu kokiu būdu, atėjo mintis: *“Tu galėtum šiandien nueiti į Šv. Mišias”*. Tai skambėjo lyg koks prašymas! Bet mano aiškiu “ne” ši mintis buvo atmesta. Taip galutinai uždariau duris malonei. Aš dabar taip jaučiu to pasekmes!

Tu sužinosi kas atsitiko po mano mirties. Mano vyro, mano motinos likimas, kas atsitiko su mano kūnu, visos laidotuvių smulkmenos man yra žinomos natūraliu pažinimu, kuris mums yra galimas. Kas vyksta žemėje mes labai miglotai žinome. Kas mums kokiu nors būdu buvo artimas, tą mes gerai žinome. Taip aš aiškiai matau tavo gyvenimą.

Tada aš pabudau tą pačią mano mirties akimirką, išlindau lyg iš kokios tamsos. Pamačiau save apsiaustą stiprios šviesos. Tai buvo toje pačioje vietoje, kur gulėjo mano kūnas. Viskas vyko kaip teatre, kai staiga užgesus salėje šviesoms ir pakilus uždangai, atsidaro stipriai apšviesta scena: šiuo atveju – mano gyvenimo scena! Kaip veidrodyje pamačiau savo sielą: nuo jaunystės sutriptas malones iki paskutinio “ne”. Jaučiausi kaip žmogžudys, kuriam teismo metu parodomos aukos.

Gailėtis? Niekuomet! Gėdytis? Niekuomet!

Bet aš negalėjau būti atmestojo Dievo akivaizdoje. Liko tik viena – bėgti. Kaip Kainas bėgo, palikęs Abelio lavoną, taip mano siela bėgo nuo Dievo akivaizdos.

Tai buvo ypatingas teismas! Nematomas teisėjas pasakė: “Eik šalin”!

Ir krito mano siela žemyn į amžinosios kančios vietą!”.

Taip baigėsi Onutės laiškas iš pragaro. Paskutiniai žodžiai buvo vos išskaitomi, atrodo ištrinti...

Bavarija, Vokietijos FR

* * *

OSKARO MILAŠIAUS PRANAŠAVIMAI

[žanginės Kun.Juozo Šalčiaus mintys (1900-1988)]

Katalikų Bažnyčia santūriai vertina pranašus, taip pat naujų laikų stebuklus. Manau, kad gerai daro, nes atsiranda daug apsišaukėlių, o kartais ligonių. Kunigas Juozas Šalčius buvo drąsus. Apmastė vienumoje, kryžiumi puolęs ant bažnyčios grindų, savo mintis - ir išėjo skelbti patirtą tiesą:

- Oskaras Milašius yra tikras pranašas. Pliktoji dvasia nebendruoja su nusižeminusiu žmogumi, - taip Juozas Šalčius vienas pirmųjų paskelbė pogrindyje išleistoje knygoje.

- Tai katalikų pranašas, - ir dėl tokio dar griežtesnio sprendimo iš saviškių (kunigų, vienuolių, tikinčiųjų, aukštųjų dvasininkų) susilaukė daug priekaištų. Atkaklus vyras nenusiminė. Jis kruopščiai apklausinėjo Petrą Klimą, Juozą Urbšį, Juozą Keliuotį, dešimtis mažiau žinomų, užsienyje buvusių asmenų, nepraleido nė menkiausios smulkmenos.

- Trūksta tik ištikimo mokinio, kuriam galėčiau perduoti šį gausų lobį, - nusiskundė man saulėlydyje.

Kunigas Juozas gulėjo lovoje. Jo lūpos buvo sukapotos, žandas perskeltas, paakiai mėlyni, subraižyti. Viršugalvyje tvyro žaizda. Juodos sumušimų žymės buvo apėmusios visą kūną.

- Žiauriai šiąnakt mane kankino įsiveržę budeliai. Vienas užkimšo burną, surišo rankas, laikė užgulęs. Kitas badė, draskė, daužė rekaudamas: "Kur nukišai auksinį kieliką? Su juo mišias laikei". Mušdami vedžiojo, tampė po kambarį. "Rodyk, kur įtaisyta slėptuvė. Vakar per visą naktį rašei. Kur tie šlamštai? Burnoji rinkos sveturkelius, skurdžius užtarinėji!" Aš prašiau, rodžiau budeliams rankomis, kad reikia nuimti nuo lūpų raištį. Vyras jauni, drūti. Tikri boksininkai. "Kur padėjai Milašiaus pranašystes? Kur Olšausko biografija? Atsirado raštininkas! Pakratysime už ausų, tai išbyrės visos "R" mįslės ir paslaptys!.."

[Pasirodo, Milašiaus pranašystės buvo nepakenčiamos ne tik tautininkams, liberalams ir fariziejams, bet ir KGB čekistams]. Lovoje gulėdamas, sumuštas kunigas Juozas Šalčius toliau man kalbėjo:

- Pasitikiu tavimi, gausi raštą... Pasiruošk viskam. Ateis laikas. Dievo priešai, pamišėliai galvažudžiai tą raštą niekins - gins, užtars biznierius, gangsterius, apsimes teisuosiais, nes Ameriką vaizduos kaip vienintelę išgelbėtoją. Primygtinai raginu. Petru Matkevičiui primink, įsakyk, kad padaugintų Oskaro Milašiaus Apokalipsės rakto vertimą ir patį Apokalipsės aiškinimą. Šito rašto daug kam reikės. Ims kunigai, vienuoliai, pasauliečiai. Čia neįprastas lietuvių kultūros reiškinys, kurio nekės laisvamaniai ir šliūptarniai... Petras Klimas, Juozas Keliuotis Jonas Šukys labai gąsdinosi. Milašiaus aiškinimai iš prancūzų kalbos išversti žinovų, kurių pavardžių dabar negaliu sakyti. Pirmiausia pasklido knygelės, kurios atkartoją Juozo Keliuotio ir Petro Klimo žodžius. Dabartinė valdžia juos renka, naikina. Keista, tik vėliau viską suprasi: socialistinės tvarkos palaikytojai-tęsėjai gaudo raštus, kuriuose pranašaujama JAV galas. Tie pranašavimai labai kliudo slapta **Pilypo** draugijai, smauglio pinklėmis smaugiančiai Lietuvą [*patricijus Pilypas – senovės Romoje krikščionių žudikas*]. Amžiams įsidėmėk: jau atėjo **Pilypas**, sunaikinimo žvėris! Jis praris mažus valstiečių ūkius ir per juos išves rinkos vieškelį viso pasaulio klajokliams. Lietuva bus paversta nusikaltėlių lieptu...

- **Pilypo** drabužiai šiuo metu – balti. Smauglys persidažė. Greitai bus žalias. Eis į bažnyčią... Kai kurie net Milašiaus vardu dangstysis, o jį slapčiomis menkins, niekins.

Pamatysi. Ilgai net katalikai nespausdins "Sauliaus iš Tarso", "Mefibozeto". Kunigų tarpe daug šnipų, žalių bedievių. Raudonieji vertelgos kalbės apie ankstyvąją Milašiaus kūrybą, bet išjuoks katalikiškąją, mistinę... Dievas girdi mūsų žodžius. Tau palieku testamentą. Stovėk Oskaro Milašiaus sargyboje. Išjuokiamas. Puolamas. Niekinamas. Tyčiomis nesuprantamas. Dievas padės, neapleis. Švento Izidoriaus Artojo mokymas prisikels. Žemdirbiai atbus iš letargo miego, išeis kovoti už savo teises. Kruvini medžiotojai išgaiš kaip erkės. Švento Pranciškaus gamtos meilė užvaldys jaunimą. Kristaus priešininkai galų gale pralaimės.

- Pasaulio pabaigą ženklinš šie pagrindiniai įvykiai: Lietuvoje – žemdirbių apsunkinimas, persekiojimas, ginklų pirkimas, pasaulyje – Amerikos sunaikinimas, Jungtinių Amerikos Valstijų sunaikinimas ugnimi... Antrasis ženklas – Anglijos sunaikinimas ugnimi ir vandeniu.

- Svarbiausioji pranašavimų dalis. Už ją esu dabartinių galvažudžių persekiojamas. Šią naktį kankino. Tai Rusijos sunaikinimas trečdaliai Mėnulio nukritimu. Nors ši "R" raidės paslaptis turi skaudų perspėjimą taipogi ir Lietuvai...

- Apsėdo kartą mane dvejonės, pagundos, pavojingos kunigystei ir tikėjimui. Nepadėjo net maldos, pasninkai. Atsiminiau Oskaro Milašiaus atgailą. (Dėl tos vienos atgailos prikėlimo iš užmaršties Milašius turėtų būti mums neįkainojamai brangus). Nuėjau į bažnyčią, kritau ant grindų kryžiumi. Katakombose visi taip darydavo - kankinė Perpetua, Apolonija, Odilija... Atsigavau, prašviesėjau. Čia didelė paslaptis. Tikėjimo paslaptis. Žmogaus protas negali jos kaip reikia apimti.

- Lenkų šnipai nužudė Ustijanauskienę, bet apkaltintas buvo Olšauskas. Tai buvo spjūvis katalikams. Supratau, kad esu per silpnas kovoti su pragaro galybe... Nuėjau bažnyčion, atsiguliau ant grindų kryžiumi, šaukiausi katakombų kankinių užtarimo. Man apsireiškė Perpetua, mergelė šviesesnė už saulę. Jeigu žinotum jos gyvenimą, suprastum, ką aš tada širdyje jaučiau. Pakilau nuo žemės suramintas, apimtas vizijos džiaugsmo. Sėdau prie rašomojo stalo. Kovoju su plunksna, nes kankinė Perpetua įkvėpė. Parašiau studiją apie prelato Konstantino Olšausko bylą, atvėriau apakeliams, melagiams akis...

- Lietuvos širdis – žemdirbiai. Tą žino jos amžini priešai, persidažą raudonai, žaliai, geltonai, mėlynai. Valdžios keisis, bet nesikeis jų užmačios. Paliks milijonus bedarbių elgetų, stengsis užgrobti žemę. Štai pavojus, gresiąs iš atskilusio Mėnulio trečdaliai. Saugokitės! Didysis **Pilypas** – kaip Lietuvos ir krikščionybės sunaikinimo simbolis – jau atėjo. Pirmiausia jis prarys mažus valstiečių ūkelius ir per juos išves rinkos kelią viso pasaulio klajokliams. Lietuva bus paversta nusikaltėlių lieptu. Šunbajoris žvengs šėtono juoku. Tarp rinkos sveturkelių liks keliolika milžiniškų dvarų, o juose vergaus ištikimiausi išsigimėliai. Tikriesiems Lietuvos vaikams bus atviras kelias į Vokietiją, Rusiją, pas arabus ir turkus. Štai koks Mėnulio trečdaliai siaubas. Aš gyvensiu neilgai. To sukrėtimo nematysiu, bet pavergtų tautiečių klyksmas neleis man ramiai kapinėse ilsėtis.

- Žemė! **Pilypas** ją nori iš lietuvių atimti. Plikas pirklys, vertelga susmuks ant sveturkelio, nusmeigtas galvažudžio. Jo šeima, neturinti pastogės galvai priglausti, bus sutrypta. Bet kas išlaikys nors keliolika hektarų žemės, tas šioje Mėnulio nelaimėje išliks pavalgęs, apsirengęs. Darykite viską, kad tik priešas nenustumtų jus nuo žemės į sveturkelių klajoklių griovį...

Ankstų rytą išvažiuoju į Kauną. Petras Matkevičius, pravardžiuojamas Donu Pedru, abejingai šypsosi, atšaldo mano įkarštį, neskubėdamas vartinėja jam skirtą Oskaro Milašiaus pranašavimų egzempliorių.

- Tiesa. Gavau dar vieną liudijimą apie Oskarą Milašių. Dauginsime – ištiesia man perregimame popieriuje atspausdintą rašinį.

Petro Klimo liudijime rašoma:

"Tą dieną Oskaras Milašius itin keistai atrodė. Norėjo kažką sakyti, bet vis netarė nė žodelio. Gal nenorėjo ko nors įžeisti, supykinti? Prašneko iš lengvo, vis

patylėdamas. Rinko reikšmingus, bet diplomatinę šypseną suvyniotus sakinius. Jų atkartoti negalima. Tai neapibrėžtos, tarp kasdieniškų žodžių supainiotos paslaptys, nukeltos nežinomybėn ir nuskandintos praeityje. Pavartė Oskaras laikraščius, žurnalus, pirštu bakstelėjo į jumoro kampelį. Ten pamačiau nykštuką, bandantį su šiaudeliu nudurti dramblių, šiaurinę mešką ir įsipenėjusį arą su katalikišku kryželiu ant pakaušio.

- Ar tiesa? – klausė Milašius. – Ar Lietuva paskelbė karą Andorai?.. Aš pats logiškai nusprendžiau, kad Lietuva galės kariauti su Lichtenšteinu, gal ir su Liuksemburgu... Kodėl masiškai perkate kulkosvaidžius, tankus, lėktuvus? Ar ne geriau būtų šias didžiules lėšas skirti kultūrai, žemdirbių, darbininkų aprūpinimui?.. Generolai gauna kyšius, užtat gabena Lietuvon pavojingą geležies šlamštą. Toji šlamšto našta bus kilpa ant Lietuvos kaklo... Visa Lietuva kliedi apie valstybę nuo Baltijos iki Juodosios jūros, o neprisimena, kad Palangą Vytautas Didysis norėjo lenkams parduoti. Klaipėdos iš viso Lietuva dėl kunigaikščių kvailumo nevaldė. Dvidešimtas amžius. Daug ką reikia kitoniškai permąstyti... Kodėl žuvo pasitikėjimas Apvaizda? Kaip gi be kariuomenių ir ginklų sandėlių išsilaiko Andora, Lichtenšteinas, Liuksemburgas, pagaliau Vatikanas? Ar nesugriovė kadaise galingų mūrų izraelitų trimitai, o ne kardai?.. Tos valstybėlės savo žmonių neengia vardan geležgalių supirkinėjimo... Pergalę išsikovoja tos tautos, kurios į mūsų žengs be ginklų... Mahatma Gandis jau daro stebuklus. Pamatysite. Šventai tikiu. Jis laimės, jeigu tik tauta seks jo pėdomis. Čia tikrasis Laisvės kelias... Aš Lietuvai jūsų lūpomis maldauju perduoti tokius žodžius: "Nugalės tasai, kuris nutars nekovoti geležimi, paraku, laivais, ugnimi, durklu, kardu. Nugalės tasai, kuris stovės vietoje, neišsižadės laisvės, bet nekovo"..." Manau, jog Indija nepriklausomybę išsikovoja tuomet, kai jums Lietuvoje teks skaudžiai kentėti... Atsirase daug netikrų pranašų. Juodas ženklas: jau užgimė lietuvis, kuris šlovins kryžiuočius kaip Lietuvos gelbėtojus. Bus begalvių, kurie beprotybės trimitais triukšmą kels ir Lietuvą paskelbs net pasaulio širdimi. Vienas šunbajoris savo blogu kvapu tikėsis Maskvą užtroškinti. Atsipeikės tuščiagalviai Sibire, o ir ten proto neatgaus, svaichios apie galybę nuo jūrų iki jūrų. Didį stebuklą Lietuva patirs tuomet, kai nuoga atsistos prieš tankus, kulkosvaidžius, lėktuvus, laivus. Bet vos tik tauta atsimins... ginklus, Apvaizda nusigręš. Mėnulio trečdalis kris ir galutinai sunaikins kraujo ištroškusią, bizniaujančią, ginklus perkančią mažutę Lietuvėlę. Iš pradžių viskas seksis, ginklai plauks srove. Biznieriai aptuks taukais... Bet Mėnulis staiga erdvėje ims šokti, tarsi Fatimos saulė. Viskas.

- Kas galėtų pašalinti ... pražūtį? – paklausė Klimas.

- Žemdirbių meilė. Jie visame pasaulyje bus nekenčiami, išnaudojami.

Lietuvos vadovų šventa pareiga – pasikviesti Izidorių Artoją. Tegul angelai aria, o Izidorius sėja. Pranciškus Asyžietis ateis pažiūrėti sukilusio derliaus, Perpetua palaimins... Tamsta gerai žinote, kad aš Hitleriui neturiu jokių simpatijų. Bet vieną dalyką jis gerai daro: stengiasi kiekvienai vokiečių šeimai duoti nors gabalėlį žemės. Taip jis savo tautiečius galutinai pririša prie gimtinės, tėviškos, galutinai išrauna klajoklio ydą. Šitie žemės gabalėliu pririšti vokiečiai Vokietiją gelbės iš didžiausių nelaimių. Mūsų ainiai tai regės ir stebėsis".

BAŽNYČIOJE KRYŽIUMI GULĖJĘS ANT GRINDŲ

Pirmiausia apie Oskaro Vladislavo Milašiaus tėvus. Kas juos geriausiai pažino? Aišku, tik pats sūnus, ne kokie metraštininkai. Užtat ir leiskime jam pačiam prikelti praeitį: "Tėvas medžiodavo Afrikoje, Čerėje, bandė skraidyti balionu. Kartais jis sirgdavo persekiojimo manija. Auginosi plaukus, nudribusius iki juostos, kiauras dienas sėdėdavo rūsyje, apsikabinęs išgalastą kirvį. Vieną sykį mėgino pasidaryti charakiri senovišku kardu. Aš klykdamas bėgau per tamsias rūmų menes, pagautas siaubo. Tėvas nekenė dvasininkijos. Apskritai jis buvo ūmus ir ligotas". Savo motiną

Oskaras taip apibūdino: "Marija Rozantal, žydaitė, hebrajų kalbos mokytojo dukra. Ji neišpažino jokios religijos. Ji mane persekiojo savo saldžia žydiška meile. Materialistiška ir nesuprantama motinos meilė man taip įkyrėdavo, kad, norėdamas išvengti emocijų, kurias sukeldavo jos artumas, anksti ėmiau slapstytis nuošaliose parkų ir sodų vietose".

Ne vienas lietuvis, sužinojęs apie žydišką Milašiaus motinos kilmę, nusigręžė nuo jo kūrybos. "Aisčių palikuonims čia viskas per daug svetima". Primintinas Adomas Mickevičius. Iki šiol yra labai daug lietuvių, kurie nesutinka lenkams palikti Žečpospolitos dainiaus, užmiršę arba nežinodami, kad A.Mickevičiaus motina irgi žydė. Keistas mąstymas: vienos žydės sūnus Adomas keliamas į aukštybes, glaudžiamas prie širdies, vainikuojamas, o kitos – Oskaras – atmetamas. Jokiu būdu neužmirškime: Jėzus Kristus ir dvylika apaštalų – Izraelio tautos sūnūs, taip pat ir Švenčiausioji Mergelė Marija yra Izraelio dukra.

Milašių iš pat ankstyvųjų vaikystės dienų lydėjo skaudūs pergyvenimai, vienvė. Nesumažėjo ji persikėlus į Prancūziją, taip pat ir vėliau. Kodėl poetas, išauklėtas lenkų dvasia, pasijuto esąs lietuvis ir lemtingu tautai metu vien tokiu save viešai ir visur vadino, tuo amžinai atsitverdamas nuo Lenkijos? Patsai poetas į šį klausimą taip atsakė: "Keistuolis tėvas įskiepijo man pagarbą lietuviškai mūsų gimtinės kilmei, taip pat ir nepasitikėjimą Lenkija, lydėjusia mane visą gyvenimą. Kaip jūs žinote, aš priklausiau labai senai lietuvių šeimai, sulenkėjusiai, kaip ir visos mūsų krašto didikų šeimos. Lietuvos, Palestinos ir Ispanijos žemėse turi glūdėti neįkainojami mokslui lobiai apie šių tautų giminingumą. Tų garsių žemių išžvalgymas dar tik prasidėjęs. Ir vis dėlto čia, o ne Tolimuosiuose Rytuose, mes rasime praeities bei ateities raktą. Lietuviai valstiečiai, praslinkus 20 tūkstančių metų, tebekalba šventąja brahmanų kalba. Dainose tebeskamba pirmųjų arijų pasaulio siela, rytmetinę žvaigždę lietuviai tebevadina Aušrine, kaip kitados asirai. Lietuvių kalba, tautosaka, mitologija – raktas į Europos praeitį".

Brangiai kainavo Milašiui – pradedančiam ir pripažintam poetui – nusigręžimas nuo Lenkijos. "Aš, prancūzų poetas, klaidingai ar teisingai laikomas avangardistinių sambūrių pagarboje, būčiau galėjęs nueiti ir apsvainikuoti rožėmis Varšuvoje su daugeliu kitų lietuvių iš manojo pasaulio. Aš tikėjausi atliksiąs naudingesnį darbą, pasilikdamas po kukliu lietuviškuoju kryžiumi". (Kaip ir Jurgis Baltrušaitis). Kartą Milašius pasakė giminaičiui: "Atsimink, visoje Europoje nėra kvailesnio, nieko taip giliai nuklimpusio smulkmeniškoje tarpusavio neapykantoje, kaip lenkų šlėkta. Mano proseneliai valdė keliolika dvarų. Lietuviai darbininkai dirbo nuoširdžiai, patys gerai vertėsi ir šeiminkams buvo brangintini. Tačiau Lenkijoje esantys dvarai skurdo, nors čia dirvos buvo daug kartų derlingesnės. Lenkų darbininkams būdingas tinginiavimas, kiekvienas jų save laiko didžiu ponu, nori naudotis svetimo darbo vaisiais. Melagystė, suktumas augte jaugę į lenko kraują. Patys dejuoja, vaidina kankinius, bet su didžiu įžulumu skriaudžia tautines mažumas" (Iš J.Keliuočio užrašų). Lenkai save laiko tikraisiais pasaulio katalikais. Suvalkuose jie prieš kryžius pasirašė sutartį su lietuviais ir netrukus ją sulaužė.

Į Nepriklausomos Lietuvos atkūrimą Milašių įtraukė kunigas V.Bartuška. Radęs žurnale "Mercur de France" Oskaro eilėraščių, pasirašytų "poete lithuanien", Bartuška nedelsdamas parašė laišką, o Milašius taip atsakė: "Aš būčiau labai laimingas, pagal savo išgales galėdamas prisidėti, grąžinant taiką ir gerovę mūsų brangioje Lietuvoje, taip skaudžiai nukentėjusioje". Toliau liudija pats Milašius: "Vieną gražią dieną išvydau savo kabinete lietuvi, atėjusį manęs kviesti pasidaruoti kraštui. Priėmiau redaktoriaus vietą prie Lietuvos delegacijos Taikos Konferencijoje ir, prabėgus metams, buvau paskirtas Lietuvos atstovu Paryžiuje".

Kunigas Pijus Bielskus rašė: "Milašius dirba išsijuosęs ir stengiasi sutrupinti ledus, kurie dengia Lietuvą, jos nepriklausomybę ir įgimtas tautos teises. Mano nuomone, geresnio pasiuntinio už Milašių sunku rasti ir norėti. Tai žmogus, dvasia ir kūnu

pamilęs tėvynę Lietuvą, jos laisvę, nepriklausomybę ir atgimimą". Patsai Milašius kartą džiaugėsi: "Vėl esu Lietuvoje, Baltijos provincijoje, mano tėvų žemėje".

Būtinai reikia priminti, kaip Oskaras vaizdavosi šalį, dėl kurios tiek paaukojo. "Vardas Lietuva užvaldo mano protą ir jausmus. Aš trokštu jums atskleisti ją. Ateikite! Dvasioje nuvesiu jus į svečią kraštą – ūkanotą, glūdą, šnerantį. Plasnokime sparnais! Aure! Jau skrendame per šalį, kur kiekvienas daiktas turi blausią atminimo spalvą. Apgobia mus vandens lelijų kvapas, plėkstančių miškų garsai..." – šitaip poetas pradėjo vieną diplomatinę kalbą. Šitokie buvo Milašiaus santykiai su Žemės tėviške. O kokie ryšiai su Amžinąja?

"Išauklėtas naivios ir brutali *"laisvos minties"* principais, į protėvių katalikų religijos praktiką grįžau per filosofinę meditaciją. Motina neišpažino jokios religijos, nors tuokdamasi su mano tėvu ir priėmė katalikybę. Už paskutiniųjų metų moralinę evoliuciją esu labai dėkingas savo nuodėmklausiuviui ir dvasios tėvui kunigui Klavė de Otaola". Dvasinis tobulėjimas – vienintelis tikrosios Realybės pažinimo laidas. 1927 metais Milašius tampa praktikuojančiu kataliku, grįžta prie "šventojo stalo". Lietuviškas mistiškas žavingumas jam buvo reikalingas kaip ištroškusiui keleiviui vanduo. Ant jo stalo gulėjo Antano Jaroševičiaus albumas "Lietuvos kryžiai". Daug kartų iš čia jis sėmėsi šviesos, ramybės, jėgos, vilties. Jis verčia į prancūzų kalbą lietuvių liaudies pasakas, dainas, savitai jas perkurdamas, papildydamas. Žavisi Vinco Kudirkos asmenybe bei poezija. Didelį dėmesį skiria jaunam lietuviui Juozui Tysliavai, žavisi dailininko Kazio Šimonio kūryba. M.K.Čiurlionio asmenyje regi tobulą lietuviškos dvasios išreiškėją.

Švilptelėdavo Milašius Vagnerio operos melodiją – artyn atskrisdavo paukščiai, ilsėdavosi ant jo galvos, pečių, rankų. Poetas šnekindavo sparnuočius, pirkdavo jiems grūdų, išleisdamas nemažą dalį savo pajamų.

Siekdamas dvasinio tobulėjimo, Oskaras stengėsi veikti dažniausiai sutinkamus žmones. Suradęs Apokalipsės slaptaraštį, apie tai skuba pranešti pasiuntinybės lietuviams. Pakilęs į dvasinio tobulumo aukštumas, supranta, kad jo kūryba skaitytojus pasieks ne šiandien, bet po keliolikos dešimčių metų, o gal ir šimtmečių.

Apie tuščią, rėksmingą savo meto poeziją Milašius turėjo blogą nuomonę. Labiausiai vertino Bibliją, Dantę, Gėtės "Faustą". "Tai nepalyginami šedevrai, - aiškindavo bičiuliams. – Vienintelis poezijos šaltinis yra dieviškasis įkvėpimas".

"Laikų pilnaties taurė pilnėja, - sakydavo artimiesiems. – Krinta paskutinieji metėlės kartybės lašai. Prisikėlimo saulė apšvies geruosius ir bloguosius. Artėja Mykolo Archangelo, kuris turės ženklą ant kaktos, laikai. Tuomet piktoji dvasia patirs begalę nuostolių. 1950-2050 metai bus labai sudėtingi, bet kartu ir dvasingiausi. Vieni kelsis amžinajai laimei, kiti – tiesos teismui. Išganyto sulauks paukščiai, žvėrys, visos gyvos, tiek daug nekaltai už žmogaus klaidas kentėjusios būtybės. Laikų pilnatyje įsigalės amžinoji taika. Liūtas ilsėsis šalia ėriuko, o žmogus – tarp sakalų, arų, kregždžių".

Siautėjant žiemos pūgoms, Milašius likdavo vienišas kambaryje tarp žodynų, dovanai gautų eilėraščių rinkinių, klausydavo kanarėlių čiauškėjimo. Kiekvieną dieną po keturias-aštuonias valandas pasinerdavo į Šventąjį Raštą. Vos tik oras kiek atšildavo, daug kas matydavo Milašių (aukštą, liesą, šiek tiek sulinkusį) klajojantį parko takais, besikalbantį su medžiais, gėlėmis, žolėmis, net debesimis.

Artėjo lemtingas metas. 1914 metų gruodžio 14 dieną apie vienuoliką valandą, būdamas visiškai budrus, atkalbėjęs maldą ir apmąstęs kasdieninę Šventojo Rašto ištrauką, staiga pajuto, tuo nesistebėdamas, kad visame kūne vyksta neįtikėtinai pasikeitimas. Pats Milašius aną ypatingą būseną taip aprašė:

"Iš pradžių nusprendžiau, kad man suteikiama ligi šiol nežinota galia laisvai pakilti ir skristi erdvėje. Po valandėlės aš jau buvau netoli didžiulio melsvomis miglomis apgaubto kalno viršūnės, o tos miglos buvo neapsakomai švelnios ir ir perregimos. Nuo šio akimirkšnio nebejaučiau jokio vargo kilti savo paties judesių dėka, nes tasai kalnas, šaknimis atitrūkęs nuo Žemės, greit nešė mane į neįsivaizduojamas

aukštumas, į ūkanų plotus, nebylius ir išvagotus milžiniškų žaibų. Tačiau šis keistas kilimas truko labai neilgai. Tuoju pat bet koks judėjimas pasibaigė, ir netoli savo kaktos pastebėjau sunkų ir tirštą debesį, kurį, nors jis buvo švelnios vario spalvos, aš palyginau su neseniai žmogaus pasėtais grūdais. Viršum mano pakaušio, truputį užpakalyje, pasirodė šviesa, lyg koks žibinto atspindys ramiame vandenyje arba sename veidrodyje. Šiems paveikslams greit kintant, visi mano pojūčiai buvo tokie pat budrūs, kaip ir šiuo metu, kai rašau šias eilutes, bet nejaučiau nei baimės, nei smalsumo, nei nuostabos. Po akimirkos išnirio savotiškas milžiniškas rausvas ovalas, kuris – paleistas erdvėn negirdėta jėga – netrukus turėjo pasiekti mane, ir ten, staiga pakeitęs judėjimo kryptį bei spalvą, suapskritėjo, pavirto auksiniu žiburiu ir nusileido žemyn. Po kurio laiko man buvo suteikta malonė aplankyti savo tikrąją dvasinę Tėvynę...”

Grįžo Milašius po vizijos pilkon tikrovėn. Šave vėl laikė menku, silpnu, nuodėmingu. Kartais abejodavo. Ar galimas dalykas, kad jam kalbėjo Aukščiausiasis, Absoliutas? Gal tai piktojo gundymai? Tamsiųjų jėgų apgaulė? Geriausiu atveju liguistumas, apsirikimas, kliedėjimas, pagaliau senatvė? Milašiusėjo bažnyčion, klaupėsi prie klausyklos, nusižeminęs išpažino kaltes. Gaudė vargonai. Dievą šlovino talentingi, bet tuščiagalviai choristai, giedojo keletas nusipelnusių, šalyje žinomų dainininkų. Bažnyčia žėrėjo prabanga, nes turėjo apsukrų kleboną. Čia mėgo lankytis žymiausi Paryžiaus žmonės. ---- Nuodėmklausys buvo atidus, nuoširdus, bet nesuprato Milašiaus išpažinties.

- Turėjai keistą regėjimą? – spėliojo. – Nesijaudink, nesirūpink, neapsišauk pranašu. Daug pašauktų, bet mažai išrinktų, - sakė rimtai, jau girdėjęs begalę garsiųjų žmonių pasigyrimų. – Tai senatvės ženklas. Kuri eilėraščius, poemas? Kodėl ne lenkiškai? Juk katalikų kalba – vien lenkų. Vis dirbi pagoniškoje Lietuvos atstovybėje, kur šlovinamas Pykuolis, Perkūnas, Patrimpas? Tau skirtas kilniosios tautos prieglobstis. Katalikiškos tautos. Atsigrėžk į šventąją, vienintelę Lenkiją. Tačiau dėl pagoniškų pranašysčių luktelėk. Visa, kas yra lietuviška, eina iš velnio. Luktelėk apšvietimo iš dangaus. Jeigu tavo pranašystėse nieko nėra gero Lenkijai, tai nutilk. Aš jokių būdu nepatikėsiu, kad Vokietija nugalės Lenkiją. Lenkų kardai sukapos germanišką tuštybę. Krokuva suspindės dangiškos pergalės šviesa. Aš tą regiu dieną ir naktį. Suprantu. Tamsta sensti, pabūgai mirties. Užtat tolsti nuo kilmingos bajorijos. Darbininkai, amatininkai, pavyzdžiui, nebijo mirties, nes į gyvenimą žvelgia grubiai, be poetinių švelnybių. Neužmiršk: Lenkija gali tave atgaivinti. Tiek Žečpospolita, tiek naujoji. Nuplaus tave nuo pagonybės burtų, kurie yra gražūs, bet nuodėmingi. Velnias užkrėtė lietuvių tautą, juk jie garbina Šluotražį, Priepirtį, Karšinčių, net... per išpažintį baisu minėti... penį. Sumindyk lietuviškąją pagonybę ir ženklą Lenkijos šviesą.

Milašius nuo lenkiškai katalikiškos klausyklos traukėsi nusivylęs, neramus, net sugėdintas, priverstas abejoti pasirinkto kelio tikrumu, tiesumu. Bet nuostabūs, net skaudūs, sukrečią regėjimai po Šventojo Rašto skaitymų vis ryškėjo, įgavo vis suprantamesnius, širdžiai brangius vaizdus. Poetas ir pranašas negalėjo ilgiau laukti. Kažkas didis, neaprepiamas, nežinomas, didesnis už tautinius plepalus, žadino nerimą, siuntė į kitą bažnyčią ieškoti tiesos, atleidimo, suraminimo. Iki smulkmenų Milašius atskleidė nuodėmklausiu savo vidų. Gaudė didingi vargonai. Altoriuje žėrėjo šimtai žvakių. Visur spindėjo auksas bei sidabras. Giedojo rinktiniai Paryžiaus solistai. Meldėsi valstybės žiedas, visų garbingiausi vyrai, doriausios merginos bei moterys. Vien rūbų brangumas bei puošnumas iškalbingai bylojo apie aristokratijos grožį, taurumą...

Tačiau vienišam poetui paguodos, tikro atsakymo čia neatsirado. Nuostabiai išpuošti Dievo namai neturėjo Dievo.

Po vienos ilgos, sunkios kelionės Milašius, apmąstęs Pauliaus-Sauliaus klystkelius bei atsivertimą, užsuko į menką, skurdžią užmiesčio bažnytėlę, greičiau koplyčią, gal filiją, didžiosios Motinos dukterį, našlaitę, skirtą vargšams, darbininkams,

amatininkams, valstiečiams, žemdirbiams, bedarbiams. Nerado čia nusipelnusių giesmininkų, brangių vargonų, nespindėjo auksas, sidabras. Nebuvo nuostabių meno kūrinių, skulptūrų, paveikslų. Ramioje prieblandoje švietė Amžinoji Ugnis – vieniša, apdulkėjusi, tingių tarnų užmiršta bei apleista. Senutėlis, beveik apakęs kunigas, visą gyvenimą neturėjęs turtingos parapijos, sėdėjo dar senesnėje, kelis šimtmečius atgyvenusioje klausykloje, lūkuriavo žemesniųjų luomų žmonių, netrukus ateisiančių po vargingo darbo pamainos.

“Eik pas jį!” – išgirdo poetas savyje balsą. Klaupėsi ant kelių, persižegnojo, susitelkė. Paslaptį šauksmas nenutilo. Pranašas girdgirdančiomis, išpuvusiomis grindimis artinosi prie apdulkėjusio langelio.

- Kas tuose atkakliuose, vis atsikartojančiuose regėjimuose mane šaukia? Gal esu gundomas? Klaidon, pagoniškojon atskalon traukiamas? Prabilo senatvės negalia? Sukilo mirties baimė? Laukia išprotėjimas? Gal tuštybė, žemiškos garbės troškulys paskutinį kartą atbudo? O gal iš tiesų atsivėrė pranašo akys, ir man reikia kalbėti XX amžiaus akliesiems bei kurtiesiems?

Senasis nuodėmklausys turėjo sielą, kuri buvo panaši į jo kuklius, menkus drabužius: nusižeminusią, geros ramybės užvaldytą, tikrą, iš Evangelijos semiančią stiprybę. Kunigo klausimai bei atsakymai dvelktelėjo kasdieninės duonos kvapu.

- Ar žinai, ko labiausiai bijo piktoji dvasia? Nusižeminimo! Atgailos! Pasninko! Atgailos! Aš tau žinau vienintelį kelią. Ar girdėjai ką nors apie pirmųjų amžių krikščionių bendruomenes? Melskis į šventąją Perpetuą ir kitas skaisčias kankines. Prisimink katakombų išminčių atgailos kietumą, tikrąjį norą apsivalyti, gelbėtis iš nuodėmių. Jų atgailos kietumą, tikrąjį norą susivaldyti? Gulkis ir tu, sekdamas anų tyrųjų širdžių pavyzdžiu, pamaldų metu bažnyčioje ant grindų, ištiesk rankas kryžiumi. Mąstyk apie anų amžių kankinius ir kankines – Apoloniją, Feliciją, Agotą, Perpetuą, Agatoniką, Sebastijoną, Steponą, Ceciliją, Liuciją, Odiliją... Tegul juokiasi, tyčiojasi apakę, apkurtę minios kvailiai. Suvok padėtį. Tu niekieno nebūsi supastas iki mirties. Liksi be galo vienišas. Tavęs išsižadės net artimiausi draugai. Jiems nepatinka tavo surastos tiesos, nes prieštarauja jų egoistiniams tikslams. Pranašų kelias per amžius toks pats: erškėčiai, minios panieka, vienatvė. Argi neskaitei Šventojo Rašto? Pranašai buvo persekiojami, žudomi. Imki kryžių, nešk jį kantriai, vyriškai. Nuo savo likimo nepabėgsi. Net dykumose šitas slaptas šauksmas tave pasivys...

Diplomatas, ministras, poetas, aristokratiškos giminės tauri atžala, ragavęs visų rūšių vyno, apkeliavęs beveik visą pasaulį, įsisavinęs mokslo laimėjimus, mokąs daugelį kalbų, buvęs turtuolis, klausio kunigo patarimų. Jis gula ant grindų, ištisia rankas kryžiumi. Nenušluosto nosinaite dulkėtų grindų. Skurdžios užmiesčio bažnytelės lankytojai be galo stebisi..

Keisti gandai pasiekia aristokratų, ministrų, politinių veikėjų, literatų, žurnalistų sluoksnius bei salonus, kabinetus. Į salonus kviečiami oficialūs teologijos mokslų daktarai, užsimezga ginčai.

- Kvailystės! – nutaria apstulbusios ponios ir jų meilužiai.

- Dvidešimtas amžius! – šaukia nutukę ponai. – Technikos laimėjimai, ne vieta prietarams!

- Štai kas atsitinka bajorui, paniekinusiam šventąją motiną Lenkiją! – nutaria išdidūs taurios tautos sūnūs bei dukros.

- Nėeilinis proto užtemimas! – sutinka ilgakarčiai salonų liūtai, suvedžioję begales pigių moterėlių.

- Aišku kaip diena! – skelbia lenkai švariausia prancūzų kalba. – Milašių neperžengiamose Lietuvos giriose pagimdė kokia nors lietuviška skalbėja ar audėja, tik per klaidą patekusi Čerėjos dvaran.

- Senatvė. Išsekęs protas, - sprendžia atlaidesnės širdies literatai, kadaise iš Oskaro gavę pasiskolinti pinigų ir iki šiol jų nesugrąžinę, ir nežadą tai padaryti.

Diplomatai, galingiausios pasaulio organizacijos slapti nariai, rūstinasi:

- Daro gėdą mūsų bendrijai. Kalbėsime su Petru Klimu. Tegul Lietuva moka Milašiui pensiją. Valstybiniu mastu tokie nuotykių iššaukia blogą atskambį.

Milašius šio turgaus negirdi ir nemato. Jo sielon ateina šventa ramybė. Jis žino, kad regėjimuose su juo kalbasi Aukščiausiasis, Absolutas, mylintis Tėvas, pakenčias ir labiausiai išsigimusį sūnų. Piktą dvasia amžiais nekentė ir nekęs nusižeminimo, atgailos, pasninko, maldos. Ji apleidžia mažiausius, kukliausius, tyliuosius, romiuosius, neturtingus, bet užtat įsikibusi laikosi garsiųjų, turtuolių, puikybės apsvaigusiu.

- Imki Apokalipsės raktą! – girdi Milašius balsą iš aukštybių. – Tyrinėk kriptogramas [slaptaraščius, kurių prasmė žinoma tik kai kuriems žmonėms]. Suprasi, kad XX amžiaus Apokalipsės žvėris – tai Jungtinės Amerikos Valstijos. Artinasi valanda, kada žmonės turės pasirinkti arba visišką žlugimą, susinaikinimą, arba visiškai pakeistą santvarką. Arba – arba. Vienintelė galima ateities tvarka yra Civitas Dei [Dievo valstybės] besąlyginis įgyvendinimas.

Milašiaus kūnas ligotas, silpnas. Vis dažniau gelia sąnarius, metų našta slegia pečius. Kančių valandomis šiam tiesos vyrui paguodą teikia vien Šventasis Raštas. Žvelgia Oskaras į mažai kam tesuprantamus ir niekieno neskaitomus rašmenis, verčia lakštą po lakšto, o mirusios, praeitin nužengusios, užkonservuotos kalbos, skambėjusios senovės amžiais, įgauna šiandienines spalvas, prabyla rūsčiai ir aiškiai. Uždanga, slėpusi nuo žmonijos akių didžias paslaptis, nukrinta. Mirtingas žmogus Apokalipsės knygoje randa žinijos raktą.

- Čia penktasis amžius, o čia septintasis, čia – pačios juodžiausios vietos, skirtos XX amžiui, taigi ir mums, dabar gyvenantiems.

Tokių nuostabių įvykių akivaizdoje pasaulis privalėjo atbusti iš dvasinio sustingimo, atsikratyti nuodėmingų įpročių, masinių nusikaltimų. Tačiau nieko ypatingo neįvyko. Visi, kas tik išgirdo Milašiaus pranašystes, mandagiai šypsojosi, maivėsi, už akių atvirai tyčiojosi, net keikė. Ypač nepatenkinti liko Jungtinių Amerikos Valstijų šlovintojai.

- Ar girdėta? Pažangos, laisvės šalį jis pavertė Antikristo sugulove?!

Nyku darydavosi pranašui, vis aiškiau atsekus dabarties ir artimos ateities vingius. Regėjo nelaimes, karus, badą, kraują, degančius miestus, griūvančias valstybes, išnykstančias bei netikėtai prisikeliančias tautas. Kaip išgelbėti žmoniją, beprotiškai skubančią bedugnėn, šėtono glėbin? Senovės pranašai akloms, užkietėjusioms minioms į turgavietes nešdavo didžius ženklus bei stebuklus. Milašius meldžia ženklų, šaukiasi Amžinojo Žodžio pagalbos, o vieną sykį girdi atsakymą iš aukštybių:

- Kiekvienam šimtmečiui reikia prašnekti jo paties kalba. XX amžių prabilk elektra, popieriumi, spaustuvės dažais. Rašyk ne popiruso ritiniuose, ne pergamente. Žadink užmigusius, šauk klystančius, pražūtin smingančius, dar kartą perspėk juos, nes laikų pilnatis artėja. Taurėn krinta paskutiniai lašai. Dar mažiau liks laiko, kai Mėnulis suskils, o vienas trečdalis pakibs virš pasmerktos Lietuvos.

Rašalas Milašiaus plunksnoje liepsnoja ugnimi, trykšta ant popieriaus ištirpusio metalo lašais. Apokalipsės angelai išpila rūstybės taures, kol pagaliau didžios vizijos tampa nebyliomis knygelėmis, spaustuvėje įgavusiomis XX amžiui būdingą drabužį ir skirtos tik... nedaugeliui! Argi nesakoma Šventajame Rašte: "Nemėtykite brangakmenių kiaulėms, kad apsigrėžusios jūsų pačių nesudraskytų"? Skaito šias mažas knygeles išrinktieji žmonės. Autorius pasiunčia po vieną popiežiui Pijui XI, Anglijos karaliui ir savo artimiesiems. Masės kurčios. Įprastinis gyvenimo ratas sukasi nesustodamas: vyrai veda, merginos išteka, pasenę miršta, kūdikiai krikštijami arba apipjaustomi. Minia žaidžia, reikalauja duonos. Paleistuvystės, visoks ištvirtavimas plečiasi. Hitleris kala ginklus, Lenkija tautų kalėjime engia mažumas ir brolius lietuvius. Stalinas masiškai žudo net saviškius. Anglija po sostinės siuntinėja suvaikėjusį senį su lietsargiu. Prancūzija statosi tokią tvirtovę, kurios negalėtų nugalėti net pragaro vartai. Ispanijoje bei Meksikoje upeliais liejasi krikščionių kankinių kraujas. Tironai triumfuoja. Europa panaši į "Titaniko" laivą: ant sienų

užrašai: "Dievas mūsų nenugalės". Pagaminamas kino filmas apie bankininkus Rotšildus: jie vienintelė pasaulio šviesa, vargšų išsigelbėjimo viltis.

Paskutiniai O.Milašiaus pranašavimai 1939 m. pradžioje

Tą dieną Oskaras Milašius atėjo į Lietuvos pasiuntinybės saloną. Buvo liūdnas, išbalęs, o rankose nešėsi keletą knygų, smulkiai prirašytą popieriaus lakštą. Atvertė spalvotą, gražiai įrištą atlasą, rodė vieną žemėlapij ir klausė:

- Kas čia? Ar žinote? Ar matote?

Sužiuro moterys bei vyrai. Tylėjo. Už visus, nutraukęs nejaukią tylą, atsiliepė Petras Klimas:

- Tai Jungtinės Amerikos Valstijos.

Milašius linktelėjo galva.

- Pasukite kontinento žemėlapij iš vertikalios padėties į horizontalinę, kad Ramusis vandenynas atsidurtų Šiaurėje, o Atlanto – Pietuose. Tokioje padėtyje Meksika tampa Drakono uodega. Štai ir turite žvėries vaizdą: leopardo nugara, liūto galva, lokio letenos...

Pasiuntinybėje susirinkę žmonės žvilgtelėjo vienas į kitą, kraipė galvas, kai kurie šypsojosi, pataikūnai nežinojo iš viso kaip elgtis. Drąsesnės moterys įdėmiai tyrė rodomą žemėlapij.

- Keista, bet teisinga. Jungtinės Amerikos Valstijos žemėlapyje primena žvėrį, tikrą slibiną.

Milašius atsivertė kitą knygą, ranka rašytą, gerokai mažesnę, tačiau jos neskaitė, kalbėjo atmintinai.

- 1939 metų karo įvykius aš jums esu seniau paskelbęs. Atsimenate? Kai ką ir dabar pakartosiu. Vokietija bus išdraskyta. Norės vokiečiai susijungti, bet neturės valios. Jie daug kartų tyčiojosi iš Lietuvos, kad ji neturi sostinės Vilniaus. Tas pats jiems atsitiks dėl Berlyno. Kazokų raitelių kanopos mindžios šio miesto gatvių akmenis. Pilsudskinė Lenkija žlugs, patyrusi gilių žaizdų, nes atpildo Dangun šaukiasi Lenkijos valdžios persekotos, išnaudotos tautinės mažumos. Prancūzija bus padalyta pusiau. Paryžius vergaus vokiečiams. Kelno katedra patirs didžiulį pavojų. Notre Dame de Paris išliks nesunaikinta. Nebeliks ir Lietuvos, Baltojo Žirgo krašto, minimo Apokalipsėje. Ji daug kentės už savo tautos negimusių kūdikių žudymą, girtavimą, paleistuvystes. Gėda! Dar to betrukė: lietuviai atkartoję senosios Romos nuodėmes, ypač karininkai bei artistai. Yra pederastų, homoseksualistų, sodomiečių. Lietuvos kūnas pagrauztas iš vidaus. Besaikis malonumų ieškojimas kuriam laikui pražudys tautą, bus pareikalauta skaudžios išpirkimo aukos. Iš bendro Visatos aruodo lietuviai daug išėikvojo, užtat teks skolą gražinti krauju, ašaromis, kalėjimais bei kitomis kančiomis. Tūkstančiai lietuvių su šaknimis bus išrauti ir perkelti į amžinąjį ledą bei sniegą. Tai žiauru, bet tikra. Viskas išsipildys.

- Kodėl taip liūdna Lietuvos ateitis? – pokalbin įsikišo moterys.

- Per daug lietuviai iki šiol mylėjo žemiškąją tėviškę, o nesirūpino amžinąja, todėl svetimtaučiai engėjai prievarta išmokys juos neturto meilės, įskiepyt klusnumo, sandoros, tarpusavio meilės, atpratins nuo amerikietiškojo besaikiškumo kaupiant turtus.

- Parodykit dar kartą žemėlapij. Kur tas slibinas? – tikslinosi abejoją vyrai. – Jungtinės Amerikos Valstijos iš teisybės baisusis Apokalipsės žvėris?

Milašius nykščio galu prispaudė amerikietišką slibino galvą.

- Argi nematote? Šio žemyno valdžia viešai visam pasauliui meluos besigirdama: "Mes – laisvė, mes – pavergtų tautų išvaduotojai, mes – lygybė, brolybė. Ant mūsų ir ant mūsų vaikų niekados nekris Jėzaus Kristaus kraujas. Mes nesame antikristai".

Štai koks akiplėšiškas Apokalipsės slibino melas. Savo tamsius darbus jis slėps visais būdais.

Petras Klimas užsirašė šiuos žodžius. Jis dažnai taip darydavo, užtat niekas tuo nesistebėjo.

- Gerai darai, - pritarė Milašius. – Tau bus lemta, nors ne iš karto, antrąjį Apokalipsės aiškinimą perduoti Lietuvon. Tik neužmiršk visur pažymėti: "Milašius taip kalbėjo ne savo vardu asmeniškai, bet išaiškinęs Apokalipsės slaptaraštį, kurį Malonė leido jam atskleisti visiems suprantama kalba".

Moterys susižvalgė, kai kurios vogčiomis šypsojosi. Nė viena netikėjo šių laikų pranašu.

- Keista! – subruzdavo jos. – Mums Jungtinės Amerikos Valstijos yra laisvės, techninės pažangos šalis. Kaip tai suprasti? Nuo kada jos tapo Antikristo žvėrimi?

Milašius karčiai šypstelėjo.

- Ne tik iš jūsų girdžiu panašius priekaištus. Bet tiesą sužinojau ir tvirtinu: neabejokite, supratote teisingai. Pasaulio pabaigos ženklai kaip tik iš Jungtinių Amerikos Valstijų. Kol jos nepaliestos revoliucijos ugnies – paskutinio Žemės sunaikinimo nelaukite. Per anksti.

- Revoliucija? – stebėjosi vyrai. – Laisvės šalyje?

- Nesistebiu jūsų vaikiškumu, nors užimate svarbias vietas tautos smegenyse. Daugelio žmonių žvilgsniai dabar krypta į JAV. Lietuviai ten daug kur turi artimų giminių, pažįstamų, kartais pralobusių, o dažniausiai pavergtų, užguitų, sunaikintų. Antikristo katile verda tautos, lydos; gaila, kad to niekas nenori laiku pastebėti. Daug kas gėrasi JAV tariama pažanga. Be reikalo. Iš kvailumo, trumparegiškumo. JAV įvairūs materialistai, pozityvistai iš pagrindų pakerta bet kokią idealistinę nusiteikimą. Man neišaiškinama, kodėl katalikai žavisi šia piktojo šalimi. Mane dėl to apima liūdesys, prarandu viltį. Jeigu kuriam iš čia esančiųjų teks keliauti po JAV, ir jis turės progos susitikti šios sugadintos šalies gyventoją, ypač iš valdančiųjų tarpo, tai be vargo įsitikins kai kurių papročių, nuotaikų antikristiniu aiškumu. Tai Evangelijos dvasiai prieštaringsiausias kraštas. Panašaus istorija dar nežino. Buvo visokių valstybių, visokių yra, atvirai persekiojusių ar persekiojančių dabar krikščionis. Tačiau šitokios apsimetėlės, gražios, o klastingos ištvirkėlės Žemė nebuvo išdaiginusi. Kiekviename žingsnyje ten veidmainiai šlovina laisvę ir kiekviename žingsnyje apskaičiuotai, šaltai, atkakliai, sukčiausiais būdais lauk rauna krikščionybės dvasią. Daroma tai išradingai, šėtoniškai, klastingai. Dvasiniai reikalai JAV nerūpi. Žmonės prievarta įmurdomi į tokias aplinkybes, kur skamba vienintelis šūkis: "Laikas – pinigai!" Kiekvienas JAV gyventojas – jeigu nenori likti sutrintas – privalo skubėti nuo ryto iki vakaro, nedorai spekuliuoti, apgaudinėti. Nesustodamas skuba tiek turtuolis fariziejus-sadukiejus, tiek ir vargšas proletaras, samdinyš ar šioks toks savininkas, negaudamas menkutės akimirkos pamąstyti apie gyvenimo prasmę, didžiąją mįslę – mirtį. Italijoje nors kapinėse, puošniose bažnyčiose galima susitelkti, medituoti. JAV net ir kapines pavertė kaukiančiu fabriku, pelninga įmone, o ne amžinąja poilsio vieta. Jeigu kuris nors beprotiškai skubęs žmogelis užsikala šioją tokį pinigą, tai nenurimsta, toliau serga karštligišku lobio dauginimu. Viešojo spauda-ištvirkėlė apkurtina jos ausis, gena vis didesnėn beprotybėn. Mokslas, menas, literatūra, kultūra, dora, religija – viskas pajungta tik PINIGUI. Ginklų fabrikai – didžiausi pasaulyje. Už dolerį jie visoje Žemėje lieja kraują bei ašaras, skleidžia nelaimes. Milijardierius-fariziejus-sadukiejus, valdąs tris dešimtis gatvių, veidmainingai klykia, kad turi būti garantuota iniciatyvos, veiklos, apgaudinėjimo laisvė. Tą šūkį lyg papūgos kartoja mulkinamos masės, minia. Pagrindiniai lobiai priklauso penkiems procentams išnaudotojų, parazitų, tikrų erkių, 95 procentai skęsta vergijoje. Visagalė, milijardierių pagimdyta ir maitinama spauda šiuos 95 procentus apkurtina, apkvailina ir nuskandina sąmoningai palaikomame sekso kulte. Nuo purvino sekso minia visai netenka budrumo, suglemba, ištyžta. Nuo pasaulio pradžios dar nebuvo tokios rūšies purvino minios pavergimo.

- Jūs iš esmės besąlygiškai smerkiate Jungtines Amerikos Valstijas? – tikslinasi P.Klimas.

- Iš mano lūpų kalba atskleista Apokalipsė. Kiekvienas krikščionis, ne tik katalikas, privalo šventai įsisąmoninti, kad amerikozizmas yra galingiausias, ryškiausias Antikristo įsiviešpatavimo išraiška.

Pasiuntinybėje valandėlę visi tylėjo. Laukė, nes suprato, kad Milašius šį neeilinį kartą turi daugiau ką pasakyti. Nenusivylė.

- 1939 metų karas bus seniai pasibaigęs. Žemę slėgs naujos nelaimės: dvasinės, stichinės, ekonominės. Vietomis drebės žemė, vietomis siautės vandenys, vėjai, atsivers ugnikalniai, atskris retai pasirodanti kometa. Žmonės ims šnekėti apie pasaulio galą. Bet jūs nepasiduokite panikai, apgaulei. Pirma dar turi įvykti Apokalipsėje užrašyti įvykiai. Didžių ženklų nelaukite, nesitikėkite Vokietijoje, Rusijoje, Lenkijoje, Lietuvoje. Sunkią valandą nukreipkite akis į Jungtines Amerikos Valstijas. Tik čia pasirodys pirmieji tikri pasaulio galo ženklai. JAV kils žiauri revoliucija. Panašios revoliucijos Žemė niekad nebus regėjusi. 1917 metų revoliucija dabar atrodys kaip nekalti vaikų žaidimai. Išnaudojamos, pavergtos JAV masės sukils, joms vadovaus geležinių gangsterių gauja, iš pradžių dar remiama pačių milijonierių. Ji nušluos savo globėjus fariziejus-sadukiejus, valdančiuosius sionistus iki paskutinio žmogaus. Žlugs dievažudžių fariziejų-sadukiejų kėsiai užvaldyti pasaulį, pasigrobti Žemės lobių skrynios raktus. Gangsteriai, atviri, kruvini plėšikai, iškėlę demono vėliavas, pasigrobs valdžią ir įsitvirtins. Čia man trūksta žodžių. Nežinau, kokias sąvokas sudarinėti. Tokių žodžių dar nėra dabartiniuose žodynuose. Gangsteriai į rankas gaus baisų, viską griauinantį ginklą – jėgą. Užteks vos saujelę tos medžiagos panaudoti – miestai virs pelenais, žlugs valstybės, žemynai, geležis tirps į vašką, akmenys liepsnos sakytum popierius. Taip, bus atrastas baisus įrankis, šiurpesnis už dujas, patrankas, tankus, lėktuvus. Juo bus galima sunaikinti Žemę. Šituo įrankiu JAV gangsteriai grasins visam pasauliui išdidžiai, suktai, akiplėšiškai, išlupdami milžiniškus mokesčius, kalbėdami apie taikos saugojimą. Bet vieną kartą patys žus savo susikurtoje ugnyje. Net pelenų neliks iš Antikristo žvėries nūdienės didybės. Žemė degte degs. Žolė ten šimtmečiais nežels. Štai jums "laikas – pinigai"! Tai tikriausias Antikristo ištvirkėlės ženklas. Kas juo save ("Laikas – pinigai") paženklin, tas pražudys ne tik kūną, bet ir sielą.

- Daugiau ženklų nebus prieš pasaulio pabaigą? – klausinėjo Petras Klimas. – Vien besąlyginis JAV sunaikinimas?

- Bus. Antrasis pasaulio pabaigos ženklas – tai Anglija. Ji pirmiausia iš lengvo žlugs kaip valstybė, nuo galingos imperijos centro atsiskirs kolonijos. Bet čia tik suirimo-žlugimo pradžia. Kas dieną augs vandens pavojus. Anglija skęs, o netikėtai kris ugnis iš dangaus. Įvyks visuotinis šios salos sunaikinimas. Tai pelnyta bausmė. Anglai per ištisus šimtmečius išgėrė daug kraujo, ašarų, svetimo prakaito iš kolonijų vergų. Po visiškai pelnyto Anglijos žlugimo vandenyje bei ugnyje, turėtų būti matomas Izraelio sugrįžimas krikščionybėn. Izraelitai bus išsigandę JAV sunaikinimo rykštės. Žydai turės valstybę. Bet tos valstybės pavojai – Talmudas, fariziejų-sadukiejų valdžia. Kas bebūtų - juokingos ir menkos Hitlerio pastangos sunaikinti Izraelį. Hitlerio kritimas bus labai ir labai naudingas viso pasaulio žydams. Kiekvienai valdančiai tautai yra didis perspėjimas. Kiek iš Visatos lobyno ji išgers pavergtų tautų kraujo, lygiai tiek pat teks atiduoti ir savojo. Regėsite savo akimis, galėsite mąstyti ir suprasti. Hitleris daug žydų išžudė, daug jų išžudys. Bet tiek pat bus išžudyta ir vokiečių. Amžiams Vokietija nebus pasmerkta. Izraelis turės valstybę. Daug sunaikins vergų arabų ir kitų tautų žmonių, bet lygiai tiek pat neteks ir savo vaikų. Dar pavyzdys. Turkai sunaikino daug armėnų. Bet turkai lygiai tiek pat neteks ir saviškių. Amžinoji Aukščiausiojo teisė seikėja dantį už dantį, akį už akį. Nė vienas pavergtos, kankinamos tautos kraujo lašas nežūva. Taip pat atodūsis, ašara, išlieta vogčiomis slapčiausiame kampelyje. Viskas surenkama ir prisikelia atpildo valandą. Tokia amžinoji Visatos tvarka. Žmogus jos nepakeis.

- Kokia bus Lietuvos ateitis? – Petras Klimas kalbą suko kiton pusėn. – Ar Lietuva minima Apokalipsėje?

- Keisti, netikėti istorijos vingiai. Kadaise Lenkija prievartavo Lietuvą, užkabino Uniją. Ilgą laiką Lietuva vargo, murdėsi "veto" pragare bei anarchijoje, taip būdingoje lenkiškam, "poniškam" protui. Po Vokietijos žlugimo ir išdalijimo, Lietuva kurį laiką bus galingesnė už sutriuškintą Lenkiją ir atsiims prarastas žemes kartu su sostine Vilniumi. Tačiau Lenkija iš naujo stiprės, nebus pasimokiusi iš praeities klaidų. Seinuose ir kitur uždraus lietuviškai melstis, geis atkurti senąją valdžią, persekios, tremis kai kuriuos lietuvius, bet Vilniaus neatgaus.

Moterys ėmė ploti rankomis. Petras Klimas irgi šypsojosi patenkintas, nors širdyje pranašystėmis visai netikėjo. "Čia gražios, įdomios poeto svajonės", - galvojo. Milašius tuojau užčiuopė slaptąsias Klimo mintis.

- Tamsta per daug neabejok. Mano žodžių prasmę giliau ir tinkamai suprasi tik perėjęs dešimtis kalėjimų.

Petro veidas apsiniaukė.

- Būrimais, pranašystėmis nelabai tikiu. Bet už ką man tektų tokia aštri bausmė.?

- Sužinosi vėliau. Vienas kunigas per išpažintį tamstai viską atskleis. Pilsudskinės Lenkijos neliks ir pamatų. Tautų kalėjimas subyrės nuo vokiečių smūgių per keliolika dienų. Šis smūgis Lenkijai daug kainuos, bet proto neduos. Lenkiškai-katalikiškas tikėjimas, prisotintas fanatizmu, kitų tautų zoologine neapykanta, dar kartą pakels galvą. Ilgą laiką čia bus nei šiokia, nei tokia taika, bet šioji taika lenkus labiau išvargins negu karas. Lenkai šauks: "Laisvės, laisvės"! Bet tautinėms mažumoms patys laisvės jokių būdu neduos. Niekas nenorės – pagal amžinąją tautos tradiciją – dirbti prasto fizinio darbo. Tuomet lenkai pasiges juodnugarių lietuviškų pagonių-artojų. Vienas aukštas dvasininkas tyčiosis: "Mano pavardė lietuviška, užtat nebijau gyvatės įkandimų. Aš nuo gyvatės įkandimo nemirsiu, o gyvatė užtikrintai dvės". Baltarankiai bajorų ainiai ims kliedėti apie nusavintų, išdraskytų dvarų susigražinimą. Taip betriukšmaujant, purvą aplink save didinant, įsigalės toks skurdas, kad Lenkija bus viešai galingųjų valstybių apšaukta prasiskolinusia elgeta. Gailestingi žmonės jai rinks aukas, išmaldas. Lietuvoje tada bus žymiai sočiau gyventi, nes čia žmonės gaus sąlygas savam darbštumui parodyti. Ne visi lenkai savo noru trokš grįžti Lenkijon, bet dalis jų prievarta turės kraustyti tėvynėn ir paragauti "brolių" meilės. Vienas aukštas lenkas dvasiškis paskelbs tokią tiesą: "Pusė mano širdies Lietuvoje. Lenkijoje jau nėra lietuvių, o Lietuvoje – lenkų. Taika abiem besiginčijančioms tautoms". Lenkija paskęs šiurpesnėje anarchijoje negu Žečpospolitos laikais. Lietuviams jokių būdu ne pakeliui su lenkais. Lietuvos kelias – tegul ir kruvinas, skausmingas, bet savitas, grynai lietuviškas. Lenkija dar ryškiau atkartos amžinąją klaidą, besistengdama atnaujinti lenkišką katalikybę. Tarptautinė, universalinė katalikybė jiems svetima.

- Didžios, paslaptingos, mums iki šiol dar nepažįstamos galybės pajudins Mėnulį, atskels jo trečdalį. Kokiu būdu įvyks šioji nelaimė, sunku išaiškinti. Gal tai bus anos šiurpios medžiagos suradimo pasekmė? Trečdalis Mėnulio nukris Žemėn. Bet dar bus ne visiškas sunaikinimas. Jūrose atsiras naujos salos, kalnai, pasikeis dabartinis žemynų vaizdas. Mėnulio jūros pasižiūrėti atvažiuos žmonės iš tolimų kraštų. Bet kur liks Mėnulio jūros krantai, negaliu tikrai pasakyti. Dar nekrito paskutiniai išsipildymo lašai. Žmonės gali pasitaisyti, prisikelti iš nuodėmių vergijos. Aš bijau galvoti, tačiau Mėnulio jūra gali neaplenkti ir Lietuvos, ne tik jos kaimynų.

- Lietuvą pasiglemš vandenys? – moterys gąščiojo.

- Net ir Lietuvą! – tvirtino Milašius. – Jeigu čia bus įsigalėję šėtoniški nusikaltimai. Nesinori man prie moterų plačiau aiškinti. Bet reikia. Mūsų laikų kai kurios moterys daugiau žino ir patyrė negu vyrai. Išsiplatino Sadomos nusikaltimas. Ne veltui kai kuriose šeimose šunys laikomi vietoje vaikų. Atsirado mesaliniečių [*mesalinietės – ištvirkaujančios aukštuomenės moterys*]. Pasklis pederastika ne tik tarp artistų, karininkų. Tauta žudys negimusius kūdikius. Beveik visų šeimų namų slenksčiai bus

paženklinti kūdikių krauju. Nedaug kas liks išgelbėtas. Jeigu tauta laiku nedarys tikros atgailos, čia tyvuliuos Mėnulio jūra, Metėlės kartybėje plaukios žuvys, o niekas jų nežvejos...

- Jūs užkliudėte pederastiką, homoseksualistus, Sodomos nusikaltimus, - šypsojosi Klimas. – Pagal jūsiškį mokymą, tai sunkios, mirtinos nuodėmės. Bet kultūringose šalyse į šitą elgesį žiūrima gana atlaidžiai, be pasibaisėjimo. Štai, kad ir Paryžiuje. Jūs pats žinote. Veikia pederastų, sodomistų viešbučiai, klubai, draugijos, restoranai, viešnamiai. Šarlis Bodleras tokius ir panašius nusikaltimus pakėlė į "Piktybės gėlių" lygį. Ką gi veiks vieniši žmonės, praradę gyvenimo meilę? Šituos klubus, draugijas, restoranus, viešbučius globoja valstybiniai įstatymai. Tik arabai senoviškai veikia, Korane tematydami vienintelę tiesą.

- Priminėte arabus, - atsiduso Milašius. – Jie akmenimis žudo homoseksualistus, kitus panašius iškrypėlius. Gal ir nieko. Apšvarina tautą nuo išsigimimo rykštės. Tačiau bėda, kad arabus ėda kita nuodėmė. Jie nežmoniškai paniekino moteris, įsisteigę haremus. Už tai didelė jų dalis bus nušluota nuo žemės paviršiaus. Neteisink, tamsta, iškrypėlių. Ne mano čia žodžiai ir nuomonė. Argi užmiršai, kas atsitiko Sodomos miestui, senajai Romai? Kodėl Žemės gyventojai buvo sunaikinti tvanu? Nė viena tauta neliks gyva, jeigu nusikals šiomis baisiomis nuodėmėmis. Vienos pražus ugnyje, kitos kris karuose, trečios nuskės atsivėrusiuose vandenyse. Tokia Dievo bausmė. Iš griuvėsių turi išdygti švarus, tyras tautos augalas.

- Lietuva sykiu su Lenkija, ko gero, pasieks amžiną uniją Mėnulio jūroje? – tarsi rimtai klausinėjo Klimas.

- Jeigu nesitaisys, neatgailaus. Apskritai visokios piktžolės tautose ypač suklestės prieš katastrofas, didžiosiose kryžkelėse. Atsiminkite Evangelijos šauksmą pasižvalgyti lauke. Jeigu figos medis sprogsta - pavasaris arti. Jeigu aplinkui klesti paleistuvystės, girtavimai, visokie iškrypimai, neapykanta, masinis melas, masinės vagystės, pridengtos tarios tiesos vardu, tai sunaikinimo bausmė artėja sparčiais žingsniais.

- Kurią dabartinę tautą ar valstybę laikote tikrai katalikiška? – teiravosi moterys. – Lenkijos katalikybę jau atmetėte.

- Lenkai per dideli nacionalistai, visai panašūs į hitlerininkus. Artimo meilės čia nėra.

- Gal Airija?

Milašius susimąstė.

- Daugiausia vilčių, aišku, žadina Airija. Ji arčiausiai katalikybės. Kad tik nebūtų ten teroristų! Katalikai negali žudyti viešai ir iš pasalų. Reikėtų pasimokyti iš pagoniškosios Indijos vadų. Mahatma Gandis nurodė geresnį, išmintingesnį pasyvaus priešinimosi kelią be teroristinių aktų. Airija tamsią naktį Lietuvai parodys šlovingosios Mergelės paveikslą. Neaišku, koku būdu tai atsitiks. Bet kai kuriems lietuviams bus siaubinga atsiminti, kad prisidėjo prie žydų žudymo. Keistas reiškinys, tikrai skaudus: kol kas Žemėje nėra tikrai katalikiškos tautos ar valstybės. Gerų pavienių katalikų yra visur daug. Tai pasaulio druska, išsigelbėjimas, šviesa. Jeigu Sodomos mieste anuomet būtų buvę daugiau skaisčių žmonių – ugnis nebūtų kritusi iš dangaus.

- Kaip jūs galėtumėte apibūdinti tobulą kataliką? – klausinėjo moterys, "kataliko" žodyje iki šiol mačiusios atsilikimą, tamsumą, prietarus.

Milašių šis klausimas pasiekė lyg iš tolo, gerokai pavėlavęs.

- Atsakysiu kiek vėliau. Dabar papildysiu ankstesnę mintį. Vaizduotėje išvydau Mėnulį. Atsidalino jo trečdalis. Kybo jis erdvėje viršum Lietuvos, Lenkijos, Rusijos. Tai sunaikinimo rykštė, angelų rūstybės taurė. Žūtų tuomet ir mano gimtinė, protėvių žemė... Koks turi būti geras katalikas? Girdėjau jūsų klausimą, - Milašius atsigręžė kitu šonu. – Tai budintis žmogus. Išganytojas nupiešęs mums puikų jo paveikslą: žibury rankose, apsiaustas rankose. Norite dar aiškesnio apibūdinimo? Prisiminkite

šventąjį Pranciškų Asyžietį. Šį žmogų gerbia ne tik katalikai. Prisiminkite Izidorių Artoją. Ar girdėjote ką nors apie šiuos didvyrius, tobulus katalikus?

Moterys nenorėjo apsijuokti.

- Pranciškus mylėjo žvėris, paukščius, gyvulius, daug pasninkavo, grojo prastu savo darbo smukeliu, elgetavo, mylėjo neturtą, - skubėjo aiškinti, norėdamos parodyti kuklią žinią.

- Jorgensenas parašė puikų Pranciškaus gyvenimo aprašymą, - pridūrė Klimas.

Milašius šyptelėjo.

- Na, o Izidorius Artojas? – teiravosi.

- Motiejaus Valančiaus "Gyvenimų šventųjų" neskaičiau, - teisinosi Petras. – Gerokai pasenusi knyga. O kur kitur rašoma apie šį garbingą vyrą? Teologai dar neparūpino tinkamos knygos.

- Gaila. Aš paaiškinsiu trumpai. Darbšti Lietuva myli šitą šventąjį. Izidorius Artojas – žemdirbys, savo prakaitu laistas žemę. Jis neužmiršo taip pat ir maldos, taigi dvasinių reikalų. Fizinę veiklą jungė su dvasine. Vieną kartą Izidorius meldėsi, o angelas suarė jo dirvą. Štai kur tobula katalikybė: sąžiningai, su meile atliekamas fizinis darbas, toliau – nusižeminimas, paukščių, gyvulių meilė, ne tik žmonių. Ir aršiausių priešų. Pagarba žodžiui, gamtai, neturtas...

- Ką mes artimiausiu metu privalome daryti? – sujudo moterys ir ėmė žiovauti: keistas pokalbis joms darėsi nuobodus.

Klimas sugalvojo kitonišką klausimą.

- Ką jūs galėtumėte palinkėti ateities Lietuvai?

- Atsakyti sunku. Ne todėl, kad nieko nežinočiau. Tamstos dar nepasiruošę tinkamai mane suprasti. Nežinau, apie kurio laiko lietuvius kalbėti. Pavyzdžiui, dabar mano raštų daugelis neskaito. Ateis laikas, kai žmonės jų ieškos ir negalės gauti. Taigi nežinau, į kuriuos lietuvius kreiptis. Bet kai kas yra bendra keliolikai amžių. Pirma. Tegul lietuviai nieko nesimoko iš lenkų ir tegul neugdo tautinės katalikų bažnyčios, tos "polskos viaros". Tautiškumas negali nustelbti krikščioniško visuotinum. Mylėti kaip brolius reikia visų tautų žmones. Girdėjau, kad yra lietuvių saleziečių, kurie vyksta Evangelijos šviesos skleisti į Afriką, kitus kraštus. Štai kur tobula katalikybė. Bus laikas, kuomet Lietuvos žemdirbiai sulauks didelio paniekinimo. Bet malonė ir garbė jiems sugrįš. Varguose, bandymuose tegul Lietuvoje įsigali šventojo Pranciškaus Asyžiečio neturto dvasia. Jau šiandien reikėtų kalbėti apie Mahatmą Gandį, Vydūną, Rabindranatą Tagorę. Kilnaus žmoniškumo dvasia bus itin reikalinga. Tiesos kelias – ne vienas. Lietuvoje gyvena ne vien katalikai. Pastarieji mokysis iš savo kilnių, skaisčių, tvirtų kunigų. Kitų tikėjimų žmonėms sektinas Vydūnas, Mahatma Gandis. Viską reikia daryti, kad būtų pašalinta neapykanta. Sektinas Rericho taikos paktas. Saugokite paukščius...

Milašius atsistojo, bet tarpduryje dar stabtelėjo, liūdnu žvilgsniu stebėjo vyrus bei moteris.

- Matau prieš save lietuvius, Lietuvos sūnus bei dukras. Prašau jums iš Dievo palaimos. Perduokite būsimoms kartoms manąjį testamentą. Gal jau paskutinį kartą jus regiu. Nesižavėkite ir jokių būdu netikėkite Jungtinių Amerikos Valstijų pažadais ir antikristine pasaulėžiūra. Neužmirškite: JAV yra Apokalipsės žvėris. Budėkite, nes Viešpaties atėjimas arti. Gaivinkite širdyse šventųjų Pranciškaus Asyžiečio bei Izidoriaus Artojo dvasią. Lietuviams, ne katalikams, linkiu nuoširdžiai pamilti Gandžio, Vydūno, Tagorės, Rericho mokymus. – Milašius kurį laiką tylėjo. – Lietuvos katalikų laukia labai sunkūs išbandymai. Bet perduokite jiems žinią: Jėzus Kristus nugalės! Ateis tokia diena. Mokslinės, estetinės ir moralinės varžybos duos dirvą kovos instinktui pasireikšti. Tautos paskelbs viena kitai šaunią ir nepermaldausią kovą intelekto srityje. Bažnyčios įsakymai bus užlaikomi drausmingai. Katalikų metinės sukaktys ar šventės švenčiamos su negirdėtu iškilmingumu ir prabanga – mat viena ir kita simbolizuoja aukščiausias mokslo ir filosofijos tiesas. Nemirtinga menkų žmonių tuštybė, apvalyta nuo šiandieninio materialistinio barbariškumo, bus atiduota kuo

griežčiausiai moralinei disciplinai. Tos neišsenkamos jėgos išnaudojimas bus pavestas ne intrigantams, bet psichologų tarybai, kurią pašauks tam tikra patikimųjų kongregacija. Ši kongregacija valdys Suvienytas Pasaulio Valstybes. Visuotinės Monarchijos steigėjas įkurs Taikos Katedrą. Universitetai, observatorijos, ligoninės, politikos ir administracijos departamentai, teatrai ir muziejai, skirti vieninteliam to vardo vertam menui, religijos menui, sąmoningam ir sintetiškesniam, teisingesniam negu Egipto ar Graikijos menas. Visa tai susiburs aplink naują būsimą Švenčiausiosios Mergelės-Motinos bažnyčią... Neužmirškite paprasčiausių katalikiško katekizmo tiesų. Dangui laimėti nereikia imantrios filosofijos. Atsiminkite nuodėmes, nuoširdžiai gailėkitės, prižadėkite daugiau nebenusidėti, išpažinkite per išpažintį, priimkite Komuniją, už skriaudas sąžiningai atsilyginkite. Dar vienas dalykas, - Milašius kurį laiką tylėjo. – Atšaukite tą didį pokylį šioje pasiuntinybėje, kuris greitai įvyks. Išleisite daug pinigų, o Lietuvoje dar tiek daug alkanų žmonių.

- Pagalvosime, - žadėjo Klimas.

Milašius dingo tarpduryje.

Po kurio laiko pasiuntinybė surengė didžiulį pokylį. Aukštieji kitų tautų svečiai kėlė taures už laimingą Lietuvos ateitį, prisiekė jai amžiną ištikimybę.

Milašiaus Apokalipsės aiškinimus beveik visi vadino kliesiu. Nors jo pranašavimų knygelės pasiekė nedaugelį, bet Milašius džiaugėsi:

- Atlikta! Daugiau netrokštu nieko. Vien atilsio.

1939 metų kovo 2 dieną iš narvo netikėtai ištrūksta kanarėlė. Milašius bando ją gaudyti. Nesiseka. Paukštis įgauna iki šiol neturėtą klastingumą: slapstosi, nesiduoda pagaunamas. Veltui poetas švilpauja Richardo Vagnerio operos motyvą. Kanarėlė nesugrįžta iš lauko. Pranašas palieka ramiąsias 99 ir išeina ieškoti vienos – žūstančios, paklydusios, sakytum Gerojo Ganytojo liepiamas.

Ką anuomet pergyveno Milašius? Jam nereikėjo 99 paliktų nebesaugomų kanarėlių, senatvėję susikurtos užuovėjos. Jis išėjo amžinybėn, nes staiga sukniubo ir mirė. 99 paukščiai neteko maitintojo, gerojo šeimininko.

Pašarvotam velioniui nusilenkti atėjo diplomatai, ministrai, kai kurie kilmingieji, bet daugiausia buvo tų, kurie neskaitė anų mažų knygelėlių, Apokalipsės aiškinimų. Praktiškieji žmonės vartinėjo Milašiaus mylėtas knygas – Bibliją, Gėtės "Faustą", Dantės "Dieviškąją komediją", reiškė lėkštas nuomones, užsakė dirbtuvėje karstą bei kuklų antkapį. Kiek ten buvo šviesių galvų, tiek atsirado ir prieštarų nuomonių. Amžinojo poilsio vieton pranašą bei poetą lydėjo nedidelis būrelis žmonių. Sustojo jie prie iškastos duobės, sakė atsisveikinimo kalbas. Ant karsto krito Prancūzijos žemė. Niekas nesusiprato atvežti lietuviškos šilainės, kurią paprastai lietuviai emigrantai įsisiūdavo į škaplierius. Išaugo kauburyrs. Darbininkai užklojo tamtyč paruoštą antkapį su kryžiumi bei kukliu, esmės neatskleidžiančiu užrašu.

Blausiame pavasario danguje pasirodė kanarėlė. Nusileido alkana išdykėlė, vėjų bei šermenų vėsos išvarginta, ant paminklo ir pragydo. Tylėdami klausėsi ministrai, diplomatai, taip pat ir darbininkai. Ponai užsidėjo skrybėles, nesulaukę paukščio giesmės užbaigos. Darbininkai bandė sugauti kanarėlę, nes tikėjosi, ją pardavę turguje, linksmai užbaigti pilką dieną.

Šitaip į amžinybę išėjo Oskaras Vladislavas Milašius, žmogus, pirmą kartą 1919 metų pavasarį viešėjęs Lietuvoje, o geležinkelio stotyje išvydęs "melancholišką" ir dosnią žemę, kuri davė gyvybę ir galią dainuoti; protėvių šalį, kur visi daiktai turi atsiminimų prigesusią spalvą, kur dangus toks švelnus ir išblyškęs virš šitos susimąščiosios žemės".

Palaidotas 1939 metų kovo 7 dieną.

Turiningas, nuostabus Milašiaus gyvenimas, tačiau mums, mažiausiems iš mažųjų, ryškiausiai įžiūrimos ir sielai naudingiausios šios stotys-stacijos, slepiančios savyje didžias vizijas, pasaulio alfa ir omega. Tai gulėjimas kryžiumi skurdžioje

bažnytėlėje, pripažinimas žmogiškojo menkumo, ribotumo, silpnumo, taip pat ir negailestingas savęs tyrimas, nepaisymas galingųjų balso. Toliau – ypatinga, šventojo Pranciškaus Asyžiečio dvasia dvelkianti, paukščių, gyvosios gamtos meilė.-- Tai neįkainojamų poezijos, dramos kūrinų sukūrimas. Kiekvienai didžiai sielai šio lobyno užteks visam gyvenimui. Tik atsiverskime "Migelį Manjarą", "Saulių iš Tarso". Pamatysime tikrąjį kataliką.

Bet visų nuostabiausias, keisčiausias, valdiškų mokslininkų stropiai nutylimas Milašiaus asmenybės bruožas – regėtojo, pranašo, Apokalipsės aiškintojo. Mes stovime prieš giliausią ne vienos tautos, bet visos Žemės pranašą. Jo žodžiai kas akimirką įgauna vis didesnę prasmę. Milašiaus pranašystės, Apokalipsės išmintyje subrandintos, tikrai išsipildys, bet ar atsiras tuomet gyvų lietuvių, gyvų žmonių joms perskaityti?

OSKARO MILAŠIAUS MINTYS

Meilė yra identiška su likimu, su amžinybe.

Meilė yra visagalė. Tik ji gali nugalėti išpuikusią ir pretenzingą žmogišką prigimtį.

Asmenybė vystosi ir stiprėja meilės poveikyje.

Meilė – tai valios valdovė. Tai proto kelrodė. Tai mokslo šviesa.

Meilė atskleidžia grožį, ramybę, plačiausius horizontus.

Prieš pradėdami sunkią kovą su gyvenimo realijomis, pirmiausiai turėtume įsigilinti į tikrąją meilę.

Visas mūsų laikas – tai pasiruošimas amžinajam gyvenimui. Tą trumpą laiką įamžina meilė.

Kai myli, tada gėris ir grožis yra prie tavęs.

Kai myli, tada viso pasaulio šaltiniai prasiveržia tavyje.

Meilės dėka mes galim teisingai galvoti ir teisingai kalbėti.

Mes paniekinome meilę. Todėl tuščios pastangos pasiekti mokslo viršūnes.

Yra tik viena realybė – tai Dievas. Jo vardas – Meilė.

Gailestingumas, atsižadėjimas ir malda – tai mistinės priemonės. Jų dėka galima daryti stebuklus.

Melas sugriauna kūno ir sielos ryšį.

Tik kentėjęs dėl žemiškos savo meilės, tos meilės atsisakęs ir nuo užterštos upės sugrįžęs prie amžinai tyro šaltinio – pažįsta meilę, artėja prie Dievo.

Meilė yra visko centras. Iš meilės gimsta meilė Didžiajai Meilei.

Meilė – tai žmogaus išganymo laiptai.

Visagalė Amžinosios Meilės Valia panaikina nuodėmę ir nuvalo žmogaus sielą – ji pasidaro baltesnė už sniegą.

Be meilės mes esame tik klaidžiojanti mintis. Nieko nerasdama ji žūsta.

Meilė reikalinga visiems, o ypač kūrėjams.

Kas mumyse yra meilė, šalia mūsų – grožis.

Meilė – paslaptinga tylą, kurios negalima trikdyti. Tai žodis, kurį baisu ištarti.

Koks bebūtų žmonių prastumas bei nuodėmingumas, reikia tikėti Amžinąja Meile.

.....
Milašius skelbia šviesią ateitį, galingą dvasios renesansą.

Prie dvasinio žmonijos atgimimo daugiausiai prisidės moteris, ir tik tokia moteris, kuri savo širdyje saugo ir puoselėja amžinojo moteriškumo pradus – šventą meilės ir pasiaukojimo kibirkštį. Savojoje šviesios ateities vizijoje jis nuolat mini lietuvę moterį.

Mokslo ir religijos vienybė atneš žmonijai dvasinį renesansą.

Mokslininkai atsisakys beprasmiškų skaičiavimų ir įsiklausys ką sako Amžinoji Išmintis.

Bus įkurtos Jungtinės Žemės Valstijos, kuriose viešpataus ne įstatymai, bet meilė, pagrįsta absoliučiu pasiaukojimu. Tas laikas jau nebetoli.

Tai bus naujas pasaulis – „erdvės, laiko ir Šventos Dievo vizijos, priešingas ankstesnėms pasaulio vizijoms, iš kurių viena žuvo tvano vandenyje, o kita – joje mums skirta dar pagyventi kiek metų – turi būti sunaikinta dangaus ugnies”.

Jungtinės Žemės Valstija turės sukurti Bažnyčia. Ji turės apvalyti žemę nuo barbariškumo ir sumaterialėjimo apnašų. Ji įves šviesius ir palaimingus meilės įstatymus. Ji globos politines ir mokslines administracijas.

Bažnyčia globos meną ir jis bus gilesnis bei universalesnis už visą ligi tol buvusį meną. Bažnyčia sutelks apie save viską, kas turi aukštą bei gilią mintį ir būties atspindžius.

MARIJOS MALONIŲ VERSMĖ MAŽUČIUOSE

MALDININKAI IŠ TOLIMO KRAŠTO

Pūškuoja iš Rusijos gilumos garvežys, vilkdamas prekinių vagonų ešaloną. Prapūškuoja Kauną, Pilviškius ir už Alksnėnų – ne stotelėje, o prie Alksnės upelio – sustoja. Iš garvežio iššoka mašinistas, nubėga prie mažučio namelio-koplytėlės, atsiklaupia, kelis kartus pravoslaviškai kryžiaus ženklą persižegnoja, pasisemia iš šaltinėlio vandens ir skuba atgal į traukinį.

Tai ne vienintelis atsitikimas. Pastebėta, kad net keleivinių traukinių mašinistai šitaip pasielgia. Iš kur ir ką apie šį šaltinėlį žino svetimos šalies žmonės? Kodėl ir kam vežasi šį vandenį?

Alksnėnų ir Mažučių istorija domėjosi kunigas Antanas Lukošaitis. Vietiniai pagyvenę parapijiečiai Saliamonas ir Ona Žebrauskai, Jonas Jurgelionis papasakojo vilniškiui Jonui Stašaičiui girdėtus senolių pasakojimus apie praeitį.

Devynioliktojo šimtmečio pradžioje abipus Alksnės upelio buvę keletas sodybų. Tuomet dar nebuvo geležinkelio nei Stirnėnų kaimo. Kartą Alksnės pakrančių takeliu kažkoks senukas ėjęs namo. Eidamas pagal Alksnę pamatė gražią mergelę, besiprausiančią ne prie upės, o įkalnėje, beveik pačioje neaukšto kranto viršūnėje. Senukas negalėjo patikėti savo akimis: tiek pragyveno, tiek pravaikščiojo šitomis pakrantėmis, bet toje vietoje nematė jokios vandens srovelės. Pati mergelė nepaprasto grožio – nuo jos sklinda ypatinga šviesa.

Suglumęs senukas nedrįsęs jos prakalbinti, bet kai kurie pasakotojai teigia, kad pati mergelė pasakiusi: *Prauskitės ir naudokitės*.

Sujaudintas tokio reginio, senukas nuskubėjo ne namo, o artimiausiomis sodybom. Per kaimą kaip mat nuskriejo žinia apie keistą įvykį. Nurodyton vieton greitai subėgo beveik visas kaimelis, tačiau gražiosios mergelės nerado. Bet šaltinėlis buvo. Visi gerai žinojo, kad čia anksčiau nebuvo jokio šaltinėlio. Religingi žmonės labai paprastai suvokė, kad juos aplankė pati Švč. Mergelė Marija ir padovanojo tą šaltinėlį. Džiaugdamiesi sėmėsi vandens, nešėsi namo, gėrė, prausėsi ir tuojau pastebėjo, kad šaltinėlio vanduo gydo nuo visokių ligų. Pirmiausia pastebėjo, kad tas vanduo gydo akis, nes tada buvo daug sergančių trachoma. Vėliau pradėjo naudoti ir nuo kitų ligų, sulaukdami norimos pagalbos.

Žinia apie nepaprastą įvykį greitai pasklido parapijoje, vis iš tolimesnių vietovių pradėjo plaukti žmonės, kamuojami visokių negandų. Nepatogu buvo pasisemti iš žemės negausiai trykštančio vandens, dėl to vietiniai gyventojai greitai surentė iš rąstų šuliniui rentinį ir pastatė nedidelę medinę koplytėlę. Joje įrėngė altorėlį. Liaudies meistrai išpuošė jį įvairiais drožiniais, padarė gražų kryžių ir Švč. Mergelės Marijos statulėlę. Koplyčią pastatė taip, kad šulinėlis būtų dešiniajame jos kampe. Šulinėlis greitai prisipildė ir vanduo per viršų pradėjo veržtis laukan. Dėl to žmonės lauke prie koplytėlės padarė kitą šulinėlį. Laikui bėgant mediniai šulinėlių rentiniai buvo pakeisti betoniniais. 1984 metais už koplytėlės sienos buvo jų net trejetas.

ISTORINĖS ŽINIOS

Pirmą kartą Mažučiai paminėti 1612 metais Lankeliškių bažnyčios metrikų knygoje 206 psl. Vilkaviškio parapijos metrikų knygoje, rašytoje nuo 1660 metų, tarp šių prie Šešupės esančių Gavaltavos, Sausbalių, Kižių ir Miknėnų kaimų 222 puslapyje pirmą kartą paminėti Alksnėnai, bet nepateikta žinių, kiek kiemų ir gyventojų būta šiuose

kaimuose. J.Totoraitis "Sūduvos-Suvalkijos istorijoje" mini, kad septynioliktojo šimtmečio pradžioje tarp kitų kaimų buvo Alksnėnai ir Mažučiai.

J.Totoraitis apie dominikonų vienuolyno įsikūrimą savo "Sūduvos-Suvalkijos istorijoje" šitaip rašo: 1643 m. *Virbalyje karaliaus dvariškis Vcieklica įkūrė vienuolyną, kurį žemaičių vyskupas Jurgis Tiškyvičius pavedė dominikonams. (...) Pastatė ją drauge su vienuolynu karaliaus dvariškis Vcieklica, perdirdamas savo rūmą. Vienuolyno aprūpinimą užrašė D.L.K. kancleris Kristupas Alksnėnų ir Starkų kaimą. Tą užrašą seimas 1673 m. patvirtino. Šalia Alksnėnų kaimo vėliau atsirado ir Alksnėnų dvaras. Kiti geradariai Dominikonams užrašė dar du kaimus: Leitmargius ir Galiakaušius.*

Tikėtina, kad Alksnėnų bažnyčią ir dvaro rūmus pastatė dominikonai.

Kai 1795 metais po trečiojo padalinimo Suvalkija atiteko vokiečiams, šį dvarelį iš vienuolyno jie atėmė ir iš Alksnėnų vienuolius išvarė. Virbalyje jų veiklą suvaržė, neleido priimti naujų kandidatų ir pasmerkė natūraliam išnykimui. 1819 metais Virbalio vienuolyną caras gražino dominikonams, tačiau po 1831 metų sukilimo uždarė, o bažnyčią atidavė parapijai.

Iš tų metų, kai Alksnėnų dvarą valdė protestantai, yra išlikęs pasakojimas, kad jie norėję iš katalikų atimti ir Alksnėnų koplyčią. Dvaro ponas pasiuntęs nešiotę ar tarnaitę paskusti statulos vainiką – įsitikinti ar ji tikrai auksinė. Ta moteris buvo nematomos jėgos numesta nuo altoriaus už krotelių, į bažnyčią. Tai regėdamas liuteronų kunigas pasakęs: "Na, mano mieli vaikučiai, kas čia šventė, tegul švenčia, o jau mes čia nešvėsime".

Alksnėnų bažnyčioje yra išlikęs senas, ornamentais išpuoštas kryžius, kurį 1709 m. padovanojo vietos gyventojas Martynas Petrukaitis. 1775 m. inventorizacijos knygoje nurodyta, kad Alksnėnuose yra 12 kiemų, o 1784 m. vysk. Igno Masalskio įsakymu sudarytame Vilniaus vyskupijos žemėlapyje pažymėta, kad Alksnėnų koplyčia priklauso vienuoliams dominikonams.

Kai senoji Alksnėnų koplyčia visai sunyko, žmonės senąją koplyčią nugriovė ir 1867 metais toje pačioje vietoje Alksnėnuose pastatė naują. Tais pačiais metais koplyčią pašventino Vilkaviškio klebonas Bonaventura Butkevičius, suteikdamas jai Marijos Dangun Ėmimo titulą.

Iki 1925 m. Alksnėnų koplyčia priklausė Vilkaviškio parapijai ir ją aptarnavo šios parapijos kunigai. Kai Lietuva tapo nepriklausoma, šią koplyčią aptarnavo kunigas Jonas Astrauskas. Jam kilo mintis, kad reikia įkurti parapiją. Vilkaviškio vyskupija pritarė, ir 1925 m. parapija buvo oficialiai pripažinta.

Klebonas Vincentas Citavičius praplėtė Alksnėnų koplyčią ir pradėjo tvarkyti remonto reikalaujančią Mažučių koplytėlę. Padėjo parapijiečiai. B.Kviklys knygoje "Lietuvos bažnyčios" II t. rašo: *Elena Jasaitienė apie 1938 metus vietoje senosios pastatė naują, mūrinę koplytėlę. Kvadratinio plano pastatas turėjo retai matomos formos centrišką piramidinį stogą su žemu bokšteliu centre. Ant jo geležinis ažūrinis kryžius.*

Koplytėlės viduje, po atidaromomis grindimis liejosi per šulinėlio rentinio viršų niekad neužšąlantis ir neišsenkantis šaltinis. Iš jo ištekęs vanduo, sraunia srove išsiliejęs, tekėjo žemyn į Alksnę, lyg žaltys. Žmonės jo vandenį laikė turinčiu stebuklingos galios ir mėgindavo gydyti akis. Kartą šio vandens sudėtį tyrinėjo Karaliaučiaus daktarai, tačiau jo sudėtis liko nežinoma.

Antras toks šaltinėlis virė lauke, priešais koplytėlę, bet žmonės jam neteikė gydančių savybių.

Ši koplytėlė per karą 1944 metais buvo sugriauta, liko vien griuvėsių krūva. Surinktos ažuolo lapų nuolaužos tebesaugomos Alksnėnų bažnyčioje. Tos koplytėlės sienos buvo dekoruotos ažuolo lapų ornamentais.

Po karo kunigui Vincentui Kizlaičiui buvo leista pastatyti mažutę koplytėlę, kurioje žmonės meldėsi iki 1991 metų, kol kun. Antanas Lukošaitis pastatė sienas ir uždengė naujos koplytėlės stogą.

Visur, kur Švč.Mergelė Marija apsireiškia ir palieka stebuklingą šaltinį, būna statomos bažnyčios, kuriose garbinamas Jos Sūnus Jėzus Kristus. Ne dėl savo garbės, o dėl Sūnaus ir dangiškojo Tėvo Ji apsireiškė Mažučiuose bei kitose pasaulio šalyse ir pareikalavo savo Sūnaus garbei pastatyti namus – bažnyčią. Todėl, norintys gauti malonių, pirmiausiai privalo susitaikyti su Dievu. Marija daro stebuklus ne savo galia, o dangiškojo Tėvo duotąja. Per kryžiaus kančią Kristus mus sutaikė su Dievu ir leido pasiekti amžinąją laimę danguje, per kryžių tapome Dievo vaikais.

Kaip ir kodėl buvo pastatyta Alksnėnuose koplyčia, užrašė Bronius Kviklys savo knygoje “Mūsų Lietuva” III tome, rašydamas apie Lietuvos bažnyčias, išleistoje 1982 m.:

Pasakojama tokia legenda. Kitados koplyčios vietoje buvęs žydo kluonas. Savininkas pradėjęs matyti kluone ant balkio sėdinčią labai gražią moterį su kūdikiu ant kelių. Kai žydas pradėjo kalbinti, ji pavirtusi statula. Po kurio laiko ją dviem jaučiais (arkliai nepavežė) vežė į Vilkaviškio bažnyčią, bet ji vis grįždavusi atgal. Tada kluono vietoje pastatę koplyčią ir jos didžiąjame altoriuje įstatė tą statulą. Ji ten buvo iki paskutinių laikų ir tikinčiųjų buvo laikoma stebuklinga.

Ji tebėra ir šiandien. Žmonės ją laiko stebuklinga.

Apie koplyčios pastatymą Alksnėnuose liudija iš senovės išlikę tokie senųjų žmonių pasakojimai. Alksnėnų apylinkėse iškirtus miškus, tose iškartose atsirado Stirnėnų ir kiti kaimai, kurių gyventojus ir pravažiuojančiuosius pradėjo vilioti žydo karčema. Kaip pasakoja senieji žmonės, vieną rytą karčemos savininkas nuėjo daržinėn gyvuliams atnešti pašaro. Atidaręs duris ant balkio išvydęs moteriškę, sėdinčią su kūdikiu ant kelių. Jis neabejojęs kad ji gyva, todėl atsitokėjęs užkalbino, bet tą akimirsnį ji pavirtusi statula.

Jeigu pradžioje žydas nebūtų jos matęs kaip gyvos, o tik statulą, būtų tą įvykį palaikęs paprastu pasityčiojimu iš jo tikėjimo ir statulą išmetęs ar pardavęs. Katalikų Bažnyčia yra užregistravusi nemaža atvejų, kai šventi paveikslai ar statulos tampa lyg gyvi. Šventąjį Pranciškų Asyžietį apkabino Nukryžiuotojo dešinioji ranka, to Nukryžiuotojo, prie kurio kryžiaus meldėsi šventasis: Kristus tiesiog nuo kryžiaus nukėlė metalinę ranką ir apkabino besimeldžiančiojo pečius.

Kuomet žydui moteriškė su kūdikiu ant kelių tikrai pasirodė kaip gyva, dėl padaryto gilaus įspūdžio jis nutarė, kad statula būtų atiduota tiems, kuriems, jo nuomone, ji priklauso. Pirmiausiai jis kreipėsi į dvaro poną. Dvarininkas žydo pasakojimu nepatikėjo ir patarė atiduoti statulą Vilkaviškio kunigams. Šis paklausė ir nieko nelaukęs nuvežė savo radinį į Vilkaviškį. Statulą priėmė, bet kaip žydelis nustebo, kai rytojaus rytą tą pačią statulą vėl matė ant balkio. Tad vėl ėjo pas poną, vėl nuvežė į Vilkaviškį. Ir vėl istorija pasikartojė. Vežė trečią kartą – ir vėl tas pat. Apylinkėje sklinda gandas apie nepaprastą statulą. Tuo keistu įvykiu susirūpina Vilkaviškio klebonas ir pats atvažiuoja pasiimti. Statulą nuo balkio nukelia ir į vežimą atneša vienas vyras, o vežimo patraukti negali pora arklių. Kai statulą iškelia, arkliai vežimą lengvai veža, o kai įdeda – nepatraukia iš vietos.

Klebonui tapo aišku, kad Marija nenori būti Vilkaviškyje. Jis pagaliau randa išeitį: jeigu Mažučiuose Marija anksčiau apsireiškė, tai Mažučių koplytėlėje ją reikia ir palikti. Kai tik buvo taip nuspręsta, tie patys arkliai lengviausiai nuvežė statulą į Mažučius.

Klebonas paliko Marijos statulėlę koplytėlėje ir grįžo į Vilkaviškį patenkintas, tikėjo kad gerai šią problemą išsprendė: Mažučiuose Marija anksčiau apsireiškė, Mažučiuose ir dera jai būti. Tačiau Švč.Mergelės siekis buvo visai kitoks: Ji norėjo ne Mažučiuose būti, o Alksnėnuose, ir toje vietoje, kurioje Ją pamatė žydelis. Po kelių mėnesių pasklido kalbos, kad Švč.Mergelė Marija prisisapnavo vienam, paskui kitam, trečiam ir dar daugeliui. Sapne skundėsi, kad bevaikščiodama iš Mažučių į Alksnėnus sudėvėjusi sandalus.

Po Švč. Mergelės Marijos pasirodymo žydelis greitai iš Alksnėnų išsikėlė ir daržinę pigiai pardavė. Toje vietoje buvo pastatyta medinė koplyčia, o prie jos aptvertas nemažas plotas būsimosioms apylinkės kapinėms. Kapinės dar ir dabar tebėra toje pačioje vietoje – prie bažnyčios.

Senieji tvirtina, kad koplyčia buvo pastatyta ir pašventinta 1868 metais. Ją aptarnavo Vilkaviškio bažnyčios kunigai. Didžiajame altoriuje pastatyta minėtoji statula. Buvo įvesti Švč. Mergelės Marijos Dangun Ėmimo (Žolinės) atlidai, nors statula vaizduoja Atpirkėjo Motiną. Ant kelių Ji laiko kūdikėlį Jėzų, kuris vieną rankutę tiesia į vynuogių kekę, o antrąja atstumia obuolį. Vynuogių kekė simbolizuoja Jėzaus laukiančią skaudžią mirtį. Kaip vynuogių kekė nuskinama ir išspaudžiamos sultys, taip Jo kraujas iki paskutinio lašo bus išlietas ant kryžiaus. Obuolys – blogio pažinimo simbolis, primenąs Adomo ir levos rojuje nuskintą vaisių. Pirmieji tėvai rojuje nepažino blogio ir nenutuokė jį esant, kol jų nesugundė šėtonas. Ten ir tada prasidėjo blogio pažinimo istorija. Tada pradėta pažinti ne tik gera, bet ir bloga. Deja, šis pažinimas nepadarė žmogaus laimingesnio. Greitai išryškėjo nuodėmės ir nepaklusnumo Dievui vaisiai: skausmas, kančia, liga ir mirtis. Nuolat nuodėmių vis daugėja, pažįstamas kaskart įvairesnis blogis. Šioji statula tarytum sako:

- Žmonės, žmonės! Jūs veltui žmonėse ieškote išgelbėtojo. Klausote visokių apsišaukėlių, apgavikų, o neinate pas tą, kuris yra tikrasis Gelbėtojas, kurį laikau ant kelių. Jis atitolina, sumažina ir net visai panaikina blogio pasekmes.

Tikėtina, kad Marija prisisapnavo ir dvarininkams, nes šie tuojau ėmė statyti Alksnėnuose koplyčią. Koplyčioje pastatė Marijos garbei didįjį altorių, o jos galvą papuošė dviem karūnom: kunigaikštienės ir karalienės.

Julija Povilaitytė, artima Vilkaviškio generalvikaro prelato Adomo-Simano Povilaičio giminaitė papasakojo, kad kai buvo pastatyta Alksnėnų koplyčia, apsilankė viena maldininkė ir išpranašavo, kad Alksnėnuose vietoje koplyčios bus bažnyčia ir Alksnėnai taps parapija, o pirmasis iš šios parapijos išėjęs kunigas mirs kankinio mirtimi. Trečia – šioje vietoje įsikurs dominikonų vienuolynas. Dvi pranašystės jau išsipildė: 1925 metais buvo įkurta parapija, koplyčia padidinta. 1936 metų duomenimis parapijoje buvo 1264 parapijiečiai. Iš jų kilo pirmasis kunigas Justinas Dobrila, filosofijos daktaras, Vilkaviškio kunigų seminarijos profesorius. 1941 m. birželio 22 dieną drauge su kitais dviem kunigais buvo žiauriai nukankintas Budavonės miške. Kun. Justinas Dobrila palaidotas Alksnėnų kapinėse, visai netoli bažnyčios. Kaip kankiniui buvo pastatytas gražus paminklas, kuriame pavaizduota nužudymo scena. Paminklas tebestovi, tačiau nužudymo vaizdas nudaužytas.

Trečioji pranašystė dar neįvykusi.

Kunigas Dobrila garsėjo kaip šventasis. Prie jo kapo daug kas meldžiasi ir patiria dvasinių bei fizinių malonių, įvyksta stebuklų. Justino Dobrilos ir kitų dviejų kunigų kankinių – Vaclovo Balsio ir Jono Petriko – fotografijos yra Alksnėnų bažnyčioje.

SIELĄ IR KŪNĄ GYDANTIS VANDUO

Nuvažiokite į Alksnėnus ir apsilankykite gretimuose kaimuose. Žmonės gyvena kaip visur. Bet paprašykite senelio paskaityti laikraštį, ir nustebsite – skaito be akinių. Visų, kurie prausėsi šaltinio vandeniu, akys yra sveikos. Užteko patikėti, kad šis vanduo gydo. Kaip visur, taip ir ten gimsta vaikų su įvairiais regėjimo defektais, o kol nebuvo šaltinėlio, dauguma gyventojų sirgo trachoma. Motinos žinojo ką daryti tokiais atvejais: prie Mažučių šaltinėlio vesdavosi vaikus, suklupusios maldaudavo Ligonų Sveikatos užtarimo ir tik tada prausdavo šaltinėlio vandeniu.

Kyla klausimas, ar šaltinėlio vanduo turi kokių nors druskų bei kitokių gydomųjų medžiagų, kuriomis garsėja kurortų šaltiniai. Kun. A. Lukošaitis sako, kad dabar tyrę mokslininkai šaltinėlio vandenyje jų nerado. Yra paprastas kaip ir kitų giluminių šulinių geriamas vanduo, tik labai skanus ir negendantis.

Visi cheminiai šio vandens tyrimai yra beprasmingi, nes šio šaltinio galia ne cheminėje sudėtyje, o Dievo malonėje ir tikėjime. Nors čia dažniausiai minimi ir garsinami akių ligų pagijimai, bet žmonės pasakoja ir apie kitokių ligų išgydymus.

Šio šaltinio vanduo visiems tinka, nei vienam nepakenkia, o tiems, kuriems Dievas nori padėti, padeda. Mažučių šaltinio vandens poveikis universalus: jis gydo ne tik akių, bet ir ausų, gerklės, širdies, skrandžio ir kitus susirgimus, dažnai nepagydomus medikamentais. Tai ne amžinos gyvybės vanduo, kurį naudodamas žmogus nemiršta. Čia Dievas stebuklu tik parodo, kad Jis yra gyvenimo ir sveikatos davėjas. Jis gali gražinti sveikatą ir pratęsti gyvenimą tuomet, kai gydytojai yra bejėgiai.

Šių dienų žmogus išgyvena vienatvę ir meilės ilgesį. Be Dievo žmogus visada vienišas ir visiems svetimas kaip našlaitis be tėvo ir motinos. Siela serga savo ligomis, kurių jokie medicinos vaistai ir priemonės negali pagydyti. Ne kartą sielos ligos būna kūno ligų priežastimi. Mažučių šaltinio vanduo gydo ir šias ligas. Ligonį Sveikata, Krikščionių Pagalba kviečia visus, nepaisant tautybės, sergančius tiek kūno, tiek sielos ligomis. Pagarba, meilė ir padėka Jai!

Šalia koplytėlės stovi ornamentuotas metalinis kryžius – padėka už pagydymą širdies ligos, kurią gydytojai laikė nepagydoma, o ligonę – beviltiška mirties auka. Šiai ligonei prisisapnavo, kad turinti nuvykti į Mažučius ir apsiplauti krūtinę šaltinio vandeni. Apsiplovusi staiga pagijo. Jos pastatytas metalinis kryžius tebestovi, tik dingio lentelė su įrašu, kas ir už kokią malonę šį kryžių pastatė.

Alksnėnų parapijos bažnyčioje, didžiajame altoriuje prie stebuklingos Dievo Motinos Marijos statulos, iš Mažučių koplytėlės, išlikę po karo griuvėsiuose, yra perkelti du votai – dvi auksinės širdys, tačiau nežinia už kokias malones šios širdys atneštos.

Įsikūrus Alksnėnų parapijai, buvo vedama padėkų knyga. Ji buvo laikoma koplytėlėje. Aišku, ne visi, patyrę čia malonių, įrašydavo padėką, bet įrašiusių buvo daug. 1981 metais buvo neaiškiais tikslais įsilaikyta į koplytėlę ir paimta tik padėkų knyga. Taip dingio šaltinio stebuklų istorija, įvykusių išgyjimų liudytoja, bet su padėkos knyga nedingo stebuklingoji šaltinio galia - Dievas nesiliauja čia dalinęs malones.

Pravedus geležinkelį pro pat šaltinį, iš lūpų į lūpas garsas pasklido toli už Lietuvos ribų ir išliko svetimtaučių atmintyje iki šių dienų, nepaisant milžiniškos ateistinės propagandos. Kaip anais laikais ir šiandien stabteli traukiniai, atbildėję iš plačiosios Rusijos. Juos čia sustabdo tikėjimas ir pasitikėjimas Dievo globa. Tik meilė supranta tai, ką žmonių protavimas laiko beprasmybe. Bažnyčia remiasi ne mokslu, o Jėzaus Kristaus – žmogumi tapusio Dievo – autoritetu, Jo skelbtuoju žodžiu ir galia. Kristaus autoritetas didesnis už pačių genialiausių mokslininkų vardus. Tikintieji supranta stebuklo tikrumą ir be mokslinių tyrimų.

Kuomet Katalikų Bažnyčią priešai pradėjo pulti, šmeižti ir tyčiotis iš įvykstančių stebuklų, tuomet labiausiai jais pagarsėjusiose vietose – Lurde, vėliau Fatimoje – buvo sudaryta žymiausių medikų, medicinos daktarų ir profesorių komisija, kad būtų nustatytas įvykusio stebuklo faktas - ištirta ligonio liga, gydymosi istorija, pagijimo raida. Komisijoje dalyvauja ne tik katalikai, bet ir kitų religijų bei visai netikintys medikai.

Daugiau kaip per šimtą metų tose šventvietėse išgijo tūkstančiai žmonių, kurių, medikų nuomone, nebuvo galimybės pagydyti. Visi tie atvejai patvirtinti mokslininkų parašais ir antspaudais.

Tiesa nenustoja egzistavusi dėl to, kad ją kas nors neigia, nepripažįsta, negali suprasti ar įsivaizduoti. Mūsų neigiamas požiūris į faktą jo nepanaikina. Dėl to nukenčia pats neigiantysis ir savo rankomis užveria tiesai duris. Yra žmonių rūšis, netiesios širdies žmonių, kurie mokslo vardu kuria įvairiausius prasimanymus ar savaip įsivaizduoja, kad stebuklai esą mitologinio, hipnozinio ar net cirko triukų rezultatas. Jie visuomet aiškina, kaip galėjo būti, o ne kaip iš tikrųjų buvo. Jie iš tikro

fakto sukuria legendą ir vėliau patys ją kritikuoja. Patys prasimanydami, kitus kaltina prasimanymu.

MARIJOS MALONIŲ VERSMĖS DOVANOS

Garsus rytiečių posakis: jei Mahometas neateina prie kalno, tai kalnas ateina pas Mahometą. Šis priežodis naudojamas tais atvejais, kai valdovas ar koks viršininkas ateina pas savo valdinį ir neprašomas suteikia malonę.

Šiek tiek plačiau susipažinus su nepaprastais įvykiais Mažučiuose, susidaro panašus įspūdis. Daugelį žmonių Marija per sapną yra pasikvietusi į Mažučius, kad jiems suteiktų reikiamą pagalbą. Tai ženklas, kad Ji šią vietą labai brangina. Nors mes nežinome už kokią tikinčiųjų auką Marija mums atveria savo lobius, bet tų dovanų tikrumas yra nenuginčijamas. Kadangi tų nepaprastų Marijos dovanų – lietuvių papročiu – niekas sistemingai neregistruoja, todėl paminėsime tik keletą atsitiktinai užrašytų išgijimų.

Žinoma, kad 1921 metais Švč. Mergelė Marija prisisapnavo sergančiai trachoma Sakalauskienei ir nurodė, kad reikia nuvykti į Mažučius, nusiprausti ir gerai išplauti šaltinėlio vandeniu akis, pirma pasimeldus Alksnėnų bažnyčioje.

Antanina Pakistonienė, gyvenanti Karmėlavos apylinkėje, Ramučių gyvenvietėje, Centrinė gatvė Nr.44, ilgai sirgo širdies liga, kurios gydytojai nepajėgė išgydyti kaip ir daugelio širdies ligų. Ji 1983 metais prieš Velykas susapnavo labai keistą sapną: pamatė mirusią Karmėlavos gydytoją Skorubskienę. Ji buvo baltai apsirengusi ir maloniai šypsojosi. Paskui tarė:

- Nebijok. Tau skirta pasveikti. Jokie vaistai, joks gydymas tau nepadės. Reikia nusiprausti Marijos Malonių Versmės vandenėliu.

- Iš kur jo gauti?

- Tu jo turi.

Aš nustebau. Ji ranka parodė į mano kambaryje esančią palmę ir tarė:

- Čia.

Sapnas baigėsi. Aš nubudau. Nubudusi visą sapną gerai prisiminiau ir niekaip negalėjau suprasti, kaip gali būti vazone šaltinėlis? Sapnas yra sapnas, tačiau niekaip negalėjau atsikratyti minties, kad apsiplovusi to šaltinėlio vandeniu, tikrai pasveiksiu. Kokio šaltinėlio vandeniu? Kur jis trykšta? Kodėl vadinamas Marijos Malonių Versmės vandeniu?

Prisiminiau, kad kažkada pradėjusią džiūti palmę palaisčiau vandeniu iš Suodžių (Keturnaujienos apyl.), taip pat prisiminiau, kad iš gyvenančių prie Vilkaviškio savo senelių parsivežiau kažkokio stebuklingu laikomo vandenėlio, ir juo palaisčiau palmę. Palmė atsigavo ir normaliai auga iki šiol. Nepagalvojau, kad to vandens dėka.

Buvo neaišku, kuris vanduo padėjo: ar parsivežtas iš Aneliukės, ar iš senelių? Kilo mintis, kad reikia melstis į Švč. Mariją ir prašyti, kad nurodytų. Pradėjau melstis. Po kelių dienų susapnavau kitą sapną. Sapne pasirodė jauna, graži moteris ar mergaitė, apsirengusi nematytos formos rūbais, ir tarė:

- Į šį šaltinėlį reikia važiuoti traukiniu Kaunas-Kybartai. Išlipti Alksnėnų stotelėje. Mažučių kaime prie geležinkelio yra Malonių Versmės šaltinėlis. Gydykis jo vandeniu.

Nežinau kas tokia buvo ši moteriškė, bet man atrodo, kad ne Švč. Mergelė Marija, o kita – Jos pasiūsta. Nubudusi sapną gerai prisiminiau, o adresą užsirašiau. Kai po kelių dienų sapnas vėl pasikartojė, kreipiausi į vietos kleboną ir prašiau jo patarimo. Klebonas paaiškino, kad Alksnėnai nuo seno garsėja kaip stebuklinga vieta ir Marijos šventovė. Patarė nuvykti ir pridūrė:

- Kadangi tu tos vietos nežinotai, sapnas gali būti nepaprastas. Dievas dažnai sapnais žmones perspėja arba ką nors jiems praneša. Šiuo nurodymu reikėtų pasinaudoti. Tačiau reikia tikėti.

Ilgai nelaukus nuvykau pas savo draugę Bronę Šivickienę, kuri gyvena Kaune, Banaičio g. Nr. 16-20. Ją nuo jaunystės kamuoja bronchinė astma. Moteris šia liga serga rodos jau nuo 1961 metų. Kai susirgo, jai buvo apie 30 metų. Labai bijojo

šeimai likti našta. Sunkūs paūmėjusios ligos priepuoliai kartodavosi net po du-tris kartus per parą, ypač naktį. Medicina buvo bejėgė. Pagalvojau, kad jai taip pat vertėtų nuvažiuoti. Gal padės. Be to, dviese lengviau ir drąsiau.

Nuvažiavusi pas ją papasakojau viską, ką žinojau. Sutarėme po keleto savaitių, kai pradžius ir bus šilčiau, važiuoti. Taip ir padarėme. Nuvykusios į Alksnėnus bažnyčią radome uždarytą. Prie bažnyčios durų pasimeldusios, nusprendėme pasiklausti vietos gyventojų, kur yra tas šaltinėlis. Vienas jų pavėžėjo mus iki pervažos ir parodė kaip rasti šaltinėlj.

Diena šilta. Abi pavargom, kol šiaip taip nuėjome. Iš koplytėlės šaltinėlis sruveno į vieną betoninį, o iš šio vamzdeliu tekėjo žemėn. Nuoširdžiai pasimeldusios nusiprausėme. Bronytė iš karto apsidžiaugė ir gyrėsi, kad tapusi žvali, kad nuo pečių lyg kalnas nukrito. Pasaulis, gamta – lyg iki šiol nematyti: gražu, skaidru, spalvinga. Ir paukščiai linksmiau čiułba, ir gėlės gražiau žydi. Ką reiškia žmogui sveikata!

Mano širdis aprimo, kojos atsigavo. Atsirado jėgų. Čia atvykome pavargusios, o grįžome pailsėjusios, lyg po gerų atostogų Palangoje ar kuriame kitame kurorte. Jau praėjo daugiau kaip metai, o nei vienos, nei kitos liga nesikartoja. Bronytės priepuolių nei pėdsako. Ačiū Marijos malonių Versmės šaltinėliui ir pačiai Švč. Mergelei Marijai.

Mažučiuose prie šaltinėlio galima sutikti, ypač paskutiniaisiais mėnesio šeštadieniais, stebuklingai pagijusį žmogų, kuris pasakoja savo išgijimo istoriją. Sirgo jis skrandžio uždegimu. Kreipėsi į gydytojus, bet jų pastangos veltui. Rodos, liga ne taip sunkiai pagydoma, kai ligonis nerūko ir nevartoja alkoholinių gėrimų. Tačiau buvo kitaip – juo toliau, tuo blogiau. Gastritas. Užsitęsęs šiai ligai, labai dažnai atsiveria skrandyje žaizda. Nors žaizda neatsivėrė, bet sveikata blogėjo. Prisidėjo dar kitos nelaimės – paliko žmona. Ji susirado, jos nuomone, geresnį ir sveikesnį, pasiėmė vaikus, prisiteisė alimentus. Tad ligonis liko vienas. Liga taip prispaudė, kad jam pačiam atrodė, jog greitai mirsiąs.

Mažučius jis gerbė nuo seno. Vieną vakarą kilo noras aplankyti stebuklingą vietą ir galbūt paskutinį kartą pasimelsti. Kai atėjo, buvo vėlyvas pavakarys. Nuoširdžiai pasimeldęs, devynis kartus keliais apėjo koplytėlę. Pajautė, kad labai nori gerti, nors paskutinėmis dienomis nei gerti, nei valgyti visai nenorėjo. Nieko nelaukęs atsigėrė. Iškart skrandžio skausmai nurimo. Atsirado apetitas. Suprato, kad įvyko stebuklas, kurio neprašė. Uždegimo kaip nebūta. Sveikata sąnariuose ir visame kūne.

Marija jam padarė stebuklą neprašoma. Ji taip nori skleisti savo Sūnaus garbę ir galybę, nori padėti žmonėms geriau suprasti Dievą, priminti, kad yra ne tik žemė, bet ir Dangus, amžinasis gyvenimas. Daug kas nesikreipia iš nežinojimo, daug kas abejoja kad Dievas gali padėti, daug kas numoja ranka lyg į praeities pasaką. Nežiūrint to, Dangus tiesia ranką šių dienų sumaterialėjusiam žmogui ir akivaizdžiai primena, kad yra Dievas – žmogaus sveikatos ir laimės valdovas.

1985 metų gegužės mėnesio viduryje prie šaltinėlio ateina du vyriškiai ir atsineša apie 20 litrų indą. Jaunesnysis vyresnįjį vadina profesoriumi. Pasimeldę prisipila šį indą šaltinėlio vandens ir nešasi į netoli paliktą mašiną. Kodėl jie prisipylė tiek daug vandens? Jaunesniojo tėvas sirgo kraujo vėžiu. Liga, nors gydoma, labai greitai vystėsi. Gydytojų nuomone gyventi liko tik kelios dienos, nes jau prasidėjo paskutinioji stadija. Vienas pažįstamas patarė gerti ir apsiplauti Mažučių vandenių arba bent suvilgyti juo kūno paviršių. Jie nebuvo pamaldūs ir giliai tikintys, bet nelaimėje griebiamasi už šiaudo. Ligonis išgėręs ir susivilgęs iš karto pasijautė geriau, o po kelių dienų visiškai sutvirtėjo. Patikrinus gydytojams – ligos nė pėdsako. Tas, kuris po kelių dienų turėjo būti karste, pasveiko!

Tų pačių metų paskutinį šeštadienį į Mažučius atvažiuoja viena šeima: vyras, žmona ir keturi jų vaikai. Visa šeima koplytėlėje karštai pasimeldžia, o paskui kartu su visais pagieda. Jie atvažiavo padėkoti už patirtą ypatingą malonę. Atvežė sidabrinį votą: ant grandinėlės kabo trikampio formos nedidelė sidabrinė plokštelė, kurios

viduryje išgraviruota akis. Tos akies viduryje – mėlynas vyzdis. Šis votas kabo didžiajame altoriuje prie Marijos statulos.

Kodėl jį atvežė ir ką jis reiškia?

Prieš kurį laiką jauniausias sūnus Marius drožinėdamas peiliu perdūrė akį. Iškviesta greitoji pagalba nuvežė į ligoninę. Tėvas gydytojas. Specialistai pareiškė, kad akį išgelbėti nėra vilties: sužalotas vyzdis, iš vidaus išsiliejęs skystis. Reikia operuoti ir pašalinti akį. Šeima tikinti. Nutarė šauktis Dievo Motinos pagalbos. Tėvas buvo girdėjęs apie Mažučių šaltinėlių ir apie kartais ten patiriamas nepaprastas malones. Iš pažįstamų gavo to vandens, atsinešė, patepė akį. Vos patepus vandeniu, tą patį momentą sužeistoji akis pradėjo regėti, nors pati akis ne iš karto sugijo. Šio reiškinio gydytojai niekaip negalėjo paaiškinti – jis prieš visus gamtos dėsnius.

Mažučiuose vienas kitas iš susirinkusiųjų pasiūlė tėvui smulkiai įvykį aprašyti padėkų knygoje. Tėvai atsisakė, kad negeros širdies žmonės ir smalsuoliai nevargintų šeimos ir vaiko...

Daug čia įvyksta panašių stebuklų, kurie kitiems žmonėms dažniausiai lieka nežinomi. Galbūt ateityje čia ir Alksnėnuose bus pastatyta didžiulė bažnyčia. Tai priklausys nuo to, kaip žmonės lankys šią vietovę, kaip gautomis malonėmis skubės pasidalinti su kitais nelaimingais žmonėmis, kaip sugebės padėkoti Dievui ir Marijai už neįkainojamą pagalbą. O savas šventoves reikia garsinti, kad žmonės žinotų, kad galėtų gerbti ir mylėti.

1984 metais prie Alksnėnų Madonos kabojo vos du votai – dvi auksinės širdys. Klebonas pasakojo, kad šie votai rasti per karą sugriautos Mažučių koplytėlės griuvėsiuose. Nežinia ar jų daugiau buvo, ar tik šitie du teišliko. Įvairiose šventovėse votų yra žymiai daugiau, nors kai kurios šventovės pagarsėjo žymiai vėliau negu Alksnėnai. 1987 metais jau abi šoninės plokštumos prie Madonos iš abiejų pusių nukabinėtos votais. Elektros spinduliuose spindi auksinės ir sidabrinės širdys, kojos, rankos, lūpos, akys, o gintariniai ir krištoliniai rožančiai mirgėte mirga. Kitose šventovėse votai atnešti seniai, greičiausiai praeitame šimtmeityje ar dar anksčiau, o čia sunešti dabar, šiomis dienomis. Tai rodo, kad Dangus šiandien kaip ir anksčiau dalina dovanas, o šie votai yra padėka už jas. Niekas tokių brangių dovanų veltui nedalina ir neneša. Gintarinių rožančių ir karolių neįmanoma suskaičiuoti. Žiūrint į šias dovanas, galima tik spėlioti, už kokias malones jos atneštos. Ne visi atnešusieji votus įrašė padėką, ne visi patyrusieji malonių padėkojo. Padėkų daugiau negu votų. Sovietmety neleidžiantis įrašyti padėkos motyvas buvo – baimė. Tačiau yra dėkingųjų, kurie ne tik kad įrašė padėką, nurodė savo adresą, bet dar pridėdą, lyg kokį votą, savo fotografiją. Pagyvenę žmonės yra pamaldesni, nuoširdžiau tiki ir pasitiki, nuolankesni, sunkiau negaluoja; jie prašo ir dėl to patiria daugiau malonių. Padėkų knygoje yra ir jaunų, ir vidutinio amžiaus dėkotojų. Pagrobus senąją padėkų knygą, naujoji knyga pradėta rašyti 1984 metais. Iš naujosios knygos galima pacituoti keletą atvejų.

Kun. Antanas Lukošaitis prisimena, kad senojoje padėkų knygoje buvo Marijos Navickaitės-Sakalauskienės padėka. Ji gimusi 1913 m. Vilkaviškio rajone, Gudelių kaime. Būdama 8 metų susirgo trachoma. Liga stiprėjo, regėjimas silpo. Pasveiko 1921 metais, atvykusi į Žolinės atleidus ir apsipraususi šaltinėlio vandeniu. Dabar gyvena Marijampolėje, be akinių skaito smulkiausia šriftą. Mėgsta megzti, ir šis kruopštus darbas visai nevargina akių.

Ligonė iš Kauno 1984 metais naujojoje padėkų knygoje rašo: "Sirgau bronchine astma 23 metus. Jokie vaistai nepadėjo. Gydžiausi ligoninėje. Kartą net penkias paras gydytojai negalėjo sustabdyti priepuolių. Labai dažnai pradėdavau dusti. Jau vaistų vartoti nebegalėjau. Meldžiausi ir gėriau šaltinėlio vandenį. Jau beveik metai nebesergu astma ir gerai jaučiuosi. Taip pat nuo vaikystės ašarojo akys, o dabar kol kas visai neašaroja. Naudoju šaltinėlio vandenį ir jaučiuosi sveika. Ačiū Marijai už sveikatą. Bronė Šivickienė."

“Aš, Daškevičiūtė Marija, daug metų sirgau skrandžio ligomis. Doktorai man nepadėjo, nepagydė, o galiausiai ir gydyti atsisakė. Atvykusi čia ir du kartus išgėrusi šaltinėlio vandens, visiškai pasveikau ir viską galiu valgyti. Pasveikau 1984 m. rugpjūčio paskutinį šeštadienį. Ačiū Motinėlei už sugrąžintą sveikatą. 1984.IX.29.”

“Aš, Klimavičius Jonas Kazimieras, gyv. Vilkaviškio rajone, Žaliosios gyvenvietėje, 1968 metų balandžio mėn. 6 dieną staiga susirgau skrandžio liga. Gydžiausi Kybartų ir Vilkaviškio ligoninėse, bet man nieko nepadėjo. Liga vis smarkiau kirto sveikatą. Jau neturėjau vilties pasveikti, vaistai dar labiau kankino. Laukiau mirties. 1984 metais dirbau Arminų kino stacionare mechaniku. Liepos 7 dieną filmas baigėsi 22 val. Mane tą dieną labai traukė prie Mažučių šaltinėlio. Čia aš po darbo atvykau ir devynis kartus keliais apėjau koplytėlę. 23 val. 30 minučių mane apėmė didžiulis džiaugsmas ir staiga nustojo skaudėti skrandį. Dabar jaučiuosi visai sveikas. Visas mano gyvenimas dabar paskirtas Dievui. Mažučiuose pradėjau lankytis nuo 1949 metų ir girdėjau daug pasakojimų apie čia pagijusius žmones. Parašas”.

“Aš, Stankienė Bronė, gyvenanti Raseinių mieste, Karolio Poželos 25-30, sirgau sunkia liga. Gydžiausi du metus, niekas nepadėjo. Tik atvažiavusi į šią stebuklingą vietą, vandeniui, kuris yra prie Švč. Mergelės Marijos šaltinėlio, nusiploviau sąnarius ir pasveikau. Tai įvyko 1984.VII.25. Parašas”.

“Aš, Jocaitienė Ona iš Kauno, sirgau sąnarių liga ir buvo taip blogai, kad jau sunkiai begalėjau laiptais lipti. Išgėriau šaltinėlio vandens ir dabar jaučiuosi sveika. Ačiū Marijai už sugrąžintą sveikatą. 1984.IX.29. Parašas”.

Kaunietė mergina, nenurodžiusi adreso nei pavardės, atnešė votą – sidabrinę plaštaką ir įrašė savotišką padėką-prašymą: “Geroji Motinėle Marija, labai tavęs atsiprašau. Susižeidžiau ranką, net trijose vietose sutrupėjo plaštakos kaulai. Iš nevilties labai verkiau ir pažadėjau sidabrinę rankutę. Tiesiog stebuklingai gana greitai sugijo. Votą buvau pažadėjusi atnešti paskutinį gegužės šeštadienį. Neatvažiavau. Lūžusią ranką pradėjo smarkiai skaudėti. Skausmas nerimo visą mėnesį. Užsigaunu ne ranką, o skauda ranką. Tada prisiminiau savo nedėkingumą ir per mažą meilę tau, Motina. Prašau man dovanoti, atleisti ir labai nusižeminusi prašau, stebuklingoji Motinėle, išgydyk mane, kad galėčiau dirbti ir nebekankintų tie baisūs skausmai, ypač naktimis. Jau visą mėnesį neužmiegu. Parašas (neįskaitomas)”.

Toji mergina įrašė padėką į knygą 1985 m. liepos 27 dieną, atvežusi pažadėtąją votą. Grįžo sveika. Skausmas liovėsi varginęs iš karto, kai Mažučiuose apsiplovė skaudančią ranką šaltinėlio vandeniui. Prie šaltinėlio susirinkusiems mergina pasakojo, kad nei iš šio, nei iš to sugijusioji ranka pradėjo skaudėti birželio pradžioje. Skausmas didėjo. Kreipėsi į gydytojus. Gydytojai peršvietė ir tvirtino, kad ranka normaliai sugijusi, o skausmo priežastis jiems neaiški. Pradžioje mergina pati nesuprato dėl ko gelia ranką, tik kai skausmas pasidarė nepakeliamas, prisiminė, kad plaudama ranką šaltinėlio vandeniui, buvo prižadėjusi, jeigu gerai sugis, nuvežti votą – sidabrinę rankutę. Ranka greitai ir gerai sugijo, bet kai pagijo, mergina pažadą pamiršo. Skausmų kankinama užsakė votą, tačiau kol ji padarė, praėjo beveik mėnuo. Visą šį laiką teko labai kentėti. Iš to aiškėja, kad pažadais negalima juokauti. Kai Kristus išgydė 10 raupsuotųjų, padėkoti atėjo tik vienas. Už tai atėjusįjį Kristus pagyrė ir užtikrino jo išgyijimą.

Merginai Dievas priminė, kad padėką ir pažadą reikia išpildyti. Toks skausmingas priminimas išgydė ne tik kūną, bet ir sielą, privertė kitaip pažvelgti į gyvenimą. Juk svarbiausias mūsų pažadas duodamas krikštijant: atsižadame piktosios dvasios ir pasirenkame Kristų gyvenimo Mokytoju ir Vadovu. Daug kas užmiršta krikšto svarbą ir duotuosius pažadus, atsiranda net tokių, kurie krikšto sakramento visai nevertina, į krikštą žiūri kaip į tradiciją. Tokios veidmainystės nuosekli pasekmė – skausmo, nelaimių ir nusikaltimų gausėjimas. Ne Dievas mus baudžia, o patys save nubaudžiame tuo blogiu, kurį susikūrėme. Dievas leidžia tam blogiui įvykti, jeigu mes nekeičiame savo širdies ir gyvenimo.

Mockutė Janina, Juozo, dirbanti Blinstrubiškių aklujų kombinate, Raseinių rajone, atsiuntė voką – nedidelę Jėzaus statulėlę. Padėkos laiške rašo, kad kartu su Motina turi būti taip pat ir net labiau garbinamas Jos Sūnus Jėzus Kristus, mūsų Atpirkėjas. Ji dėkoja už stebuklingą pagijimą. Prie apatinio šonkaulio, po krūtine, atsirado kietas auglys ir pamažu didėjo. Išaugo, kiek galima apčiuopti, iki nykščio dydžio. Moteris pasimeldė, auglį ištrynė Mažučių šaltinio vandeniui, ir jis pranyko.

Visa šeima iš Panevėžio įrašė tokią padėką: "Sūnui Stasiukui išoperavo gangrenavusį apendicitą. Operacija buvo pavėluota ir ne visai pavyko. Grėsė kita operacija ir galbūt mirtis. Tėvai gavo Mažučių šaltinio vandens. Davė berniukui išgerti ir apiplovė po operacijos likusį randą. Ligonis ūmai pagijo. Išrašydami iš ligoninės gydytojai pasakė:

- Parvažiavęs atšvęski naujas krikštynas.

Paaiškėjo, jog jie neturėjo vilties, kad ligonis pagis.

Po padėkos tekstu pasirašė pats Stasiukas, tėvas, motina, sesutė ir teta. Paminėti visų vardai, o pavardžių nei adreso nėra.

Garliauskienė Antanina, gyvenanti Prienų rajone, Skriaudžių gyvenvietėje, Jaunimo g. 4, dėkoja kad ūmai praėjo strėnų ir skrandžio skausmai. Penkis mėnesius gydėsi ir nebuvo jokių rezultatų, o panaudojusi šaltinio vandenį, per parą pasveiko.

Įvairiai savo dovanas dalija Švč. Mergelė Marija: vieni pasveiksta iš karto, o kiti turi ilgai gydytis, tartum Motinėle mėgintų ar ugdytų jų tikėjimą ir viltį. Keli pagyvenę žmonės pasakojo, kad jie kasdien vandenėliu suvilgo akis, kad nesilptų. Akys neišgyja, bet ir nesilpsta. Vienas pasakoja, kad jau šešerius metus vilgo akis vandenėliu. Kokius tada nešiojo akinius, tokius ir dabar tebenešioja. Kai nustoja akis vilgyti, jos staiga pradeda silpti. Suvilgo, ir vėl akys kaip buvę.

- Prie šaltinio esu lyg priištąs, - sakėsi žmogus. – Kad neapakčiau, turiu praustis vandenėliu. Turbūt paveldėjimas. Mano motina apako 68 metų.

Mažučiuose, 1990 m. rugpjūčio 25 dieną, apie 20 žmonių norėjo Jonui Stašaičiui papasakoti apie gautas malones, tačiau kol atvyko traukinys, autorius suspėjo užrašyti tik keletą iš jų.

Jasionytė Ingrida, Antano, gim. 1969 m., gyvenanti Kaune, Kovo 11-sios g. Nr.88-44, pasakoja: "1988 metais grįžau vakare po darbo ir staiga pajutau, kad suparalyžiavo kairiąją pusę: negalėjau valdyti rankos, o kairysis šonas iki juosmens lyg apmiręs. Kreipiausi į antrąją Kauno polikliniką. Du mėnesius gulėjau ligoninėje, vėliau gydžiausi Višųžiglio sanatorijoje. Tos poliklinikos gydytojas Gasiūnas ruošė dokumentus invalidumui. 1989 metais vieną paskutinį šeštadienį atvažiavau į Alksnėnus. Jau po pirmojo apsilankymo sveikata žymiai pagerėjo, po antrojo – dar labiau, o kai apsilankiau trečiąjį kartą, visiškai pasveikau. Visus tris mėnesius nuolat naudočiau šaltinio vandenį. Dabar, atsidėkodama Švč. Mergelei Marijai, stengiuosi čia apsilankyti kiekvieną paskutinį mėnesio šeštadienį."

Bulvičienė Aldona, gyv. Kaune, Partizanų g. 138-34, pasakoja, kad apie šaltinėį žinojusi seniai, bet neprisiruošdavusi aplankyti. Pradėjo labai silpti akys, o tetos Navickienės Aldonos, gyv. Banaičio g. 20-53, taip nusilpo, kad vos vos matė. Atvažiavo į Mažučius ir, kaip ji vadina, parsivežė švento vandenėlio. Pati jį naudojo ir tetai davė. Abi pradėjo skaityti be akinių, o tetai dar nustojo gelti kojas.

Kazlauskienė Genovaitė, gyv. Kaune, Neries Krantinė 22-58, papasakojo, kad jau seniai buvo sutrikusi kraujo apytaka. Gydytojai pripažino išeminę ligą. Rado ir daugiau ligų. Skaudėjo strėnas, kaklą, kojas. Negalėjo klūpėti. 1986 metais nuvažiavo į Mažučius ir parsivežė vandens. Visus metus nuolat naudojo. Sveikata pamažu gerėjo ir pagaliau visiškai pasveiko.

Gedminienė Zosė, gyv. Kauno rajone, Lapių tar. ūkyje, pasakoja, kad jai nepaprastai pradėjo skaudėti galvą, ypač pakaušį ir sprandą. 1987 metais pradėjo gydytis. Tada pradėjo storėti raktikaulis ir taip sustorėjo, kad ties viduriu atsirado didelis kaulo guzas. Gydėsi pusę metų, ir visos gydytojų pastangos veltui. Tada

atvažiavo į Mažučius, apsiplovė šaltinėlio vandeniu – dingo galvos skausmai, išnyko guzas. Dabar ji nuolat naudoja šį vandenėlį.

Daug dar būtų galima prirašyti ištraukų iš padėkos knygos, apie Mažučiuose ir Alksnėnuose pagyjančius žmones bei kitokius neįprastus reiškinius, kurie pranoksta įprastinį pažinimą ir labai primena stebuklą. Žmonės pasakoja, kad radioaktyviomis medžiagomis užkrėtą mėsą, daržoves bei kitokį maistą ar daiktus nuplovus šaltinėlio vandeniu, radiacija dingstanti. Nenuostabu, kad padėkos plaukia iš visos Lietuvos kampelių, gausėja ekskursijų iš tolimiausių miestų. Vargu ar rasime nors vieną rajoną, kurio gyventojai nebūtų įrašę padėkos už kokią nors patirtą malonę. Daugiausia padėkų už išgydytas įvairias kūno ligas, bet štai pakabinta pora vestuvinių žiedų: juos atvežė ir paliko saugoti Madonai vyras ir žmona. Padėka trumpa: „Dėkojame už sutvarkytą šeimos gyvenimą“.

1989 metų vasarą važiuodamas traukiniu iš Alksnėnų į Vilnių, Jonas Stašaitis girdėjo tokį moteriškos pasakojimą: Ji prie Alksnėnų Madonos, kaip padėką už vyro atsivertimą, pakabino gintarinį rožančių. Rožančius – mirusios motinos dovana, dėl to jai be galo brangus. Ilgai ji meldėsi už savo vyrą, kad šis grįžtų prie Dievo, bet visos maldos atrodė veltui. Pastaruoju metu jis pradėjo burnoti ne tik prieš kunigus ir Bažnyčią, bet ir prieš Dievą. Moteris atvažiavo į Alksnėnus, parsivežė šaltinėlio vandens, kuriuo pašlakstė namus ir miegantį vyrą. Jis ne tik liovėsi burnojęs, bet po poros savaičių pats, niekieno neragintas, nuėjo į bažnyčią ir atliko išpažintį. Pasikeitė žmogus. Suprantama kad moters maldos taip pat nebuvo veltui, bet kad vyras atsivertęs, reikėjo dar Mažučių šaltinėlio vandens. Kyla mintis, ar Marija nenori tuo mums parodyti, kad šaltinėlis – ypatinga Jos dovana mūsų kraštui?

PAGALBA KITATIKIAMS

1944 metų rugsėjo ar spalio mėnesį generolo Černiachovskio štabas apsistojo Vilkaviškio rajone, Leitmargių kaime, visai netoli Mažučių šaltinėlio. Nebus nei pora kilometrų. Saugojančius štabą kareivius išleisdavo pasivaikščioti po apylinkę. Jie užtiko Mažučių šaltinėlį ir koplytėlę. Gėrė vandens, prausėsi ir, sužinoję apie jo nepaprastą galią, maldavo dangiškąją Motinėlę, kad juos išsaugotų gyvus šito pragariško karo verpetuose. Aštuoni vyrai padarė įžadą, kad kiekvienais metais rugsėjo aštuntą dieną atvažiuos čia padėkoti, jeigu išliks gyvi. Visi grįžo ne tik gyvi, bet ir sveiki. Keletas jų, jei ne kas metai, tai kas antri treti atvažiuoja į Mažučius padėkoti už gyvybę ir sveikatą.

Jau daug metų praėjo po karo. Šiuos buvusius kareivėlius vieną po kito pasikviečia mirtis. Jų kaskart vis mažiau ir mažiau. 1985 m. rugsėjo 8 dieną dar du buvo atvažiavę ir papasakojo apie šį savo įžadą. Nelengva ištesėti tokį pažadą ir atvykti kelis šimtus ar tūkstančius kilometrų. Matyt, karo metais teko pergyventi baisių akimirų ir akivaizdžiai pajusti ypatingą dangiškosios Motinėlės globą, jeigu net po kelių dešimčių metų neišblėso dėkingumas.

Pasakoja vienuolė Aldona Kezytė ACJ, sovietmetyje keliavusi po Armėniją kaip misionierė:

“Negaliu neištarti pagiriamojo žodžio Alksnėnų parapijos Mažučių šaltinėlio vandeniui. Jam šį kartą rašome didelį plusą. Tai iš dangaus einanti malonių srovė. Nejmanoma suskaičiuoti, kiek kartų susirgusiam žmogui staiga pagerėdavo, su malda pavartojus tą Lietuvos laukų šaltinėlio vandenį.

Štai vienas toks atvejis. Kai su viena Leninakane gyvenančia šeima pietavome prie stalo, trijų vaikų motinai staiga pasidarė labai bloga. Ji silpo, net duso, prarado pusiausvyrą. Vaikai ją prilaikė, o aš puoliau prie savo šventosios “medicinos” – Alksnėnų vandenėlio. Juo girdžiau, tepiau kaklą, veidą, kaklą, rankas, ir visi meldėmės. Maža buvo vilties, jog vaikų mamytei pasidarys geriau, tačiau netrukus ji pasijuto absoliučiai sveika. Tas keistas priepuolis praėjo, tarsi jo visai nebūtų buvę. Vaikai labai susijaudino. Sūnus devintokas nustebęs atsiduso:

- Tik pasimeldėm, patėpė šventu vandenėliu, ir viskas susitvarkė...

A.Kezytė prisimena, kaip Leninakane aplankė jauną šeimą, turinčią kelių mėnesių dukrelę:

“Ši mažytė dieną naktį verkia, gydytojos išrašyti vaistai nepadeda, mamytė jau nusialinusi. Aš sukratau ieškoti savo vaistų... Įpyliau į mažą buteliuką Alksnėnų apylinkėse pasisemto vandenėlio, įlašinau margytei porą lašų į burnytę ir iškilmingai, kaip tikra daktarė, įsidėjau savo buteliuką į krepšį... Aš aplankiau tą šeimynėlę po kokio mėnesio. Mergytė buvo pasveikusi – jai padėjo jau pirmieji vandenėlio lašai. Ačiū Marijai! Šio vandenėlio visada turėdavau su savim. Jo išgėrę pagerėdavo net sunkūs ligoniai. Prie sergančiųjų visados būdavo ir pasimeldžiama.

(...) Vienu metu buvau apsistojusi Jerevane, Žemutinio Šengavito rajone. Su šeimininke sutarėm gerai. Kartą pas ją užėjo kaimynė iš gretimos gatvės. Susipažinom. Ji susijaudinusi ėmė pasakoti:

- Sapnavau Dievo Motiną Mariją. Iš nuleistų jos rankų švietė spinduliai. Aš pradėjau melsti Mariją Dievo pagalbos, kad padėtų mano sergančiai dukrai. Marija prabilo: “Tu susipažinsi su mergina iš Lietuvos. Jos vardas... (prisimenu tik pirmąją raidę “A”). Ji tave nuves į Lietuvą, kur yra nepaprastas šaltinis. Parsiveši iš ten vandens, girdysi dukrą ir ji pasveiks”.

Neabejojau, kad per tą sapną Marija ištarė mano vardą, ir turiu padaryti viską, kas buvo pasakyta. Štai mes jau Alytuje. Pas kunigą tėvą Račiūną dalijomės paskutinės kelionės įspūdžiais, o paskui abi sėdomės į taksi ir dūmėm Suvalkijos link. Jau Pilviškiai. Dar keli kilometrai, ir mes priartėjome prie Mažučių kaimo Alksnėnų parapijos šaltinėlio. Mano viešnia, vos spėjusi išlipti iš mašinos, pažvelgė į tolį ir sušuko:

- Žiūrėk, žiūrėk, Dievo Motina Marija! Kokia graži!

Aš greitai pažvelgiau jos ištiestos rankos kryptimi, tačiau nieko nepamačiau. Ne man Marija pasirodė, o jai, tai tolimai viešniai, kuriai šis stebuklas ir buvo skirtas. Sukruto ir vairuotojas. Žvelgė ir jis į dangaus tolybes, tačiau matė tik šviesą danguje. Tai irgi jau daug.

Sužadintos įvykio, pasimeldėme armėniškai, pasisėmėm vandenėlio ir grįžome į namus. O jos duktė, melddamasi ir vartodama šį vandenėlį, visiškai pasveiko”. (“Esame nenaudingi tarnai”, 2001 m.)

TIKSLAS – DVASINIS ATGIMIMAS

Lurde, Fatimoje ir kitose garsiosiose šventovėse maldininką pasitinka visada atvertos bažnyčių durys. Kas gi pasitinka atvykusį Šiluvon, o ypač į Alksnėnus ir Mažučius? Darbo dieną atvažiavęs į Alksnėnus maldininkas, pensininkas ar ligonis randa bažnyčią uždarytą. Gerai, kad paskutinį mėnesio šeštadienį atvažiuoja kitų parapijų svečiai kunigai, atlaiko Šv.Mišias, išklauso išpažinčių. Tada džiaugiasi žmonės. Vykstančiam reikia pasiimti maisto ir taip apskaičiuoti laiką, kad pavakare būtų galima parvažiuoti bent į Kauną. Alksnėnuose ir Stirnėnų kaime daug gyventojų, bet pernaktoti vargu ar pas ką gautumei. Mažučių kaimo jau nebėra. Paskutinio vienkiemio žmonės buvo iškelti į gyvenvietę 1982 metais. Liko prie geležinkelio viena koplytėlė ir stebuklingasis šaltinėlis, kurie savo buvimu saugo ir Mažučių vardą... Nei vienas šios vietovės gyventojas nelaukia maldininko, tiktai Dangaus Motinėls Nekalčiausioji Širdis. Atvykusį Ji apgaubia savotiška džiaugsmo ir palaimos nuotaika, kuri dalinai pakeičia iškilmingas pamaldas, procesijas, vargonų muziką, puošnias eisenas su vėliavomis ir transparantais. Ji taip pavergia gerą širdį, kad retas kuris, kartą čia apsilankęs, nenori vėl atvykti ir pasidžiaugti laimės pergyvenimu.

Reikia suprasti, kad Dievas stebuklus daro ne vien dėl žmogaus žemiškojo gerbūvio, o dėl dvasinio atgimimo, kad žmogus susimąstytų apie savo sielos likimą ir jos amžinąją laimę. Dievas pagydo ne tik sergančiojo kūną, bet ir sielą, ne tik pagydytojo, bet ir tų, kurie apie tą stebuklą sužino. Stebuklas suaudrina žmogaus

protą ir sielą. Širdis atsiveria Dievo malonei, valia nusilenkia. Stebuklas yra lyg durys, pro kurias įžengia pagarba ir meilė Dievui, užsimezga tiesioginis ryšys.

Serga žmonių širdys. Juo daugiau sielos ligonių, tuo niūresnis žmonių ir tautų gyvenimas. Veltui stengiasi psychologai, pedagogai natūraliomis priemonėmis sustabdyti blogio antplūdį, veltui valstybių vyriausybės leidžia griežčiausius įsakymus. Blogis keroja, gausėja, plečiasi. Tik Dievas gali mus išgelbėti, bet mes nenorime Juo tikėti ir Jo klausyti. Nusilenkti valstybės vadovui ar viršininkui, mokslininkui yra daug lengviau negu Dievui. Ta pati rojaus pagunda: neklausykite Dievo ir tapsite patys kaip Dievas. Todėl Dievas stebuklus daro savo nuožiūra pasirinktose vietose, kad žmogus pats pridėtų pastangų nuvykti, paklustų, nusilenktų ir prašytų.

DIDŽIAUSIAS STEBUKLAS

Kai 1983 metais žmonės gausiau pradėjo plaukti į Mažučius ir Alksnėnus, kai plačiau pasklido gandas apie čia vykstančius nepaprastus reiškinius, vietos ateistinė valdžia labai susirūpino ir šį tikinčiųjų judėjimą stengėsi nuslopinti.

Tuo tarpu maldininkai kreipėsi į Alksnėnų kleboną Antaną Lukošaitį, kad paskutinį mėnesio šeštadienį laikytų pamaldas kaip sekmadienį: tada jie galėtų pasimelsti, norintieji prieiti išpažinties ir priimti Šv. Komuniją. Klebonas jų pageidavimą patenkino. Taip paskutinysis mėnesio šeštadienis tapo savotiškais Švč. Mergelės Marijos – Ligonų Sveikatos – atlaisdais. Net žiemą tą dieną netrūksta maldininkų. Toks nuolatinis maldininkų lankymasis ir šios pamaldos dar labiau užrūstino vietinę valdžią. Ji nutarė, kad bus geriausia, jeigu kaip nors sunaikins patį šaltinėlių. Bet kaip? 1986 metais kolūkis nutarė prie šaltinėlio įrengti srutų rezervuarą. Greitai paruošė projektą ir pradėjo darbus. 1987 metais nuo fermų iki Alksnės visai netoli koplytėlės nutiesė didelio diametro vamzdžius ir žvyrkelį, kad sunkvežimiai galėtų privažiuoti iš rezervuaro paimti srutas. Nepavyko. Darbus nutraukė gamtos apsaugos inspekcija, nes rezervuaras per daug arti geležinkelio. Kitais metais griebėsi kitos gudrybės. Nutarė šaltinėlių nusausti. Už 15 ar 20 metrų nuo koplytėlės truputį įkalniau nutiesė stambių drenažo vamzdžių liniją maždaug dviejų metrų gylyje ir tikėjosi, kad ši linija nutrauks šaltinėlio vandenį. Ir šios pastangos nuėjo niekais. Kaip tekėjo, taip ir tebeteka šaltinėlis. Ką dar būtų sugalvoję, nežinia, nes visus planus sumaišė prasidėjęs tautos atgimimas. Padvelkė nauji vėjai ir ta pati vadovybė ne tik gražino naują kleboniją, bet ir paskyrė prie šaltinėlio Alksnėnų bažnyčiai 1 ha žemės plotą. Architektas A.Sakalas paruošė labai gražų naujos koplyčios projektą, kuriame suplanavo vejas, gėlynus ir parką. Naujoji koplyčia jau 1989 metais pradėta mūryti iš lauko akmenų.

Koplyčia gana didelė - tokios dar Mažučiuose nebuvo. Ji mūrinė, kryžiaus formos ir aukštu stogu. Gražūs takai ves nuo geležinkelio prie koplyčios. Architektas A.Sakalas, pasinaudodamas vietos reljefu, apie koplytėlę suprojektavo akmenų tvoreles, kuriose turi būti įrengti šaltinėlio vandens čiaupai. Vanduo tekės iš esančio žemėse rezervuaro. Atokiau, Alksnės pakrantėje ant kalnelio turės būti namelis prižiūrėtojams ir vieta maldininkams pasislėpti nuo blogo oro.

1990 metais maldininkai nustebo, kad jau nereikia semtis iš šulinėlio, o vanduo teka iš septynių čiaupų. Prieš keletą metų vietos valdžia svajojo, kad iki pat koplytėlės durų tyvuliuos dvokiančių srutų ežeras, bet jį berengiant, toji valdžia vienaip ar kitaip padėjo naujos koplytėlės statybai. Net tada, kai galvojo pakenkti, padėjo: nutiesė gerą žvyrkelį, kuriuo šiandien patogiu ne tik maldininkams, bet ir privežti statybines medžiagas.

Kun.Antanas Lukošaitis turi šviesią Mažučių ateities viziją: "Aš esu įsitikinęs, kad ateityje iš tikrųjų čia bus Lietuvos Lurdas".

REGĖJIMAS

Paskutinį 1986 metų gegužės šeštadienį, stotelėje laukiant traukinio, viena jauna moteriškė pasakojo, kad prasidėjus Šv.Mišioms, ji altoriuje išvydo ne statulą, o

ypatingos šviesos nušviestą gyvą Mariją su kūdikiu ant kelių. Tas reginys tęsėsi ne akimirka, o nuo Šv.Mišių pradžios iki pradėjo kalbėti "Tikiu Dievą". Pradėjus kalbėti Tikėjimo Išpažinimą, statula atgavo įprastinį pavidalą.

Galima jos pasakojimu tikėti, galima netikėti, abejoti, bet galima įžvelgti vizijų tęstinumą – anuometinio senuko, karčemos savininko ir šios maldininkės. Nuo pirmųjų dviejų prasidėjo šaltinėlio ir Alksnėnų savita istorija, o paskutinytis gal tąsa, o gal pradžia naujos. Dar visai neseniai Alksnėnai ir Mažučiai buvo primiršti, bet Marija pati priminė, kad čia Ji nori dalinti malones.

Dėmesio vertą padėką į Padėkų knygą įrašė kun. Kazimieras Montvila, Vištyčio klebonas. Jis ne lengvatikis. Kai pasklido įvairios kalbos, kad Mažučiuose stebuklingai pagyjama, kun. Montvila ne kartą perspėjo parapijiečius, kad reikia būti atsargiems, gal tai tušti gandai ir paskalos, kurias piktos valios žmonės skleidžia, kad paskui galėtų pasityčioti iš tikinčiųjų. Ne kartą ir Alksnėnų kleboną Ant.Lukošaitį įspėjo, kad būtų atsargesnis ir rimtai apsvarstytų kas vyksta Alksnėnuose ir Mažučiuose, atokiau laikytųsi nuo plūstančių maldininkų. Jo nuomone, be reikalo žmonės laksto po svetimas parapijas, užuot nuoširdžiai ir deramai garbinę Dievą savojoje. Jo nuomone, tai ne tikri maldininkai, o paprasčiausi naujų įspūdžių ieškotojai. Tokių reikia vengti. Juos traukia ne tikras pamaldumas, o smalsumas pamatyti ar išgirsti ką nors nepaprasto. Tokie nepadeda Katalikų Bažnyčiai, tik klaidina žmones. Ilgą laiką skeptiškai klebonas žiūrėjo į Marijos Malonių Versmės garbintojus. Sunkiai susirgęs kreipėsi į gydytojus, tikėdamas kad pagydys. Tačiau vaistai nepadėjo, operuotis nenorėjo. Kilo mintis, kad reikia kreiptis į Alksnėnų Madoną. 1986 metų birželio 1 d., sekmadienį jis jau Alksnėnuose su kitais meldžiasi, aukoja Šv.Mišias, pasako pamokslėlį, pasikalba su kun. Lukošaičiu, pasisemia šaltinėlio vandens ir grįžta namo. Namuose apsiplauna šaltinėlio vandeniu, atsigeria, ir rytojaus dieną pasijaučia pagijęs. Liepos 16 dieną surašo pagijimo aktą, o 1991 metais užsako padaryti votą – tris auksinius lašus, kurie simbolizuoja kokią brangią dovaną Švč. Mergelė Marija yra suteikusi mūsų tautai.

Alksnėnai lankyti ne tik prispaudus ligoms bei kitokioms negalioms, bet ir stengiantis padėkoti Dievui už visa, ką gero mums daro. Ypač derėtų lankytis atlydų dienomis ir paskutiniais mėnesio šeštadieniais. Alksnėnų bažnyčioje yra šie atlydai: 1. Šv. Stanislovo, 2. Marijos Dangun ėmimo (Žolinės), 3. Šv.Mato.

Paskutiniais šeštadieniais pagerbiama Marija Ligonų Sveikata.

STEBUKLAS AR ŽENKLAS?

Daug ką sudomino ir privertė susimąstyti 1986 m. spalio 24 dieną įvykęs saulės stebuklas Mažučiuose. Jis tęsėsi maždaug vieną valandą. Šį reiškinį matė beveik visi susirinkusieji. Buvo ir valdžios atstovai, kurie viską, kas vyksta Mažučiuose, seka, stebi ir registruoja. Kai po sumos didžiulė maldininkų minia, kaip įprasta paskutiniais mėnesio šeštadieniais, susirinko pasimelsti prie šaltinėlio ir pasisemti vandens, prasidėjo Saulės stebuklas, apie kurį pasakojo keletas ten tuo laiku buvusių asmenų.

Susirinkusieji pirmiausia pamatė, kad saulės skritulys nusidažė nepaprastai gražia žalia spalva. Žaliasis skritulys buvo šiek tiek mažesnis už pačią saulę. Kyšantys jos krašteliai bėrė įprastinius spindulius. Saulę reikėjo stebėti iš viršaus delnu prisidengus akis arba virš akių iš delnų sudarius trikampį stogelį. Kai šį reiškinį pastebėjo vienas maldininkas, atkreipė kitų dėmesį. Visi sužiuro. Vienas kitas sakėsi, kad šį reiškinį stebėjęs neprisidengęs akių.

Už žaliojo skritulio esanti tikroji saulė pradėjo šokinėti į visas puses, tai daugiau, tai mažiau iššokdama iš už žaliojo skritulio. Ji šokinėjo aukštyn, žemyn, į šonus, įstrižai. Iš anksto nebuvo galima spėti į kurią pusę iššoks. Beveik tuo pačiu laiku periodiškai pasipildavo skaisčiai raudoni ratai lyg kokia spiralė, pamažu išsiplečianti padangėje. Ši spiralė išsiplėtusi dingdavo. Vienai dingus, pasirodydavo kita. Kai spiralė padidėdavo, žemyn nuo saulės krisdavo raudonos dėmės. Vienas regėtojas teigė, kad tos dėmės tarsi iš saulės išvarvėdavo, kiti – kad paprastai nuo saulės krisdavo

žemyn. Kai šios raudonos dėmės krisdavo į žemę, prie kryžiaus esančių žvalių liepsna tapdavo raudona, nors žvakių spalva nesikeisdavo. Kai dėmės padangėje dingdavo, žvakių liepsnelės įgaudavo įprastinę spalvą. Kaip degė žvakės koplytėlėje, nei vienas iš maldininkų neatkreipė dėmesio.

Maždaug po 40 minučių žaliasis ratas-skritulys pradėjo šviesėti. Šviesėjo pamažu, kol visiškai išnyko ir saulė tapo įprastinės spalvos. Tačiau vietoje žaliojo pradėjo ryškėti visiškai baltas ratas, tokio baltumo, kad tapo visiškai panašus į ostiją. Baltasis ratas buvo tokio pat dydžio kaip ir žaliasis. Aplinkui jį taip pat buvo matyti siauri įprastinės saulės krašteliai. Saulė vis rečiau ir rečiau iššokdavo iš už šio baltojo rato. Pagaliau visai nurimo. Tuomet dingo ir pulsuojanti raudonoji spiralė, pranyko ir nuo saulės krintančios raudonos dėmės. Baltasis skritulys dar matėsi 15-20 minučių, o paskui staiga dingo. Saulė pradėjo įprastai šviesti. Nepaprastas reiškinys baigėsi.

Kai saulė smarkiai iššokdavo iš už žaliojo skritulio, jos spinduliai buvo stiprūs ir stebėjusiųjų akis šiek tiek vargino. Tačiau nuo šios šviesos akys neraibuliavo. Pasidairius aplink, viskas matėsi normaliai.

Prie Mažučių koplytėlės dirbęs darbininkas Juozas pasakojo, kad jo blauzdose nuolat atsiverdavusios žaizdos. Kai vienos užgydavo, atsiverdavo šalia kitos. Jau keli metai jis gydėsi pas įvairius gydytojus, tačiau jokie vaistai nepadėjo. Plovėsi ir šaltinio vandeniu, bet nepadėjo. Po šio saulės stebuklo nusprendė šaltinio vandeniu kojas plauti kasdien. Tik kai pradėjo nuolat plauti kasdien ir nenaudoti jokių kitų vaistų, kojos pradėjo gyti. Gijo pamažu. Kol visiškai pasveiko, praėjo metai. 1987 m. liepos 25 d. atvyko į Mažučius padėkoti už patirtą malonę. "Šiandien kojos kaip jaunikačio", - gyrėsi Juozas.

Šis Mažučių saulės stebuklas skyrėsi nuo visų kitų anksčiau matytų tiek Imbrade, tiek Keturnaujienoje. Ten be vyraujančios žalios spalvos, pasirodydavo juoda, violetinė, mėlyna, rožinė arba šių spalvų tarpiniai atspalviai. Mažučiuose pirmą kartą žmonės pamatė gryną raudoną spalvą. Žalias buvo tik saulę pridengęs skritulys. Kaip pasakotojai tvirtina, jokių kitokių spalvų nei atspalvių nebuvo. Vien raudonoji spalva periodiškai nudažydavo padangę. Žaliasis skritulys nešvitėjo. Jis buvo žalias, kaip žali medžio lapai.

Remdamiesi pasirodžiusių spalvų simbolika, iš anksčiau įvykusių nepaprastų saulės reiškinių galime padaryti šitokias išvadas: pasirodžiusios juodos saulės ar kitokios tamsios figūros galėtų reikšti, kad žmonijos dvasinis veidas nėra džiuginantis, dvasinė būseną negera ar net bloga. Violetinėmis spalvomis Dievas nurodo, kad reikia atgailos, pakeisti gyvenimą, apgailėti praeities klaidas, nusilenkti Kristaus mokslui. Mėlynosios spalvos rodo, kad pasaulį globoja Švč. Mergelė Marija, užtaria, negrasina, atkreipia žmonių dėmesį, kad savo noru pasitaisytų be bausmių ir nelaimių.

Dabar pasirodžiusi raudona spalva verčia susimąstyti ir susirūpinti. Ši spalva ne tik nušvietė pasaulį, bet ir krito į žemę. Neteisūs atrodo tie, kurie galvoja, jog stebuklai vyksta maldininkų sudominimui ir paguodai. Dievas nesiekia populiarumo. Juose glūdi gilesnė prasmė – įspėjamieji ar nurodomieji ženklai. Pirmasis toks stebuklas įvyko 1917 metais spalio 13 dieną Fatimoje. Regėtojai Liucijai Švč. Mergelė Marija paaiškino, kad saulės stebuklas yra Dievo duotas ženklas, jog visos apreištosios bausmės ir būsimos nelaimės tikrai laukia žmonijos, jeigu ji neims kitaip mąstyti, nesilaikys Kristaus paskelbtosios Evangelijos, nepaklus Dievo valiai. Marija Liucijai pasakė ir liepė įspėti žmones, kad Rusija gali tapti bedievybės tvirtove ir paskleisti savo klaidas visame pasaulyje. Tai buvo 1917 metais, spalio revoliucijos išvakarėse. Pranašystė išsipildė – Rusija tapo pasauline ateizmo tvirtove. Nes žmonės nekreipė dėmesio į įspėjimus. Jos skelbiama pasaulėžiūra persiėmė net daugelis save laikančių tikinčiais. Ir kapitalistiniame pasaulyje vyraujanti pasaulėžiūra savitai talkina ateistinei propagandai.

Portugalijai grėsė realus pavojus, kad valdžioje įsitvirtins ateistinių pažiūrų asmenys. Komunistai tikėjosi dar tais metais į savo rankas paimti valstybės vairą. Švč. Mergelės Marijos apsireiškimai ir Saulės stebuklas sumaišė jų planus ir iki šiol tebemaišo.

Pastaraisiais dešimtmečiais saulės stebuklai ėmė kartotis pačios Sovietų Sąjungos teritorijoje, katalikiškoje Lietuvoje. Ateistai daug laimėjo Lietuvoje. Dar daugiau Rusijoje. Bet maža ir beginklė tauta išsikovojo laisvę ir sukrėtė milžiną. Kai Dievas remia, nereikia ginklų, nereikia kariuomenės, bombų, tankų, raketų.

SAULĖS STEBUKLAS 1990

Nuostabiausias reiškinys, vadinamas saulės stebuklu, įvyko 1990 m. rugpjūčio 19 dieną. Šį reiškinį papasakojęs žmogus sakė, jog apie šį stebuklą prieš savaitę Švč. Mergelė Marija apreiškusi vienam asmeniui, kad šis stebuklas įvyks minėtą dieną 18 val 30 minučių. Tą dieną baigėsi Alksnėnuose Žolinės atlydai. Maldininkų buvo labai daug, tačiau dauguma jų išvažiavo 17 val. 47 min. traukiniu į Kauną. Greičiausiai daug kas nežinojo, o iš žinojusių liko tik smalsesnieji.

Buvo 18 val. 34 min., kai žmonės pastebėjo, kad jau žemokai nusvirusi saulė į vakarus ir seniai pasislėpusi už naujai statomos koplyčios sienų, staiga pradėjo kilti aukštyrų ir vidudienio horizonto aukštyje artėti prie koplyčios, ir virš jos keistai virpėdama sustojo. Naujosios koplyčios sienų aukštis virš šešių metrų, aikštelė prie rezervuaro dar 3 metrai žemiau. Pasakojęs šį įvykį žmogus kaip tik stovėjo šioje aikštelėje. Ją saulė gerai apšviečia tik patį vidurienį, kai yra pačiuose pietuose. Pirmieji reiškinį pastebėjo žmonės, kurie buvo prie senosios koplytėlės ar kur atokiau stovėjo. Pasakotojui buvo keista, kad saulė apšvietė visus taip, lyg šviestų virš galvų. Nei nuo koplyčios, nei nuo aukštų rezervuaro sienų nekrito joks šešėlis. Pasakotojui reikėjo atsitraukti atokiau nuo čiaupų, kad pamatytų saulę, o prie čiaupų esą žmonės buvo apšviesti. Kaip saulė galėjo juos apšviesti žmogus neįsivaizduoja. Kai pasitraukė atokiau ir pažvelgė į saulę, ji savotiškai virpėjo, o padangėje kaitaliojosi įvairios spalvos. Daugiau apie šį reiškinį pasakotojas nesugebėjo papasakoti.

Viktoras Glušokas, gyv. Kauno rajone, Karliškių gyvenvietėje, Medžiotų g. 24, matęs tada šį reiškinį, šitaip pasakoja: "1990 m. rugpjūčio 19 dieną prie Mažučių šaltinėlio buvo likę apie 30 žmonių. 18 val. 34 min. pastebėjau, kad saulės vidus tapo baltas lyg popierius, bet iš pradžių į saulę galima buvo žiūrėti tik prisimerkus. 18 val. 38 min. saulė priartėjo ir sustojo virš naujosios koplyčios. Aš stovėjau toje vietoje, kur buvo senoji koplytėlė. Nuo saulės žemyn krito įvairių spalvų pluoštai. Šiek tiek pabuvęs, raudonos spalvos pluoštas keitėsi geltonu, paskui violetiniu. Iš vakarų į pietus šiek tiek pasviręs driekėsi rausvos spalvos lyg debesų stulpai. Kokios spalvos pluoštai krinta nuo saulės, tokia spalva nudažydavo padangę, žmonių rūbus, tačiau nevienodai, o apvaliomis dėmėmis, tarp kurių matėsi dėvimo rūbo siauri ruoželiai. Pakankamai ryškiai matėsi, net ant tamsių rūbų, geltonos, raudonos ir violetinės spalvos rituliai. Keisčiausia, kad šios spalvos nudažydavo žmones ir daiktus esančius pavėsyje. Kartais tos spalvos būdavo stipresnės, kartais blankesnės. Kartais visai pranykdavo, bet ir vėl atsirasdavo. Šis reiškinys kartojoosi ilgai. Kai mes apie 19 val. išvažiavome, dar iš tolo matėme šį spalvų žaidimą. Kaip ilgai tęsėsi, neteko girdėti." Šį aprašytą pasakojimą Viktoras Glušokas patvirtino parašu.

Šį kartą žaliųjų atspalvių nebuvo. Ar šios spalvos nepranašauja mūsų tėvynės būsimus vargus ir kančią, nuo kurių galime apsisaugoti tik pasitikėdami Dievu ir pagal Jo valią keisdami gyvenimą?

Stebuklai įrodo, kad ne pati gamta tvarkosi, o ją tvarko Dievas. Jis taip pat tvarko žmonių ir tautų gyvenimą. Tautų vadai, norėdami sukurti didingas valstybes, dažnai jas nuveda į pražūtį. Tiek metų Sovietų Sąjunga gyrėsi žygiuojanti į saulėtą rytą, o iš tikrųjų nuėjo į ekonominį ir politinį liūną.

Jis parodo savo rankos galybę ir išsklaido išdidžios širdies žmones.

Jis numeta nuo sostų galiūnus ir išaukština mažuosius.

Alkstančius apdovanoja gėrybėmis, turtuolius tuščiomis paleidžia. (Lk 1, 51-53).

Šiandien, atgavę laisvę ir nepriklausomybę, kuo mes pasitikime? Ar savo jėgomis ir išmintimi, ar Dievu? Ar nuolat į Jį kreipiamės? Ar keičiame širdis pagal Jo paskelbtą Evangeliją? Nuo to priklausys mūsų dabartis ir ateitis.

ATGAIVOS OAZĖ

Ar yra mūsų tėvynėje nors mažutis žemės lopinėlis ramybės, gaivos, gryno oro ir tyro vandens? Nuvažiuokite į Mažučius. Nuo Alksnėnų geležinkelio stotelės paeikite pirmyn 1,5 km ir už Alksnės upelio pasukite į kairę prie jos. Pabūkite kai maža žmonių ir pakvėpuokite šituo oru, atsigerkite šaltinėlio vandens. Lietuvoje vargu ar rasite kur tokio oro ir tokio vandens. Panašus yra gal tik Altajuje.

Čia pasidarys lengva ir labai gera. Tik negalima neštis piktos širdies, kad neatsitiktų kaip žuvims, kurios priprato prie užteršto vandens. Patekusios į skaidrų vandenį jos žūsta. Ir čia kažkokia negera širdis, atėjusi į šią oazę, į šį gražiai sutvarkytą kampelį, ne iš gerumo sviedė akmenį į prie kryžiaus pritvirtintą koplytėlę, išdaužė stiklą ir sužalojo žmonių vadinamos Besišypsančios Madonos statulėlės veidą. Taip padarė tikrai negera širdis.

Nesuprantama, kodėl šitaip kai kurie žmonės elgiasi tokiame jaukiame, gražiam ir nuošaliame kampelyje. Koplytėlės aplinka papuošta gėlių lysvėmis. Jas tvarko mylinti ranka. Ateikime čia geromis širdimis pasisemti džiaugsmo, įkvėpti sveiko oro ir išgirsime prisikėlusio Kristaus pasveikinimą:

- Ramybė jums!

Kaip šaltinėlis, taip geras oras, ramybė ir džiaugsmas yra ypatingos Dievo dovanos. Tai sumaterialėjusiam, sudaiktėjusiam žmogui ištiesta amžinai gelbstinčio Dievo ranka. Gal tai būsimasis Lietuvos Lurdas, kasdien garsėjantis vis naujais ir didesniais stebuklais. Tam neužtenka tik nuvažiuoti į Mažučius ir Alksnėnus. Reikia tikėti, o dar geriau – būti Dievo malonėje.

.....

P.s. Atkreiptinas dėmesys į B.Kviklio knygoje "Lietuvos bažnyčios" II t. Mažučių šaltinėlio aprašymą:

"Koplytėlės viduje, po atidaromomis grindimis liejosi per šulinėlio rentinio viršų niekad neužšalantis ir neišsenkantis šaltinis. Iš jo ištekęs vanduo, sraunia srove išsiliejęs, tekėjo žemyn į Alksnę (...). Antras toks šaltinėlis virė lauke, priešais koplytėlę, bet žmonės jam neteikė gydančių savybių".

Šiame rašinyje surinkta medžiaga iš kelių šaltinių:

- Jono Stašaičio "Stebuklingas šaltinėlis Mažučiuose"
- B.Kviklio "Lietuvos bažnyčios", "Mūsų Lietuva"
- Aldonos Kezytės ACJ "Esame nenaudingi tarnai"
- J.Totoraičio "Sūduvos-Suvalkijos istorija"

* * *

VIENTELIS PASAULYJE

Greta Turino drobulės, Gvadalupe Madonos paveikslas laikomas mįslingiausiu atvaizdu pasaulio istorijoje. Juo kruopščiau jis tyrinėjamas, tuo didesnės tampa jo paslaptys. Kuo ypatingas tas atvaizdas?

- *Ant paveikslo audinio nerasta jokių dažų ar teptuko pėdsakų.*
- *Žvaigždės ant Dievo Motinos apsiausto išsidėsčiusios taip, kaip Meksiko danguje pasirodymo momentu – 1531 m.*
- *Šiuolaikiniais tyrimais nustatyta, kad M. Marijos vyzdžiuose įamžinta apsiausto su stebuklinguoju atvaizdu pristatymo Meksiko vyskupui scena, kurioje dalyvavo keliolika žmonių.*

ISTORIJA

1519 m. ispano Fernando Kortesio ekspedicija su 530 ginkluotų vyrų išsilaipino rytinėje Meksikos pakrantėje netoli dabartinio Verakruzo uosto.

Per dvejus metus po Kortesio atvykimo visa galinga actekų valstybė atsidūrė didžiojo konkistadoro rankose. Tai buvo „Mėnulio karalystė“, nes taip iš čiabuvių kalbos išverstas žodis „Meksika“.

Vietinių indėnų kultas ir gyvų žmonių aukojimas nepaprastai šokiravo ispanus, pirmą kartą pamačiusius, kaip actekų žyniai titnaginiais peiliais išpjauja aukų širdis ir sudeda jas, vis dar pulsuojančias, į juodo bazalto aukų dubenį kaip „erelių peną“, kaip atnašą savo dievui Kecalkoatlui. Aukos būdavo žiauriai už plaukų užtempiamos į Didžiosios piramidės viršų. Žyniai privalėdavo kasdien paaukoti kraujo iš savo ausų, todėl jų kriauklės atrodė baisiai. Jie būdavo juodai apsirengę, suveltai plaukais, nepaprastai ilgais nagais. Sukrešėjusiu krauju aptekusios piramidės ispanams atrodė tikri pragaro prieangiai.

Actekai garbino saulės dievą Uicilopočtlį ir pripažino jo priešą mėnulio dievą Kecalkoatlį. Jie garbino ir šlovino savo dievus kiekviename gėlės žiede, tačiau kartu sugebėjo kasmet jiems paaukoti dešimtis tūkstančių žmonių gyvybių. Juk tuo tikslu ir kariaudavo, karus vadindami „gėlių karais“. Svarbiausia būdavo ne nugalėti priešą ar užkariauti kokį kraštą ar miestą, bet pasigrobtį belaisvių ir „gėlių dievą“ pasotinti bei patenkinti kuo didesniu aukų skaičiumi, idant saulė kitą rytmetį vėl atsikeltų.

„Nekariaujantys actekai laikomi veltėdžiais“, – kažkada yra pasakęs valdovas Montesuma I.

Su ispanais actekai „grūmėsi kaip dievai“, tačiau toje nelygioje kovoje jų žuvo šimtai tūkstančių. Jų pranašystės skelbė 1519 m. atvyksiant šviesiaodį Kecalkoatlį, actekų žalčių dievą, kurio grįžimo į Meksiką laukė kartų kartos.

Ispanai 1492-1530 m. išžudė visas indėnų gentis Karibuose. Sunku įsivaizduoti baisesnius misionierius. Kariaudami su maurais, ispanai patys tapo pusiau musulmonais. Akivaizdu, tarp jų buvo ir tikrų islamo išpažinėjų, ir žydų. Formaliai jie buvo krikščionys, bet savo elgesiu – musulmonai. Ispanai nemokėjo actekams būti misionieriais. Tai jau įrodė kaimyninėse salose. Maža to: kaip juos turėtų atversti? Išreikalauta meilė yra išprievartavimas. Parduota meilė yra prostitucija...

Padėtis buvo beviltiška. Į visus ispanų mėginimus juos atversti į krikščionybę, indėnai atsakydavo: „Negana, kad mus nugalėjote? Jums to dar negana? Darykite su mumis, ką norite, bet nemėginkite pakeisti mūsų tikėjimo“. Jų širdys, su mažomis išimtimis, buvo kietos kaip akmuo.

Viena iš tokių išimčių buvo vienas čičimekų genties indėnas, vardu Kuautlatohuakas. Jo žmona buvo mirusi nuo raupų.

APSIREIŠKIMAS

Prieš dešimtį metų jau buvo žlugęs Tenočtitlanas, actekų valstybės sostinė. 1531 m. gruodžio 9 d. rytą našlys indėnas Kuautlatohuakas nuo ežero kranto keliavo į salą pas pranciškonus mokytis krikščionių tikėjimo. Stovėdamas ant žydro ežero kranto, kurio saloje buvo įsikūrusi actekų sostinė, išvydo nepažįstamą mergaitę, ateinančią prie jo nuo netoliese esančios kalvos. Ji pasisakė esanti „**Tobuloji ir Nepalytėtoji Švenčiausioji Mergelė Marija, vienintelio tikrojo ir švento Dievo Motina**“. Vyras buvo vienas iš nedaugelio pakrikštytų indėnų, tik prieš septynerius metus apaštalų Jono ir Jokūbo garbei gavęs vardą Jonas Didakas (Juan Diego). Vėliau mergaitę į bemaž penkiasdešimties metų vyrą kreipėsi „Mažyli mano“, o vyras taip pat švelniai atsakė maloniniu „Mažyle mano“. Susitikimas įvyko Marijos Nekaltojo Prasidėjimo šventės dieną. Ispanai, kuriems Jonas Didakas papasakojo apie savo viziją, manė, kad tai galėjusi būti tik *Purísima*, „Tyriausioji“. Tik Ji galėjo būti „Nekaltai Pradėtoji“, ne užgimusi apvalyta nuo nuodėmės, o jau motinos įsčiose pradėta visiškai nekalta.

Tas nepaprastas susitikimas įvykęs kaip tik ten, kur actekai kadaise garbinę deivę motiną, javų globėją Tonantsiną. Apie tai liudija seniausias dokumentas, kuriame minima Mergelė iš Gvadalupe. Jame yra aprašyta Madonos paveikslo kilmė ir atsiradimas. Sakoma, kad dokumentą XVI a. viduryje parašęs toks Antonijus Valerianas iš Meksikos karališkosios Kolegijos. Tekstas buvęs užrašytas ant lūžinėjančio agavos pluošto, bet koks jis buvęs, tiksliai nežinoma. Iki mūsų jis išlikęs toks, kokį 1649 m. bakalauras Luisas Lasas de la Vega paskelbė indėnų nauja kalba. Jis užrašė pranešimą ant Teperako kalvos, kur dirbo kapelionu.

Nauja kalba buvo Meksikos bendrinė kalba, kurią šiandien supranta ir kalba tik kai kurie senoliai. Iki ispanų atvykimo ji buvo užrašoma tik piktogramomis ir ideogramomis. Tačiau pranešimas apie pirmą „stebuklingą Dievo Motinos apsiareiškimą“ Amerikos kontinente buvo užrašytas jau lotynų abėcėlės raidėmis.

Šiame dokumente actekai pirmą kartą istorijoje paminėti jau ne vien kaip kariautojai, aukos, vergai ar kanibalai, religinės baimės stumte stumiami prie vis kruvinesnių orgijų ir aukų. Autorius teigia:

„Dievo Motina Marija pasirodė indėnui, vardu Jonas Didakas, ant kalvos virš užtvankos, vedančios į sunaikintą sostinę. Nuo 1531 m. gruodžio 9 iki 12 d. ji pasirodė jam keturis kartus. Pasirodžiusi paskutinį kartą, ji paliko ant jo apsiausto savo atvaizdą. Mergelės atvaizdas liko ant drobės kaip spalvota fotografija. Iki šiol kiekvienas gali jį pamatyti savo akimis. Paveikslas kabo bazilikoje ant Trepejako kalvos, dabar vadinamos Gvadalupe.

Čia bus pasakojama, kaip mylima mūsų Motina ir Karalienė, Švenčiausioji Mergelė neseniai stebuklingai apsiareiškė ant Teperako kalvos, šiandien vadinamos Gvadalupe. Pirmiausia pasirodė paprastam indėnui, vardu Jonas Didakas. Paskui apsiareiškė tuometiniam vyskupui broliui Chuanui de Zumaragai.

Buvo praėję dešimt metų nuo Meksikos užkariavimo. Nuošaliai padėtos strėlės ir skydai, vandenyje ir sausumoje viešpatavo taika tarp visų gyventojų. Tikrojo Dievo pažinimas ir tikėjimas Juo skleidėsi kaip gėlės žiedas prieš saulę. Taigi tada, 1531 viešpaties metų pirmoje gruodžio pusėje, sutinkame prastuolį indėną, vardu Jonas Didakas, neturtingą savo tautos sūnų, apie kurį sakoma, kad buvo kilęs iš Kuautitlano, kuris tada dar priklausė Tlatelolko parapijai. Taigi būtent į tą miestą skubėjo Jonas (...).

Dar buvo naktis, bet rytuose jau švito, kai indėnas atėjo prie Teperako kalvos. Ten išgirdo ant aukšto skardžio aidintį iškilmingą giedojimą, panašų į nuostabų paukščių koncertą. Kai trelės valandėlei nutildavo, iš skardžio viršaus atsiliepdavo aidas. Puikiausi paukščiai negalėtų gražiau giedoti. Tai buvo su niekuo nepalyginamas švelnus ir žavus giedojimas...

Jonas Didakas stabtelėjo ir susimąstė: „Argi esu to vertas? Kuo gi užsitarnavau, kad galiu girdėti tai, ką girdžiu? O gal dar sapnuoju? Gal po valandėlės pabusiui iš to saldaus sapno? Bet kur aš esu? Ką matau? Ar tai iš tikrųjų ta vieta, apie kurią mūsų

pirmtakai, protėviai ir senoliai pasakodavo? Ar tai tas gėlių, kukurūzų ir mėsos pilnų puodų kraštas? Negi aš būčiau atsidūręs Dangaus krašte?“ Jis pažvelgė aukštyn, į kalvos viršūnę. Jau tekėjo saulė ir kaip tik iš tos vietos sklido tas nuostabus dangiškas giedojimas. Iš kalvos viršūnės ataidėjo jam skirtas šūksnis: „Joneli, *Cuanitzin! Diegotzin!*“ Tada jis nuėjo jį šaukiančio balso link.

Jis nejautė jokio nerimo nei baimės, buvo laimingas, labai laimingas. Skubiai kopė keliu į kalną sužinoti, kas jį šaukia. Įkopęs į viršūnę, jis pamatė ten stovinčią kilnią Mergelę, kuri paprašė prieiti arčiau. Atsistojus priešais, jį apsvaigino jos grožis, pranokstantis viską, ką iki šiol jam buvo tekę matyti. Ji buvo tobula. Jos drabužis spindėjo kaip saulė. Akmuo ir uolos, ant kurių ji stovėjo, jos spinduliuose švytėjo kaip smaragdai. Žemė aplink ją spinduliavo kaip vaivorykštė migloje. Iš žemės išaugę kaktusai, napalai ir kiti augalai blizgėjo spindulingu žalumumu kaip tikri smaragdai. Lapai švytėjo kaip turkis. Kamienai, erškėčiai ir dygliai ryto saulėje žvilgėjo kaip auksas.

Jonas Didakas parpuolęs prie Mergelės kojų klausėsi jos žodžių. Iš jos tryško ramybė ir meilė. Neatsispiriamai jį traukė jos švelnumas. „*Juanitzin*, Joneli, mažyli mano! – kalbėjo ji, - mano mažasis sūnau! Kur eini?“ Šis atsakė: „Ponia mano! Karaliene! *Mi nina!* [mi ninja] Mažoji mano dukrelė, Mažyle mano! Einu ten, į kitą pusę. Einu į tavo namelius Meksike – Tlatelolke, mat noriu tarnauti Dievui ir Jį garbinti, kaip moko mūsų Viešpačiui tarnaujantys kunigai“.

Po tų žodžių Mergelė atskleidė jam savo kilnų sumanymą sakydama: „Gera! Įsidėmėk, sūnau mano mažiausias! Aš esu Švenčiausioji Mergelė Marija, vienintelio tikrojo Dievo Motina, visų žmonių dosnaus Kūrėjo Gyvenimas. Jis yra visko, dangaus ir žemės valdovas. Didžiai trokštu, kad šioje vietoje man būtų pastatyta bažnyčia, kurioje galėčiau skleisti savo meilę, atjautą ir pagalbą. Čia skirsiu žmonėms visą savo meilę, gailestingumą, pagalbą, paguodą, išganyką. Aš esu užjaučiančioji Motina: tavo ir visų šiame krašte gyvenančių žmonių Motina, taip pat Motina visų kitų tautų, kurios mane myli ir manęs šaukiasi. Esu motina visų manęs ieškančių ir manyje viltį randančių. Čia išklausysiu visas jūsų raudas ir skundus, guosiu jus liūdinčius ir švelninsiu jūsų kančias, vadausiu iš visų sielvartų, skurdo ir kentėjimų. Tačiau idant galėčiau tenkinti visus savo jautrios ir gailestingos širdies troškimus, eik pas Meksikos vyskupą. Pasakyk jam, kad tave siunčiu ir apreikšk, kaip labai trokštu turėti čia savo buveinę. Tegu pastato man šventovę ant šios lygios žemės lopinėlio. Pasakyk jam tai ir taip pat papasakok viską, ką tau buvo skirta patirti, ką matei ir išgirdai. Gali būti tikras, kad dosniai tau atsilyginsiu, mokėsiu tau atsidėkoti. Taip, padarysiu tave laimingą ir apdovanosiu didžiule laime. Didis yra atlyginimas už tavo patarnavimą. Atsilyginsiu už visas tavo pastangas. O dabar eik, atlik uždavinį, kurį tau pavedžiau. Dabar, mažyli mano, išgirdai žodžius iš mano lūpų. Eik ir atlik savo pareigą“.

Atsidūręs vyskupo rūmuose, Jonas Didakas....atsiklaupė prie slenksčio, nusilenkė ir išdėstė Dangaus Karalienės žodžius bei iškilmingą pranešimą. Išpasakojo viską, kas jį taip nustebino, ką matė ir girdėjo. Vyskupas klausėsi pasakojimo nepaprastai nustebęs. Tada atsakė: „Sūnau mano, ateik čia kitą kartą. Tada įdėmiau tave išklausysiu. Dar kartą nuo pradžios apsvarstysiu visas priežastis, paskatinusias tave pas mane ateiti, ir pagalvosiu apie tavo pageidavimą“.

Jonas Didakas išėjo nusiminęs dėl neatliktos užduoties. Dar tą patį vakarą užlipo į kalvos viršūnę. Ir kokia laimė – toje vietoje, kur auštant pasirodė jam Dangaus Karalienė, vėl ją sutiko! Ji laukė jo.

(Kai Jonas Didakas išpasakojo Jai savo nesėkmingą kelionę pas vyskupą, Švenčiausioji Mergelė atsakė): „Paklausyk, mažiausias mano sūnau! Nemanyk, kad man trūksta tarnų ir pasiuntinių, kuriuos kada tik panorėjusi galėčiau siųsti mano žodžių skelbti ir kurie veiktų pagal mano valią. Tačiau dabar kaip tik tu privalai eiti ir prašyti. Tau tarpininkaujant turi įvykti tai, kas yra mano valia ir ko trokštu. Todėl prašau tave, mano sūnau, mano mažuti. Iš visos širdies karštai trokštu, kad rytoj dar kartą nueitum pas vyskupą. Padaryk, idant dar kartą jis išgirstų apie mane ir sužinotų

mano valią, jog turi man pastatyti šventovę, kaip aš jo prašau. Ir dar kartą jam pasakyk, kad tai esu aš, visuomet Mergelė ir visuomet Švenčiausioji Marija. Aš, Garbingoji Dievo Motina, tave siunčiu“.

Kitą dieną, sekmadienį, Jonas iškeliavo iš namų anksti rytą tiesiai į Tlatelolką. Ten norėjo pasimokyti tikėjimo dalykų, įsirašyti į sąrašą, o paskui eiti pas vyskupą. Apie dešimtą valandą jau buvo vietoje. Jautėsi pasirengęs. Išklausė Mišias, įsirašė į pakrikštytųjų sąrašą, o kai minia ėmė skirstytis, nuėjo į vyskupo rūmus. Tačiau ten vėl turėjo daug vargo, kol stojo dignitoriaus akivaizdon. Įleido jį tik labai ilgai reikalaujant. Jonas Didakas puolė ant kelių, pravirko ir dar kartą pakartojo Dangaus Karalienės žodžius. O, kad juo patikėtų! Kad pagal Mergelės valią pastatytų jai mažą šventovę! Tiksliai ten, kur ji nurodė! Tenai, kur ji nori! Vyskupas uždavė daug klausimų ir atidžiai jį tyrė. Pakartotinai klausė, kur Jonas Didakas matęs Mergelę ir kaip ji atrodžiusi. Indėnas papasakojo jam viską labai tiksliai, kuo smulkiausiai išklajo, ką matęs ir koks stebėtinas pavidalas jam pasirodęs. Jis nė kiek neabejojęs, kad tai tikrai buvusi Mergelė Marija, skaisčiausioji, garbės pilna Išganytojo, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Motina. Tačiau vyskupas juo vis dar netikėjo.

Atsakydamas jis tarė negalįs prašymo patenkinti remdamasis tik Jono Didako žodžiais ir atkakliais reikalavimais. Norint tuo reikalu užsiimti, reikalingas konkretus ženklas, patvirtinantis indėno pranešimą ir jo žodžių tikrumą, jog pati Dangaus Karalienė pasiuntusi jį pas vyskupą. Išgirdęs vyskupo žodžius Jonas Didakas tarė: „Mano pone ir valdove, tik pasakyk, koks tai turi būti ženklas, ir aš tuojau nueisiu jo paprašyti“. Vyskupas pamatęs, kad indėnas nedelsia ir neabejoja, leido jam eiti.

Vis dėlto, jam išėjus, keliems tarnams, kuriais visiškai pasitikėjo, liepė sekti Joną Didaką, žiūrėti, kur jis eina, su kuo susitinka ir su kuo kalbasi. Taip ir buvo padaryta. Jonas Didakas jau pasiekė užtvanką grįždamas keliu, kuriuo buvo atėjęs į miestą. Tačiau jau už medinio tilto, netoli Tepejako jungiančio abu griovos kraštus, sekliai pametė jį iš akių. Ir nors labai atidžiai jo ieškojo, neberado. Sugrįžo apjuokti ir supykę. Taip sunkiai vargo jį sekdami, o jis niekais pavertė visas pastangas. Blogai nusiteikę jie nuėjo pas vyskupą ir išvargino visokiais pasakojimais, kad tik šis nepatikėtų indėnu, kuris tikriausiai meluoja. Visa, ko tas pripasakojęs, paprasčiausia apgavystė. Galbūt jis susapnavęs, o tai, ko prašęs, grynas prasimanymas. Jie net nutarė Joną Didaką, jeigu jis dar kartą pasirodys, suimti ir padaryti galą jo melagystėms, kuriomis jis kurstąs žmones.

O Jonas Didakas vėl susitiko su Skaisčiausiąja Mergele ir pakartojo jai vyskupo žodžius. Juos išklausiusi Dangaus Karalienė tarė: „Gerai, sūneli mano! Mažiausias iš mano vaikų! Sugrįžk rytoj, kad nuneštum aukščiausiam kunigui tiesos ženklą, kurio jis prašė. Tada tavimi patikės ir nebeabejos tavo pranešimu bei nebeįtarinės tavęs. Būk ramus, mano sūneli, atsilyginsiu tau už uolumą. Atlyginsiu už visas pastangas dėl manęs. O dabar eik, rytoj vėl tavęs čia lauksiu“.

Tačiau kitą dieną, pirmadienį, kai Jonas Didakas turėjo gauti ir vyskupui perduoti tą ypatingą ženklą, idant juo patikėtų, indėnas neatėjo prie kalvos, mat grįžęs namo rado sunkiai sergantį savo dėdę Chuaną Bernardiną jau agonijoje. Jonas Didakas skubiai pakvietė gydytoją, bet tas, nepaisant visų pastangų, nieko negalėjo padaryti, nes ligonio būklė buvo labai sunki. Todėl naktį dėdė paprašė Joną Didaką dar prieš aušrą nueiti į Tlatelolką ir pakviesti kunigą, kad šis išklaustų išpažintį ir parengtų mirčiai. Jis buvo tikras, jog atėjo jo valanda, kad jau nebepakils iš lovos ir nebeatgaus sveikatos.

Taigi Jonas Didakas tamsią antradienio naktį iškeliavo į Tlatelolką kviesti kunigo. Kai atėjo iki Tepejako kalvos, kur įprastinis kelias eina iš kalnų į saulėtekio pusę, tarė sau: „Jei toliau eisiu tuo keliu, mane pamatys ta kilnioji Ponja. Ji tikriausiai mane sustabdys, kad vyskupui nuneščiau ženklą, kaip buvo minėjusi. Tačiau pirma turiu atlikti savo liūdną pareigą ir pakviesti dėdės taip nekantriai laukiamą kunigą“. Taigi jis aplenkė kalvą ir pusiau į ją įkopęs perėjo į kitą pusę. Čia pasuko tekančios saulės link, kad skubiai pasiektų Meksiką. Dabar Dangaus Karalienė nepastos jam kelio ir

nesulaikys! Mat jis pagalvojo, kad ten, kur jis išsuko iš kelio, jo nepamatys Toji, kuri viską mato. Tą pačią akimirką išvydo ją nulipančią nuo kalvos viršūnės. Mergelė stebėjo jį, laukdama vietoje, kurioje matydavo jį anksčiau. Ji pasirodė ten, kur indėnas jau negalėjo pakeisti kelionės krypties, atsistojo priešais jį ir paklausė: „Kas atsitiko, mažiausias iš mano sūnų? Kur link kreipi savo žingsnius? Kur eini?“

O Jonas Didakas puolė prie dangaus Karalienės kojų, pasveikino ją ir tarė: „Turi žinoti, Vaikeli mano mažytis, kad vienas iš tavo vargingų tarnų guli mirties patale. Tai mano dėdė. Jis sunkiai susirgo, ir ta liga tikriausiai netrukus nuves jį į kapus. Todėl skubu į tavo namelius Meksike, iš kur trokštu pakviesti vieną iš mūsų Viešpaties mylimųjų, vieną mūsų kunigą, idant paguostų mirštantįjį, išklaustų jo išpažintį ir pateptų. Juk iš tikrųjų vien tik dėl to išvydome pasaulio Šviesą, kad pasirengę lauktume mirties valandos. Atlikęs pareigą, tuojau čia grįšiu, kad perduočiau tavo žodžius, Ponia mano ir mylimas Vaikeli. Prašau man atleisti! Turėk dar truputėlį kantrybės. Neapvilsiu tavęs, mano Kūdikėli ir brangioji Dukrele. Rytoj vėl būsiu prie tavęs“.

Gailestingoji ir tyriausioji Mergelė, išgirdusi Jono Didako pasiaiškinimą, tarė: „Paklausyk ir įsidėmėk, mažiausias iš mano sūnų! Tegu niekas tavęs nebaugina! Tegu niekas neliūdina ir neatima vilties! Nebijok nei tos, nei jokios kitos ligos, nebijok ir nenusimink. Argi nesu prie tavęs aš – tavo Motina? Ar negloboju tavęs ir tavimi nesirūpinu? Argi nesu tavo džiaugsmo versmė? Argi mano apsiausto klostės neteikia tau prieglobsčio? Ar nelaikau tavęs savo glėby? Tai ko tau dar trūksta? Tegu niekas tavęs nebaugina ir neatima pasitikėjimo! Taip pat tegu tavęs nekamuoja dėdės liga. Jis nemirs. Pasitikėk, jis jau pasveiko!“ (Kaip vėliau išaiškėjo, kaip tik tuo momentu dėdei grįžo sveikata). Klausydamasis iš Dangaus Karalienės lūpų plaukiančių žodžių, Jonas Didakas buvo nepaprastai paguostas. Staiga didi ramybė apėmė jo širdį. Jis paprašė Mergelę tuojau siųsti jį su ženklų ir įrodymų pas vyskupą, idant ir jis galėtų įtikėti.

Tada Dangaus Karalienė liepė jam įkopti į kalno viršūnę, kur jis anksčiau su ja susitikdavo: „Įkopti į kalno viršūnę, mažiausias iš mano sūnų. Ten, kur mane išvydai ir gavai iš manęs pavedimą, pamatysi daug spalvingų gėlių. Gėles nuskink ir surink! Tada grįžk ir atnešk jas man!“ Jonas Didakas skubiai įkopė į kalvą. Pasiekęs viršūnę nepaprastai nustebo: tenai žydėjo daugybė įvairiaspalvių, nepaprastai gražių įvairių rūšių Kastilijos rožių su plačiai išsiskleidusiais žiedais, nors buvo dar ne jų metas, mat tuo metų laiku viskas dėl šalčio dar buvo apmirę. Nakties rasos nupraustos, jos perlais žvilgėdamos, rožės skleidė švelniausią kvapą.

Tada jis ėmė jas skinti ir dėti į savo patiestą apsiaustą. (...)Iki tol čia buvo galima pasirinkti kai kurių žolynų, bet tik ne gruody, kai šaltis naikina visokią gyvybę. Paskui Jonas Didakas nusileido nuo kalvos ir Dangaus Karalienei atnešė įvairiaspalves jai nuskintas gėles.

Pamačiusi puokštę, ji patvarkė ją savo garbingomis rankomis, vėl sudėjo į indėno apsiaustą ir tarė: „Mažasis mano sūneli, tos spalvotos gėlės yra ženklas, kurio vyskupas reikalauja. Pasakyk jam mano vardą, kad jos turi įrodyti mano norą ir paskatinti įvykdyti mano prašymą. Esi mano pasiuntinys, kuriuo visiškai pasitikiu. Reikalauju, kad apsiaustą praskleistum vien tik vyskupui matant ir tik jam vienam parodytum, ką atnešei. Apsakyk jam viską labai tiksliai! Papasakok, kaip pasiunčiau tave į kalvą skinti gėlių. Pasakok viską, ką matei ir kuo tau buvo leista stebėtis! Taip palenksi jo širdį. Paskui jis padarys tai, ką privalo, ir pradės statyti mano šventovę, kaip aš reikalauju“.

Kai tik Dangaus Karalienė jam paliepė, indėnas iškeliavo tiesiai prie užtvankos, vedančios į Meksiką. Tačiau atėjusį prie vyskupo rūmų jį pasitiko durininkai ir kiti tarnai. Jis primygtinai prašėsi įleidžiamas vidun Bažnyčios dignitoriui pristatyti reikalą. Bet jie nenorėjo su juo kalbėtis. Elgėsi taip, tarytum nesuprastų, ką jis sako. Nedraugiški buvo gal dėl to, kad dar buvo labai tamsu, o gal ir todėl, kad matė, koks jis atkaklus ir įkyrus. Matyt, apie Joną Didaką jau buvo girdėję iš kitų tarnų, prieš

savaite turėjusių jį sekti, bet pametusių jį iš akių (...). Pastebėję, kad jis kažką slepia savo aklinau užsegtame apsiauste, tarnai susidomėję priėjo arčiau. Norėjo ištirti ir pamatyti, ką jis turi. Jonas Didakas leido jiems pažvelgti į gėles supratęs, kad negali ilgiau slėpti stebuklingos dovanos, taip pat nenorėjo, kad jį ilgiau kamuotų arba sumušę išmestų lauk.

Pamatę gėles, tarnai nepaprastai nustebo. Juk tai Kastilijos rožės! Betgi dabar ne jų žydėjimo metas! Kaip plačiai išsiskleidę jų žiedai! Kokios jos gražios! Ir kaip nuostabiai kvepia! Tarnai norėjo pasiimti kelis žiedus, bet jiems nepasisekė. Jie triskart mėgino, bet kai tik prie jų jau beveik prisiliesdavo, žiedai atrodydavo lyg ant apsiausto nutapyti ar išsiuvinėti.

Todėl jie tuojau nuėjo pas vyskupą ir papasakojo jam, ką matę. Štai lauke stovįs tas pats indėnas ir trokštąs pasikalbėti su vyskupu. Jau ilgai laukias leidimo stotis jo akivaizdon. Tai išgirdęs vyskupas suprato, kad šįkart indėnas jau turi kokį nors ženklą, kuriuo turėtų palenkti jo širdį imtis to vyro reikalaujamo dalyko. Liepė tuoj pat įleisti ateivį.

Jonas dar sykį pakartojo savo iškilmingą kalbą tardamas: "Mano Pone ir Valdove, atlikau viską, ką buvai įsakęs. Nuėjau pas ją – Dangaus Karalienę, Švenčiausiąją Mariją ir mylimąją Dievo Motiną ir pasakiau savo Poniai ir Valdovei, kad reikalauji ženklą, kurį išvydęs patikėsi mano žodžiais, jog turi pastatyti mažą bažnyčią jos nurodytoje vietoje. Be to, pasisakiau tau pažadėjęs grįžti su tuo ženklu, nes reikalaujai, kad tau parodyčiau jos valios įrodymą (...).

Jis praskleidė savo baltą apsiaustą, į kurį buvo suvyniotos gėlės. Tačiau tą akimirką, kai rožės nukrito ant grindų, pats apsiaustas pavirto ženklu. Staiga ant jo pasirodė toks Maloningosios Mergelės Marijos, Švenčiausiosios Dievo Motinos atvaizdas, koks išliko iki mūsų dienų. Toks, kokį dabar galime matyti jos bažnytelėje, kurioje iki šių dienų tas apsiaustas yra saugomas. Jos šventovėje ant Tepejako kalvos, dabar vadinamos Gvadalupe.

Vyskupas ir kiti susirinkusieji išvydę tą stebuklą nustebę puolė ant kelių. Paskui pakilo norėdami apžiūrėti apsiaustą, vis dar apsvaigę ir kupini nuostabos. Jų širdys pratrūko gailėsčiu. Vyskupas ašarodamas meldė Švenčiausiąją Mergelę atleisti, kad nepatikėjo jos žodžiais ir neskubėjo vykdyti jos valios. Atsistojęs nuėmė nuo Jono Didako pečių *tilmą*, apsiaustą, ant kurio Dangaus Karalienė paliko savo ženklą, ir nunešė į namų koplyčią. Jonui Didakui pasiūlė pasilikti rūmuose, o kitą dieną jo paprašė: "Eime, parodyk man vietą, kurioje Dangaus Karalienės valia turėtume jai pastatyti šventovę".

Jis liepė sukviesti žmones bažnyčiai pastatyti. Jonas Didakas parodė jiems vietą, kurią jam buvo nurodžiusi Dangaus Karalienė. Paskui jis pasiprašė išleidžiamas, nes panorą aplankyti savo dėdę Bernardiną.

Atėjęs pas Bernardiną, iškart pamatė jį jau išgydytą iš mirtinos ligos. Šis nustebo pamatęs eisną, lydinčią jo seserėną, ir paklausė, už ką šis taip gerbiamas. Tuomet Jonas Didakas papasakojo dėdei, kaip išėjęs iš namų... sutikęs Dangaus Karalienę ir ji pasiuntusi jį į Meksiką pas vyskupą su prašymu pastatyti jai ant Tepejako kalvos šventovę, kaip ji jam sakiusi nesirūpinti, nes dėdė jaučiasi geriau, ir kaip jį tai paguodė. Dėdė visa tai patvirtino. Kaip tik tuo momentu jį išgydžiusi Mergelė, ir jis išvydęs tą patį vaizdą, kaip ir jo seserėnas. Ir iš jo Mergelė pareikalavusi nueiti pas vyskupą ir papasakoti, ką išvydęs ir kaip stebuklingai buvo jos pagydytas. Ir kad nuo šiol visada reikia kreiptis į jos maloningąjį atvaizdą ir visada ją šlovinti kaip Mergelę, Švenčiausiąją Mariją, Dievo Motiną iš Gvadalupe.

Paskui Bernardinas buvo nuvestas pas vyskupą viską papasakoti ir paliudyti. Vyskupas priėmė jį ir jo seserėną Joną Didaką, ir jie viešėjo kelias dienas vyskupo rūmuose, o šis jau buvo įsakęs pastatyti Poniai ir Karalienei šventovę ant Tepejako, kur ji buvo pasirodžiusi Jonui Didakui. O maloningąjį Dangaus Karalienės atvaizdą vyskupas nutarė perkelti į katedrą. Jis pats ten pernešė paveikslą iš savo namų koplyčios, idant visi galėtų jį matyti bei juo gėrėtis (...).

(Luisas Lasas de la Vega, *Nican Mopohua*, Meksikas, 1649)

PAVEIKSLO YPATUMAI

Gvadalupės Madonos paveikslo tyrinėjimą jau 1756 m. aprašė donas Migelis Cabrera, kilęs iš Oaksakos Meksikoje, kadaise laikytas garsiausiu tapytoju visame Naujajame pasaulyje. Būdamas dvidešimt ketverių metų jis atvažiavo į sostinę. Seniausias išlikęs Kabreros paveikslas nutapytas 1741 m., kai dailininkui buvo keturiasdešimt šešeri metai. 1753 m. Cabrera įsteigė Meksikoje pirmąją tapybos akademiją. Tad nieko nuostabaus, kad katedros kapitulai nutarus pagaminti tikslią Madonos iš Gvadalupės kopiją, ketinamą padovanoti Benediktui XIV, idant jis sutiktų Bažnyčioje įvesti ypatingą šventę Dievo Motinos iš Gvadalupės garbei, buvo išrinktas Migelis Cabrera. Niekas kitas nebūtų sugebėjęs geriau nukopijuoti to stebuklingo Marijos paveikslo. Taigi Migeliui teko laimėti savo meninę veiklą apvainikuoti tikru šedevru. Už tai jis galėjo be jokių apribojimų kiekvienu dienos ar nakties metu prieiti prie paveikslo „ne krištolu pridengto“, o tiesiogiai, kad galėtų ramiai išstudijuoti medžiagos faktūrą, koloritą ir techniką, kuria jis buvo nutapytas. Mat jau 1666 m. kai kurie tyrinėtojai ir tapytojai teigė, jog paveiksle nėra jokių gruntavimo pėdsakų, nors tapant paveikslo ant paprastos drobės gruntas yra būtinas.

Paveikslą tyrinėti Migeliui padėjo septyni tapytojai, netrukus pripažinę, jog neįmanoma nukopijuoti tiksliai. Galima tik sukurti stebuklingo atvaizdo – kaip medžio, debesų ar gyvo asmens – „portretą“. Todėl Cabrera nutapė tris naujus kūrinius, kad iš jų išrinkus patį gražiausią būtų galima padovanoti popiežiui. Jau bedirbant jam ėmė galvoje pintis mintys, kurias jis paskui surašė į knygutę iškalbinga antrašte:

“Amerikos šedevras ir kolekcija dyvų stebuklingame Dievo Motinos iš Gvadalupės Meksikoje paveiksle – pastebėjimai tapybos meno taisyklių požiūriu”.

Tai sena, pageltusi, plonutė, tik 30 didelio formato puslapių 1756 m. knygelė. Tekstas buvo parašytas ne indėnų nauja, o senąja ispanų kalba, nors autorius buvo indėnas. Kabreros tekstas, lapo viršuje padabintas puikiai puoštu herbu, prasideda kaip laiškas:

“Ekscelencija, teisingumas, kuris mane verčia atiduoti Jo Ekscelencijai kas Jam priklauso, ragina mane šią knygutę Jam dedikuoti tiek dėl jos temos reikšmingumo, tiek dėl to, kad tai mano darbo vaisius, į kurį, būdamas mano valdovu, Ekscelencija turi nepaneigiamą teisę”.

Knygelės įvadas pasirašytas: *Jūsų Ekscelencijos namuose, 1756 Viešpaties metų rugpjūčio 12 dieną. Ekscelencijai B.L.P. ir Jūsų Ekscelencijos ištikimas ir patikimas tarnas – Migelis Cabrera.*

Toliau Cabrera rašo: *Tam kūriniui daviau antraštę “Amerikos šedevras”, nes mūsų Ameriką Didžioji Karalienė išsirinko, kad ši išsaugotų Jos atvaizdo garbę. Taip pat pavadinau ją “kolekcija dyvų”, nes, man regis, tame paveiksle yra ne vienas stebuklas, o daug...*

...Ilga, daugiau kaip du šimtus dvidešimt penkerius metus trukusi stebuklingo Mūsų ponios iš Gvadalupės paveikslo istorija ir jo medžiagos išsilaikymui nepalankus oras tame Meksikos rajone, kur yra Naujojo pasaulio Mergelei skirta bažnyčia, verčia rimtai pamąstyti. Kadangi aplink vienintelį čia esantį ežerą išsidėstę kloniai yra labai druskingi, o oras drėgnas ir pilnas druskos dalelių, namai virsta dulkėmis, o geležis rūdydama sunyksta. Ir vis dėlto nepalankios klimato sąlygos paveiklui nepakenkė ir jis nesunykė... Rankomis austa agavos plaušų medžiaga, ant kurios angelas nutapė Karalienės atvaizdą, yra sudėta iš dviejų gabalų. Jie susiūti labai plonais medvilniniais siūlais, kurie normaliai negali išlikti tokiomis nepalankiomis atmosferos sąlygomis. Tačiau tas siūlas “atsispyrė” visokioms natūralioms kliūtims, ypač dviejų drobės gabalų, daug sunkesnių ir stipresnių negu silpnas medvilninis siūlas, svoriui ir tempimui.

...Negaliu atsistebėti. Dėl puikios ir žavios asimetrijos, visumos ir atskirų dalių harmonijos paveikslas tikras šedevras, stebinantis kiekvieną jį žiūrintį, nors ir labai menkai tesuprantantį tapybos meną.

...Jeigu paveiksle ant vienos drobės susijungtų keturi skirtingi stiliai, laikyčiau tai deformacija. Ir vis dėlto tokį stebuklingą junginį galime stebėti Ponios iš Gvadalupe's paveiksle. Ir tai, kas dėl didelio disonanso ir skonio stygiaus mirtingajam menininkui yra neįvykdoma, tame paveiksle įvykdyta taip žaviai, kad nepasinaudodamas žodžiais, kurie paprastaio laikomi perdėtais, negalėčiau išreikšti to, ką pats paveikslas reiškia kiekvienam, kas jį žiūri. Tai iki šiol nežinoma tapybos rūšis, kurios kilmė gali būti tik dangiška, kadangi paveiksle jungiasi ne tik viskas, kas tapyboje geriausia, bet ir keturios tapybos technikos: aliejinė tapyba, akvarelė ir dvi temperos rūšys. Kaip matyti, Mergelės iš Gvadalupe's portrete galva ir rankos nutapytos aliejiniais dažais, drabužis, angelas ir debesys tempera, o apsiaustas akvarele. Laukas, į kurį plieskia žaibai, atrodo lyg būtų nutapytas kitos rūšies tempera. Technikos taip labai skiriasi, kad kiekviena reikalauja kitokio grunto. Tačiau kaip jau sakiau, paveiksle jo nėra nė ženklo.

... Nors to ir nereikia, bet aš dar kartą sakau, kad tas kūrinys viršija visa, ką net pats drąsiausias menininkas kada yra sukūręs.

NAUJI PAVEIKSLO TYRIMAI

Tai vienintelis žinomas paveikslas pasaulyje, kurį nutapė pati Dievo Motina. Paveikslas yra atspindėtas ant indėniško apsiausto, kurį actekai vadino *tilma*. Šis 172 cm ilgio ir 170 cm pločio apsiaustas su siūle per vidurį, išaustas iš greitai trūnijančio agavos pluošto. Tas baltos drobės gabalas buvo naudojamas įvairiems reikalams. Surištas po smakru tapdavo apsiaustu, laikant visus keturis jo kampus rankoje, buvo galima panaudoti kaip maišą ar krepšį, naktį jis atstodavo antklodę, o vaikams – hamaką. Drobė daroma iš agavos, pigiausios anuo metu Meksikoje gaminamos medžiagos, ją galėjo įsigyti neturtingiausi to vargingo krašto gyventojai. O švelnumu audinys nelabai skirtusi nuo bulvių maišo. Ilgiausiai per 20 metų drobė visiškai sutrūnydavo – ne taip, kaip turtuolių drabužiai iš ančių plunksnų. Tačiau ta pigi medžiaga, ant kurios nutapytas paveikslas, jau penkis šimtus metų yra bemaž nepakitusi.

Kiekvienas, kuris įdėmiai stebi Mergelę, teigia, jog ji nepanaši nei į metisę, nei į indėnę, nei į ispanę, ir apskritai negalima jos priskirti jokiai rasei, nors, rimtai vertinant šią istoriją, jos šaknys turėtų būti žydiškos. Mergelės veido išraiška mįslingesnė už Leonardo da Vinčio *Moną Lizą*. Jos gėlėtą drabužį dengia rytietiškas, keturiasdešimt devyniomis žvaigždėmis papuoštas jūros žalumo apsiaustas. Ji visa apsupta auksinių saulės spindulių. Moteris stovi ant mėnulio pjautuvo ovaliame rožiniame debesų apsuptame fone. Dėl rusvai alyvinės Madonos veido spalvos meksikiečiai ją vadina *La Morenita* - „Mažąja Juoduke“.

Paveikslas jau daug kartų tirtas ir nustatyta, kad ant jo nėra jokių dažų dalelių, jokių gruntavimo žymių, jokio aliejaus – nieko. Spalvoto Madonos paveikslo niekas nenupiešė, niekas nenutapė, panašiai kaip nėra nutapytos laukuose žydinčios gėlės.

Neseniai viename Amerikos universitete atlikti kompiuteriniai tyrimai parodė, kad žvaigždžių išdėstymas ant Marijos apsiausto tiksliai atitinka 1531 m. gruodžio 12 d. žvaigždžių išsidėstymą virš Meksikos. Žvaigždės amžiams patvirtino Apsireiškimo datą. Paveiksle atsispindi Kentauro, Pietų Kryžiaus, Skorpiono ir Slibino žvaigždynai.

Paskutiniame šimtmetyje buvo aptiktos iki šiol nematytos „nuotraukos“, tai yra, atvaizdas M. Marijos akyse. Tai atrodo dar neįtikimiau už patį paveikslą. Tiksliau pasakius, tai ne nuotraukos, o M. Marijos akyse esantys atspindžiai, atsiradę „rožių stebuklo“ momentu, 1531 m. gruodžio 12 d., kai vyskupo Zumaragos akivaizdoje ant Jono Didako apsiausto atsirado stebuklingas paveikslas. Toks atradimas tapo galimas šiais laikais, padidinus Marijos vyzdžius. Vienas fotografas apie tą nepaprastą reiškinį yra rašęs jau 1929 m. Vėliau paveikslo Mergelės akis yra tyręs

gydytojas okulistas, kuris tirdamas akis su didinamuoju stiklu, staiga surikęs išmetė instrumentą iš rankos. "Tai tikri, gyvi vyzdžiai!" – sušuko pamatęs Marijos akyse keleto vyrų atspindžius.

Pirmąsias tikrai aukštos kokybės nuotraukas padarė Manuelis Ramoza 1928 m. gegužės 18 d. Yra 1929 m. oficialus Gvadalupe bazilikos fotografo Alfonso Marcués Gonzalezo pranešimas, kad tikrindamas negatyvus, dešinėje Marijos akyje pastebėjo tartum barzdoto vyro atvaizdą. Dėl ano meto politinės padėties vyskupas fotografą paprašė šį atradimą laikyti paslapyje. Nuo 1926 iki 1929 m., Meksikos revoliucijos metu, krikščionys šalyje buvo aršiai persekiojami. Net Marijos paveikslas turėjo būti iš bazilikos paimtas ir saugiai paslėptas. Kai jis buvo gražintas į savo vietą, abatas Kortesas Mora, artėjant Apsireiškimo 400 metų jubiliejui, liepė naujai jį nufotografuoti.

1951 m. gegužės 29 d. Chosė Karlosas Čavesas rado tą patį, ką buvo radęs Alfonsas Marcués Gonzalezas, tik ne vienoje, o abiejose Madonos akyse. Tada Meksiko arkivyskupas Luisas Marija Martinesas pavedė jam nuodugniau ištirti tą nepaprastą reiškinį. Prieš pat 1955 m. gruodžio 12 d. rengiamas Apsireiškimo metinės pirmą kartą buvo viešai pareikšta, kad Mergelės akyse išliko vyro, tikriausiai Jono Didako, atvaizdas. 1956 m. du okulistai, dr. Chavjeras Toroelas Buenas ir dr. Rafaelas Torija, surado panašius atspindžius abiejų Meksikos Madonos akių ragenose. Jie buvo tokio pobūdžio, kokius pavyko rasti dar XIX a. devintame dešimtmetyje po H. Helmholtzo atliktų bandymų. [Hermann Ludwig Ferdinand von Helmholtz (1821-1894), gydytojas ir mokslininkas, prietaisų akims tirti išradėjas ir regos bei klausos teorijų autorius].

Vėliau *Morenitos* akis nuolat tyrinėjo okulistai, kuriems pagaliau buvo leista tirti paveikslą oftalmoskopais tiesiogiai, be apsauginio stiklo. 1958 m. Marijos akyse atrastas vadinamasis "Purkinje-Sansono efektas", pagal kurį regimi objektai atsispindi tam tikruose žmogaus akies sluoksniuose – du kartus tiesiogiai, ir vieną kartą aukštyn kojomis. Tai fenomenas, pasirodantis gyvose žmogaus akyse ir nuotraukose, bet niekada nepasirodantis paveiksluose. 1963 m. "Kodak" specialistai dar kartą ištyrė paveikslą ir nustatė, kad apskritai šis turi "fotografijos charakterį".

1979 m. gegužės mėnesį Filipas Serna Kalahanas ir profesorius Džodis Brantas Smitas iš Floridos, tyrinėdami paveikslą infraraudonaisiais spinduliais, nustatė, kad rožinė rūbo spalva tuos spindulius praleidžia, nors paprastai rožinis dažo pigmentas tokių spindulių nepraleidžia. Jie pripažino, kad susidūrė su paslaptimi.

Pagaliau paveikslas pateko į Chosė Aste Tonsmano rankas. Jis bandymams panaudojo naujausią skaitmeninę techniką, sukurtą per pastaruosius 9 metus. Senior Tonsmanas, inžinierius iš Peru sostinės Limos, prieš atvykdamas 1979 m. į Meksiką kaip žymus kompiuterinių technologijų ir kompiuterinio duomenų apdorojimo žinovas, studijavo ir dėstė daugelyje Pietų ir Šiaurės Amerikos universitetų.

Kai Chosė Aste Tonsmanas 1979 m. pradėjo iki šiol tęsiamus Madonos akių bandymus, Meksikos arkivyskupas atvėrė jam visas duris. Tačiau dar labiau jam padėjo per pastaruosius dešimtmečius smarkiai ištobulėjusios naujosios technologijos. Prietaisas, kuriuo NASA fotografuoja palydovus, padėjo *Cornell University* tyrinėtojiui 2500 kartų padidinti mikroskopines Marijos vyzdžio dalis ir pateikti 25000 pikselių kvadratiname milimetre kokybės paveikslą. "Kaip gali būti, - klausia Tonsmanas, - kad nors paveiksle nerasta jokių dažų žymių, čia pigmentas išsaugo savo spalvą ir žvilgesį? Kalaganas ir Smitas taip pat įrodė, kad paveikslo spalvos kinta priklausomai nuo kampo, iš kurio prie jo artėjame. Biologijoje tas reiškinys žinomas ir vadinamas irizacija, jis būdingas, pavyzdžiui, gyvūnams, kuriems toks keitimasis yra apsauga. Tačiau kaip įvyksta toks reiškinys, kurio žmonės dar neišmoko sukurti?"

Analizuodamas Madonos akis, Tonsmanas nustatė, kad atitinkamai filmuojant nuotraukas, Madonos akyse galima pamatyti ne vieną ar du asmenis, bet visą jų grupę. Anot Tonsmano, tarp jų galima atpažinti sėdintį indėną, vyskupą Zumaragą ir jo vertėją Gonsalesą, taip pat Joną Didaką su atskleista *tilma*, moterį, barzdotoją

ispaną, grupę indėnų su vaiku, žodžiu – tikrą istorinio pasakojimo fragmentą: “Jis praskleidė savo baltą apsiaustą, į kurį buvo suvyniotos gėlės...”

Tyrinėtojas iš to padarė išvadą, kad vaizdų atsiradimą Mergelės akyse galima paaiškinti tik sutikus, kad jie atsirado jos paveikslo išskleidimo momentu. Kiekvieno asmens pozicija ir judesys yra skirtingi. Matyti pusiau nuogas actekas su sukryžiuotomis kojomis ir juodais į arklio uodegą surištais plaukais bei aiškiai matomu auskaru ir žiedu ant piršto. Šalia jo stovi plikas senis balta barzda, tiesia nosimi ir tankiais antakiais, o jo skruostu teka ašara (tai primena vieną iš Zumaragos portretų). Prie jo jaunuolis, o toliau matyti profilis senjoro su kapišonu, barzda ir ūsais, romėniška nosimi, išsikišusiais skruostikauliais, įkritusiomis akimis ir pusiau sučiauptomis lūpomis, paduodančio plikam seniui kažką panašų į šalį. Yra ir jauna juodaodė mergina su vaiku ant nugaros, seneliai, trejetas vaikų. Iš viso Madonos akyse atsispindi trylika asmenų.

Ch.Tonsmanas išdėsto savo nuomonę: “Gvadalupės Marijos akyse yra užfiksuotos dvi ‘nuotraukos’, atliktos iš dviejų skirtingų kampų, tiksliai atitinkančios vektorių, kuriuo persistumia vaizdas, matomas ta pačia akių pora.”

- Tačiau ar ta scena negalėtų būti kieno nors gabia ranka įpiešta į Madonos rainelę?

“Ne. Nėra tokio mažyčio įrankio – nei teptuko, nei pieštuko, nei plunksnelės. Tokiu atveju net plaukas būtų per storas. Be to, anais laikais niekas apie tokius optinius ryšius ar dėsnius nežinojo. Joks žmogus negalėtų to atlikti. Kas galėtų tai nupiešti? Ir kam? Net šiandien mes negalėtume to padaryti. Visa, ką mes matome padidinta, originale yra per daug subtilu, per daug smulku”.

- Jūs taip pat kalbate apie gerai matomą juodaodę moterį, kuri, jūsų nuomone, yra viena vyskupo tarnaičių. Tačiau 1531 m. Karibų salose dar nebuvo negrų. Juodaodžiai vergai pradėti gabenti vėliau, išnaikinus salose vietines gentis.

“Jūs teisus. Tačiau *Archivo General de Indias* (Bendrajame indėnų archyve) Sevilijoje neseniai rastame vyskupo Zumaragos testamente paminėta viena juodaodė vergė, kuriai už didelius nuopelnus jis dar prieš mirtį dovanojo laisvę kaip padėką už neįkainojamą tarnystę. Mes net žinome jos vardą – Marija”.

PAVEIKSLO ĮTAKA

Tada, prieš penkis šimtus metų, buvo akivaizdu, kad nugalėtos indėnų gentys turi priimti krikščionių tikėjimą. Tačiau indėnai nebuvo linkę pasiduoti nugalėtojams. Jie jokių būdu nenorėjo priimti krikščionybės, nes per gerai pažino ispanus. 1512 m. Burgose buvo priimtas įstatymas, numatęs prievartinį indėnų vertimą krikščionimis. Tačiau apskaičiavimai ispanus nuvylė. Situacija pasidarė beviltiška.

Ir tada netikėtai apsireiškia žydaitė Mergelė rytietiškais drabužiais, arabišku vardu ir metisės veido bruožais, lyg jostėvas būtų ispanas, o motina indėnė, ir pasidaro Meksikos siela. Viskas radikaliai pasikeičia. Pasaulio istorija nežino taikingesnio pranešimo. Jis skamba taip: galime išgyventi tik suvieniję jėgas, tik gyvendami santaikoje po tuo pačiu dangumi.

Ne didingi ispanų didvyrių darbai, bet nuostabus indėno susitikimas su Dangiškąja Asmenybe nulėmė tai, kad per Meksiką persirito didžiausia pasaulio istorijoje atsivertimų banga. Netrukus po to įvykio katalikų tikėjimą priėmė aštuoni milijonai indėnų, kurie prieš dešimtmetį svajojo vien apie tai, kaip „išvirti ir su kakava praryti tuos katalikus ispanus“. 1541 m. pranciškonas Toribijus Benaventietis Vargšas, kurio pastangomis Jonas Didakas ir jo žmona Marija Liucija atsivertė ir pasikrikštijo, rašė apie devynis milijonus krikštą priėmusių actekų. Jis pats suteikęs tą sakramentą daugiau kaip trims šimtams tūkstančių indėnų.

Dievo Motinos Apsireiškimas iš karto čiabuvius užbūrė ir sužavėjo. Indėnams motina buvo nepaprastai svarbi. Tėvai dažnai mirdavo jauni per karus arba kaip kruvinos aukos. Todėl jau 1648 m. bakalauras Migelis Sančesas išdrįso parašyti:

„Kaip Izraelis buvo Dievo išrinktas, kad duotų pasauliui Jėzų Kristų, taip Dievas pasirinko Meksiką, kad apreiškų Mergelės iš Gvadalupeės veidą“.

Donas Chosé Luisas, kanonų teisės profesorius, aiškina: „Indėnai buvo nepaprastai religingi. Jie buvo verti išganymo. Tačiau išganymas, kaip ir kiekvienoje kitoje tautoje, ateina per Mergelę Mariją. Ji parodė actekams kelią pas tikrąjį Dievą, kurio tikrąjį veidą ispanai taip labai dengė.“

Tuoju po Apsireiškimo dvi tautos, taip viena kitos neapkentusios ir troškusios viena kitą sunaikinti, prieš Madonos veidą puolė viena kitai į glėbį. Tada, prieš penkis šimtus metų, Meksikos gyventojai sukūrė naują tautą, tai buvo iš esmės nauja pradžia. Čia susimaišė įvairūs atspalviai ir spalvos. Niekada anksčiau ar vėliau nieko panašaus nebuvo įvykę. Iš anų laikų išlikę dokumentai liudija, kad pranciškonai nuo ryto iki vakaro vien tik krikštijo. Krikštijo dažniausiai dviese, nuo saulės patekėjimo iki nusileidimo. Tai pirma. Antras faktas dar labiau stebina. Ispanai, kurie tuo metu Europoje dėl tikėjimo kapojo galvas (todėl iki šiol nukirstos galvos tebėra Aragonijos herbe), staiga susimaišė su laukiniais indėnais. Tai buvo tikras stebuklas. Niekur kitur tautos taip nesusijungė...

Nors krikščionybė atėjo negirdėtais tempais, bet įsišaknijo labai giliai – tai pasakytina ir apie indėnus, ir apie ispanus. Fernando Korteso palydoje buvo keli pranciškonai, dominikonai ir atsiskyrėliai. Niekas taip karštai ir narsiai negynė actekų teisių, kaip elgetaujančių ordinų nariai, tarp kurių didžiausias pamokslininkas ir indėnų užtarėjas buvo Las Kasas. Jis nuvyko į Ispaniją, pas patį imperatorių Karolį V apskųsti konkistadorus už jų žiaurumus ir piktnaudžiavimus. Niekas kitas nebuvo taip nuodugnai įsigilinęs į actekų kultūrą. Ir actekai jam atsilygino. Netrukus jie pradėjo giedoti grigališkąjį chorą, mišių giesmes ir himnus. Netrukus jau patys actekai ėmė statyti šventoves, vienuolynus ir mokyklas. Netrukus po Madonos Apsireiškimo, Karališkoji Akademija Tlatelolke išugdė iš vietos genčių kilusios inteligentijos sluoksnį, kuris išsilavinimo lygiu nenusileido europietiškajam.

Tai, kad Lotynų Amerika yra krikščioniška, turime būti dėkingi įvykiams Gvadalupeje. Meksika tapo pavyzdžiu kitiems Vidurio ir Pietų Amerikos kraštams, kur šiandien gyvena bemaž pusė visų Bažnyčios narių. Čia nėra nė ženklo rasizmo, tokio visuotinio kituose kraštuose. Odos spalva čia turi daug mažiau reišmės, negu kur nors kitur pasaulyje. Meksikoje jau prieš penkis šimtus metų buvo pradėtas tiesti naujas kelias, kuriuo taikingai gali žengti visos tautos.

Tai, kad kalbame apie Vakarus kaip apie neabejotiną visumą, glaudžiai siejasi su būtent ta kontinento dalimi, kuri taip nelauktai prisijungė prie Vakarų kultūros. Pasikeitė pasaulio istorijos eiga. Amerika atrodytų visai kitaip, jeigu ne tas negirdėtas įvykis, apie kurį šiandien Europoje taip mažai žinome.

Mums dažniausiai atrodo, kad apreiškimai būdingi viduramžiams, nors Marija apsiereikšdavo dažniausiai Naujaisiais amžiais. Galima teigti, kad būtent nuo to paveiklo ir prasideda Naujieji amžiai. Tam tikra prasme Naujoji era prasidėjo nuo Apsireiškimo 1531 m.

DIDŽIOJI PERGALĖ

XIV a. didesnė Balkanų pusiasalio dalis pateko Osmanų imperijos valdžion. 1453 m. krito krikščioniškasis Konstantinopolis, XVI a. pradžioje turkai užėmė visus Artimuosius Rytus ir 1529 m. priartėjo prie Vienos. Pagaliau krito Venecijai priklausęs Kipras. Nuo to laiko Osmanų imperijai priklausė visa rytinė Viduržemio jūros baseino dalis. Iš kilo pavojus Kretai, paskutiniui su rytais prekiaujančios Venecijos ir jos laivyno atramos taškui. Popiežius pripažino, kad Selimas II, Suleimano Puikiojo sūnus, graso ne tik italų miestams, bet ir visam krikščioniškajam pasauliui. Visai Europai grėsė suislaminimas. Turkų spaudimas atrodė neatremiamas. Tokioje situacijoje popiežiui Pijui V pavyko prikalbinti Veneciją ir Ispaniją sudaryti gynybos sąjungą. Ir daug kitų Europos kunigaikščių savo pulkus prijungė prie didelės krikščionių armijos, turėjusios sustabdyti turkų ekspansiją.

Tačiau spalio 7 d. krikščionių laivynas, plaukiantis Jonijos jūros link, perplaukęs sąsiaurį, susidūrė tiesiai su turkų laivais. Jų Pusmėnuliu išlenktas laivynas kaip rožinio karoliukai išsidėstė nuo Graikijos krantų šiaurėje iki Peloponeso krantų pietuose. Už pirmos turkų laivų eilės pamatę kitą eilę, krikščionys suprato įplaukę į spąstus. Krikščionių laivynas pakliuvo į Alego Pašos janičarų nagus. Musulmonų laivyno vadas buvo genialus strategas. Dvi didelės Venecijos ir Ispanijos laivų eskadros ir mažesnės flotilijos iš Parmos, Savojos ir Genujos, vadovaujamos 24 metų kondotjero Andre Doria, plaukė tiesiai į turkų spąstų vidurį. Vyriausiasis krikščionių pajėgų vadas buvo Doria bendraamžis donas Chuanas de Austria, Ispanijos karaliaus Pilypo II netikras brolis.

Europos jaunimo žiedas tą dieną susijungė į „Šventąją lygą“ prieš „Raudonojo Pusmėnulio“ kariauną, atvykstančią iš Rytų. Tai buvo vienkartinė susiskaldžiusios krikščionijos sąjunga. Savojos junginio vado laivą puošė didžiulė vėliava, kurioje ant sunkaus brokato saulės fone išsiuvinėti Nukryžiuotojo iš Turino drobulės kontūrai. Tačiau nesant vėjo, vėliava subliūškusi karojo ant stiebo. Vieni prieš kitus stojo beveik penki šimtai laivų ir du šimtai tūkstančių žmonių. Krikščionių kariuomenė buvo daug silpnesnė už turkų.

Virš bangų ėmė nervingai skraidyti žuvėdros, kai staiga apie devintą valandą ryto dangus aptemo. Visa krikščionių viltis buvo galeasai, didžiuliai laivai, kurie, nors ir su pagalbiniais irklais, buvo nelabai judrūs. Jų toli siekiančios patrankos tokioje situacijoje buvo beveik nenaudingos. Krikščionims reikėjo vėjo iš užnugario. Su šūksniu *Ave Maria* Andreas Doria beviltiškai metė savo kariuomenę kovon. Turkai pasitraukė, kartu atkirsdami admirolų laivą nuo pagrindinių krikščionių laivyno pajėgų. Turkų admirolas Uluchas Ali skandino genujiečių laivus vieną po kito. Atrodė, kad pralaimėjimas neišvengiamas. Dono Chuano laivas patyrė turkų abordažą. Šie be jokio gailėsčio išnaudojo savo persvarą. Ne tik turkų taktika pranoko krikščioniškąją, bet jie ir kovojo su didžiuliu ryžtu nugalėti. Jų kovingumą skatino didžiulio grobio perspektyva. Už Lepanto įlankos, už krikščionių laivyno buvo beginklė Venecija, gundanti kaip atviras lobynas, o toliau Baris, Roma, Neapolis ir visi Vakarų uostai.

Vilties netekęs Andrea Doria nulipo nuo denio ir puolė ant kelių prieš stebuklingą Marijos paveikslą. Jeigu kas nors ir turi būti išgelbėtas, – maldavo jis, – tai padėti gali vien Danguos Karalienė, jei tik krikščionių liaudis jai dar brangi. Jaunas kondotjeras su medalionu, ant kurio buvo kryžiaus ženklas, su ašaromis akyse maldavo pagalbos svetimšalę Madoną. Tai buvo pirmoji Europoje *Morenitos*, Dievo Motinos iš Gvadalupe, kopija. Prieš metus paveikslas buvo nutapytas liepus Aljonsui de Montufarui, kuris vėliau Meksikos Madonos atvaizdą išsiuntė į Ispaniją kaip dovaną Kastilijos karaliui. Karalius paveikslą padovanojo Chuanui de Austria, o šis pusmėnulių pamynusios Madonos paveikslą perdavė savo bendraamžiui Andrea Doria kaip būsimos pergalės ženklą ir sėkmę lemtingoje kovoje užtikrinantį skydą.

Doria sugrįžus ant denio, vėjas staiga pakeitė kryptį. Prasidėjo štormas, išardęs turkų eiles. Europiečiai pagaliau galėjo išnaudoti savo patrankų ugnį. Ispanai atliko Alego Pašos laivo abordažą ir dar ant denio nukirto galvą admirolui Selimui. Turkus apėmė siaubas ir supanikavę jie nebesumanė jokio gynybinio manevro. Kas tik mokėjo plaukti, šoko į raudoną nuo kraujo įlankos vandenį ir stengėsi pasiekti krantą. Kiti suposi ant bangų įsikibę kokios lentos ar kitos laivo liekanos. Siaubinga kova baigėsi visiška krikščionių kariuomenės pergale. Nuo ryto iki ankstyvos priešpietis įlankos vandenyse žuvo apie trisdešimt tūkstančių turkų ir septyni tūkstančiai šeši šimtai krikščionių. Tą dieną iš turkų galerų buvo išvaduota penkiolika tūkstančių prie irklų prikaustytų belaisvių krikščionių. Tokiomis dramatiškomis aplinkybėmis pasiektas laimėjimas reiškė Osmanų islamo ekspansijos į Vakarus pabaigą. Ta diena buvo Osmanų galybės jūroje pabaigos pradžia.

Šioje istorijoje yra tikri trys dalykai. Pirmą, krikščionys toje kovoje nepaprastą pergalę pasiekė visiškai nelauktai. Antra, Genujos laivyno jūrininkai pergalę priskyre

Dievo Motinos iš Gvadalupeės įsikišimui. Trečia, Andreas Doria savo laive turėjo pirmą į Europą atvežtą apokaliptinės Madonos iš Gvadalupeės paveikslą.

Tačiau reikia pripažinti, kad toji pergalė turėjo ir kitą dvasinį pagrindą. Prieš tai popiežius Pijus V paragino visą lotynų krikščioniją uoliai rožinio maldai pergalės prieš turkus intencija. Kai jūroje virė arši kova, Romos gatvėmis traukė rožinio brolių maldos eisenos. Iš Vatikane saugomų Pijaus V kanonizacijos aktų matyti, kad dar vykstant kovai jis patikėtiniams prisipažino, jog regėjime išvydęs suvienytos krikščionių kariuomenės pergalę. Tada jis liepęs prie rožinyje kalbamų *Sveika Marija* pridurti iki šiol išlikusius žodžius: *Šventoji Marija, Dievo Motina...* (iki to laiko malda susidėjo tik iš angelo žodžių ir Elžbietos pasveikinimo Judėjos kalnuose: *Sveika, Marija, malonės pilnoji, Viešpats su tavimi. Tu pagirta tarp moterų ir pagirtas tavo Sūnus Jėzus*).

Praėjus metams po laimėjimo prieš turkus, popiežius Pijus V į liturginį kalendorių įtraukė Pergalės Dievo Motinos šventę, netrukus pavadintą Rožinio Švč.M.Marijos švente, švenčiama spalio 7 d. Tuo pačiu metu Venecijos senatas įsakė po Dožų rūmuose kabančiu Lepanto kovą vaizduojančiu paveikslu padėti užrašą: *Ne jėga, ne ginklai, ne vadai, tik Marija Rožinio Karalienė suteikė mums pergalę*. Daugelio miestų herbuose atsirado pusmėnulį pamynusios Marijos atvaizdas.

Po kovos prie Lepanto paveikslas liko Doria giminės rankose, galingoje Malaspina pilyje netoli Genujos. 1811 m. kardinolas Džiuzepė Doria Madonos atvaizdą padovanojo mažai Santo Stefano d'Aveto bažnyčiai, netrukus tapusiai daugelio piligriminių kelionių tikslu. Tai pirmoji autentiška Meksikos Mergelės paveikslo kopija su labai rūpestingai atliktomis detalėmis ir labai meniška. Apgaubta saulės spindulių, debesų ovals, su žvaigždėmis ant apsiausto ir juodu mėnuliu po kojomis, keturiais maldai sudėtų rankų pirštais, mažu žmogiuku prie rūbo krašto, gėlėmis ant pematomo šydo, nuleistomis akimis ir tamsia oda, tokiomis pačiomis rūbo ir apsiausto klostėmis. Nieko netrūko. Kopijuotojas tik pridėjo karūną.

Kopija patvirtina, kad nuo 1570 m. originalo spalvos nepasikeitė – nei dėl nešvaros, nei dėl atmosferos sąlygų.

NAUJI PASTEBĖJIMAI

Nenykstantis paveikslas

Gvadalupeėje bazilikos galinės sienos plyšyje yra keistai išlenktas krucifiksas, padėtas ant specialiai jam padarytos pagalvės. Pagal šalia jo esantį užrašą, tai *El Cristo del Atentada*, Kristaus atvaizdas, primenantis 1921 m. lapkričio 14 d. pasikėsinimą, kai teroristai padėjo dinamito po Madonos paveikslu stovinčiame gėlių vazone. Tada stiprus sprogdymas taip išlenkė kryžių. Visi katedros langai išbyrėjo, bet paveikslas liko nenukentėjęs, o ant jį dengiančio stiklo neliko nė įbrėžimo. Sprogimo jėgą liudija tik tas išlenktas kryžius. Šalia plyšio gulintis lapelis pasakoja apie kitus su paveikslu susijusius keistus įvykius. 1791 m., praėjus dvidešimčiai metų po paveikslo įtvėrimo į auksinius rėmus, vienas restauruotojas netyčia nulašino ant paveikslo kelis salietros rūgšties lašus. Drobė turėjo būti pažeista, nes susijungusi su gyvulinės ar augalinės kilmės proteinais, salietros rūgštis naikina celiuliozę. Tačiau nieko panašaus neįvyko. Skystis paprasčiausiai nuo paveikslo paviršiaus išgaravo nepalikęs jokio ženklo. Tada taip pat buvo nustatyta, kad ant paveikslo nėra nė ženklo dulkių ar vabzdžių. Tik 1936 m. profesorius Ričardas Kunas (Richard Kuhn) iš Heidelbergo Karaliaus Vilhelmo instituto, vėliau Nobelio chemijos premijos laureatas, pastebėjo, kad dviejuose iš *tilmos* paimtuose pluošteluose, raudoname ir geltoname, nėra jokių augalinių ar mineralinių dažų žymių. Sintetinių dažų išvis negalėtų būti, nes tokie buvo išrasti tik praėjus trims šimtams metų po paveikslo atsiradimo. 1946 m. buvo atlikti pirmieji mikroskopiniai paveikslo tyrimai. Jie patvirtino prieš dešimtį metų atliktų tyrimų rezultatus, kad Marijos atvaizdas nėra paveikslas, nes ant jo nėra nė mažiausios teptuko potėpio žymės. 1946 m. tą bandymą pakartojęs meksikietis fizikas profesorius Fransiskas Ribera priėjo prie tų pačių išvadų.

Neapsaugotam Marijos paveikslui klimatas tikrai pragaištingas, o ypač užterštas oras. Naujesni teršalai veržiasi iš tūkstančių kaminų be filtrų ir išmetamųjų vamzdžių, o senesni – nuo ištisus šimtmečius Mergelės Marijos garbei deginamų žvakių, nuo kurių į orą kilo juodų suodžių dalelės. Tokiomis sąlygomis paveikslas turėtų būti juodas kaip anglis. To paties laikotarpio Siksto koplyčios freskos taip patamsėjusios, kad jau neįmanoma jų įžiūrėti. Smito ir Kalahano, 1979 m. tyrinėjusių Dievo Motinos iš Gvadalupeės paveikslą, ataskaitoje rašoma, kad nuo ultravioletinių iš žvakių sklindančių spindulių dauguma tiek organinių, tiek neorganinių dažų blunka, mėlyna spalva bemaž visai išnyksta. O ant *tilmos* atspausťas atvaizdas dėl kenksmingo tų spindulių poveikio nei kiek nepakitęs.

Nėščlųų ir kūdikių globėja

Donas Marijus Rojus Sančesas, visą gyvenimą rūpinęsis Madonos paveikslu, sako: “Mūsų Dievo Motina yra nutapyta rožių krauju. Ji pasirodo kaip tikra, gyva Monstrancija, dėmesį traukianti ne į save, o besistengianti parodyti mums savo Sūnų. Tokia yra svarbiausia, pagrindinė paveikslo paskirtis. Čia nėra nieko daugiau, nei užrašyta Šventajame Rašte. Marija Motinos akimis kreipia mūsų žvilgsnį į Sūnų...Neseniai vienas ginekologas, atidžiai įsižiūrėjęs į jos veidą, iš jo dėmių padarė išvadą, kad ji nėščia. Actekams tai nebuvo joks atradimas. Marijos padėtį jiems išdavė tai, kaip jos strėnos apsuptos purpurine juosta. Kaip tik dėl to ši ir nuslinko nuo jos suapvalinto silueto. Joje skamba muzika. Ji aprenpta dangaus šlove ir tai senieji meksikiečiai bemat pastebėjo. Paveikslas jiems tapo ypatinga knyga. Jis tartum išsyk išvertė visą Evangeliją į indėnų kalbą... Taip, tas paveikslas kaip knyga. Svarbiausias jame šis mažutis keturlapis žiedelis pačiame paveikslo centre. Actekai bematant jį atpažino. Tai jazmino žiedas, indėnų kultūroje – Saulės simbolis... Paveikslas jiems buvo naujas kalendorius, kuriame parašyta: *Santisima Virgen* nešioja savyje tikrą Saulę – Dievą!”

Jeigu per didinamąjį stiklą pažvelgtume į daug kartų padidintą jazmino iš Marijos apsiausto nuotrauką, pumpurėlio viduryje pamatytume vieną atmerką akį, kiek žemiau smulkią nosį, dar žemiau mažas lūpas ir smakrą. Tai vaikelis, kurio akys dar primerktos. Jis kaip tik bunda, mirksi it motinos žadinamas kūdikis. Dešinė akis dar užmerкта. Jis bunda.

Kas atidžiai žiūri į Švenčiausiosios Mergelės veidą, niekada negalės pasakyti, kad iki galo suvokė jos slėpinį. Ją galima suprasti tik stebint iš arti, ne iš nuotraukos ar reprodukcijos. To atvaizdo neįmanoma nukopijuoti ar atspausdinti. Tas paveikslas yra kažkoks „asmeninis“.

Kosmoso atspindys

Žvaigždės ant apsiausto tiksliai atitinka 1531 m. gruodžio konsteliaciją virš Meksikos. Donas Sančesas apie tai sako: “Kairėje apsiausto pusėje Didieji Grįžulo Ratai, dešinėje – Pietų Kryžius. Tačiau abu apgręžti. Kosmoso centre yra Saulė. Iš tiesų tai dangus virš Meksikos 1531 m. gruodžio mėnesį, tik ne toks, koks matyti iš žemės, bet apgręžtas, matomas iš kitos pusės! Ant apsiausto yra vaizdas į žemę žiūrint iš Kosmoso!”

Dievo Motinos paveikslas – tai Šventasis Raštas, užrašytas piktografiniu actekų raštu. Kaip didysis regėtojas apaštalas Jonas, „Patmos erelis“, išvydo – tikriausiai vizijoje - didingą ženklą – žvaigždėmis vainikuotą Mergelę su mėnuliu po kojomis, taip ir tam Jonui, Jonui Didakui, „ereliui iš Teperako“ pasirodė, bet jau tikrovėje, Dangaus Karalienė, aprenpta saule, su mėnuliu po kojomis, papuošta keturiasdešimt šešiomis žvaigždėmis. Apokaliptinė Jono Mergelė ant Teperako kalvos nužengė į pasaulio istoriją! Jonas Didakas tapo antruoju Jonu“.

KANONIZACIJA

2002 m. liepos 30 d. sutikdamas į Meksiką atvykusį popiežių Joną Paulių II, valstybės prezidentas Visentė Foksas sveikinimo kalboje pareiškė, kad rytojaus dieną Gvadalupe bazilikoje įvyksianti Jono Didako kanonizacija turi didžiulę reikšmę visam kraštui, nes toji vieta yra „tautos šventovė, kurioje nuolat yra Meksikos Globėja Dievo Motina iš Gvadalupe. Tai nuostabiausias ir puikiausias meksikiečių turtas“.

Kai popiežius ėmė stipriu balsu skaityti Jono Didako kanonizacijos aktą, visa Meksika padūko. Šventovės viduje tūkstančiai rankų ėmė ploti, sugaudė ragai ir triūbos, o actekų su povų uodegomis procesija palengva perėjo per pagrindinį bazilikos portalą ir šokio žingsniais hipnotizuojančiu ritmu slinkdama priėjo prie popiežiaus, apsupo altorių kaip gyvas gėlių žaltys, priešais *Morenitos* paveikslą sušoko plunksnų šokį ir puolė ant žemės priešais didelį kryžių su Marijos Sūnumi, kurio strėnas dengė žvaigždėmis padabintas Motinos apsiaustas. Procesijos pabaigoje buvo įneštas senas Jono Didako paveikslas ir pastatytas dešinėje Marijos paveikslu pusėje. Indėnas, kaip prieš keturis šimtus septyniasdešimt vienerius metus, iš portreto kelia akis į Dievo Motiną. Spalvingai apsirengusios moterys prieš „Kalbantį erelį“ pastatė indus su senoviniais actekų smilkalais. Popiežius paskelbė:

- *Švenčiausiosios Trejybės garbei, Katalikų tikėjimo išaukštinimui, krikščioniškojo gyvenimo augimui, Jėzaus Kristaus, šventųjų apaštalų Petro ir Pauliaus bei mūsų autoriteto galia, ilgai mąstę ir svarstę, šaukdami Dievo šviesos ir daugelio brolių vyskupų patarimų, skelbiame bei pripažįstame palaimintą Joną Didaką Kuautlatoatsiną šventuoju, įrašome jį į šventųjų katalogą ir įsakome jį visuotinai gerbti visoje Bažnyčioje kaip šventąjį. Vardan Dievo – Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios. Amen.*

Plojimai ir džiaugsmo šauksmai tęsėsi be galo...

Prasidėjo šv. Mišios. Perskaityta šventojo Pauliaus Pirmojo laiško Korintiečiams ištrauka: *Dievas pasirinko, kas pasauliui atrodo kvaila, kad sugėdintų išminčius. Dievas pasirinko, kas pasauliui silpna, kad sugėdintų galiūnus. Ir tai, kas pasaulio akimis – žemos kilmės, kas paniekinta, ko nėra. Dievas pasirinko, kad niekais paverstų tai, kas laikoma kažin kuo.*

Vėliau ispanų ir nauja kalbomis perskaityta tai dienai skirta Evangelija pagal Matą: *Anuo metu Jėzus tarė: „Šloviniu Tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams.*

Penktos Jono Pauliaus II piligriminės kelionės į Meksiką tikslas buvo vieta, iš kurios 1979 m. sausio mėnesį jis pradėjo savo užsienio keliones. Marija iš Gvadalupe buvo jo nepaprasto pontifikato paslaptis. Tai Jos tarnystei jis atsidavė, kaip tai darydavo viduramžių riteriai, iškeldamieji į Jeruzalę. Popiežius yra prisipažinęs: *Nuo 1979 m. sausio 29 d. [Dievo Motina] vadovavo mano žingsniams. Prieš aplankydamas Lenkiją ir komunistinio bloko šalis, jis nuvyko į Meksiką, į šventovę, kurioje yra stebuklingas Dievo Motinos iš Gvadalupe paveikslas.*

Ant Jono Pauliaus II rašomojo stalo buvo tik vienas paveikslas – Gvadalupe Dievo Motinos atvaizdas.

PAVEIKSLŲ REIKŠMĖ

Šiandien *Morenitos* paveikslą rasi kiekviename Meksikos taksi ir kiekviename bare. Ji yra „Motina, kuri išklauso kiekvieną prašymą, o tu, dėl kurių ji turi kitų sumanymų, nepalieka liūdnu ir nusiminusiu“.

Krikščioniškuose Rytuose ikona visuomet yra dangiškojo originalo atspindys. Be tokio suvokimo išvis negalima suprasti ikonos esmės. Šventieji paveiksmai visuomet rodo danguje paslėptą šventybę, yra tartum žvilgsnis per langą ar į veidrodį. Kiekviena Marijos ikona nukreipia tiesiai į Mariją, Jėzaus ikona – į Jėzų. Dar daugiau

– ikona yra ne tik atspindys, kuris nurodo toli danguje esantį pirmavaizdį, bet ir tas pirmavaizdis kažkokiu būdu yra savo atspindyje. Tuo paaiškinama gili Rytų Bažnyčios pagarba ikonai, kuri ne tik nukreipia į tą, ką atspindi, bet kartu ir sudabartina patį pirmavaizdį. Ikonoje švyti pats pirmavaizdis. Todėl didžiojo senovės ginčo dėl paveikslų metu Bažnyčia su tokia aistra gynė ikonas nuo puolimo visų tų, kurie paveikslus laikė piktžodžiu ir stabmeldybe, tartum jie būtų stabai.

Ikonos yra amžinybės langai, todėl ir šiais sumaišties laikais jos gali stiprinti krikščionybę. Tačiau sektantas paklaus:

- Bet argi pirmasis Sinajaus Dekalogo įsakymas nedraudžia gaminti Dievo atvaizdų? Kodėl krikščionys nesilaiko to, ko taip sąžiningai laikosi žydai ir musulmonai?

Taip, tai tiesa, pirmasis įsakymas tikrai tai draudžia. Šiuo argumentu remiasi visi paveikslų priešininkai. Tačiau pirmasis įsakymas toks: „Nedirbsi sau drožinio nei jokio paveikslo, panašaus į tai, kas yra aukštai danguje, čia, žemėje, ir vandenyse po žeme!“ Įsakymas sako „tu!“ Jis skirtas žmonėms. Nesakoma „aš“. Dievas sau pačiam nedraudė dirbti savo atvaizdo. Tas, kas rimtai vertina krikščionybę, negali klaidingai suprasti to įsakymo. Krikščionys juk tiki Dievą sukūrus savo atvaizdą Kristuje. Paliko Jame tartum savo piršto antspaudą. Kas tuo netiki, paprasčiausiai nėra krikščionis. Juk tikėjimas nėra prievarta, taip pat niekas neturi būti krikščionimi priverstinai. Tačiau tikintieji žiūri į visą pasaulį, taip pat ir į pirmąjį įsakymą visai kitaip, nes jeigu Dievas pats sukūrė savo naują paveikslą, tai ir žmonės turi teisę ir pareigą priminti tą pirmavaizdį kurdami jo atspaudus. Juk meldžiamės ne paveikslams. Per juos kaip per langus garbiname Kūrėją. Tam langui į dangų esame dėkingi už visus mūsų paveikslus.

Apie evangelinių siužetų piešimą yra pasakęs vienas jėzuitas: „Jei nori tai suprasti, turi nutapyti ar bent nupiešti. Raštą greitai pamirši. Paveikslo nepamirši niekada“.

O kodėl būtent M.Marijos ikonos turi tokią didelę reikšmę? Senovėje Kristaus išpažinėjai sakydavo, kad paskutinį savo būstą Dievas surado Mergelėje Marijoje – jau ne dviejų akmenų plokščių su Dešimtimi įsakymų pavidalu, bet kaip įsikūnijęs Žodis: kaip Dievas-Žmogus. Nuo to laiko krikščionys ėmė garbinti Joakimo ir Onos dukterį kaip naująją Šventovę. Joje surandame Dievo Sūnų.

Marija nuo pat pradžių buvo laikoma visų šventųjų švenčiausiąja. Tačiau skirtingai nuo apaštalių ir daugumos kankinių, neliko jokio jos žemiško ženklo: nei kaulų, nei kaukolės, nei kokio danties – nieko. Niekur niekada neteko girdėti apie bent vieną Marijos plauką! Niekada joks klastotojas neišdrįso siūlyti jos relikvijos. Nes Jos kūnas neliko žemėje.

Krikščionys Marijos Ėmimą į dangų greitai pripažino visos išganymo istorijos kulminacija. Tai iliustruoja visi gražiausi ir svarbiausi paveikslai. Daugelyje seniausių bažnyčių pagrindinis motyvas yra ne kryžius, o „Marijos vainikavimas“. Marijos paėmimas į dangų rodo, kad Dievo Motina, kuri, kaip tikime, stovėjo šalia kryžiaus Jam mirštant, lygiai taip su Juo vienijasi ir garbėje. Sunku nurodyti žmoniškesnę ir geriau žmogaus protą atitinkančią šventę, kaip Dangun Ėmimą.

Nuo tada, kai Marija aplankė žmoniją, iškilo ir žlugo daug imperijų ir pasaulėžiūrų. Bet ji ir vėl ateina. Ji stengiasi mus suprasti karų ir potvynių sumaištyje, kraujo ir ašarų upėse, ugnyje ir akmenų krušoje, sugriuvusiuose statiniuose ir griūvančiuose bokštuose, dundant būgnams, ragams ir griaustiniams, kovos triukšme, tarp teroro bei mirties dvasių ir vaiduoklių, audroje ir vėjyje, sunaikintose duomenų bazėse, griūvančiose dievų ir dievukų statulose, masinių atleidimų iš darbo ir bedarbystės dramose, išgąstyje ir baimėje, drebėjime ir neramumuose, sapnuose ir košmaruose. Nutrauktose draugystėse, sudužusiose santuokose, palūžusiose rankose, sudaužytose širdyse, sulaužytose priesaikose ir pažaduose. Nuviltame pasitikėjime, sužlugdytame pasaulyje. Per visas erezijas ir apgaules. Prasilenkdama su melagystėmis. Ji ateina pas nusidėjėlius ir šventuosius.

Dar prieš Jėzaus gimimą Betliejuje ir prieš krikščionybės gimimą ant Siono kalno – visuomet Marija buvo Krikščionių Pagalba. Šiandien pasirodydama ji yra Kristaus sugrįžimo ir Paskutinio teismo pranašė.

Ji pasirodė Lurde, Fatimoje, Medžiugorjėje. Viena meksikietė moteris Medžiugorjėje regėtojos paprašė sužinoti, ką Dievo Motina sako apie kitas apsireiškimų vietas. Po kelių dienų regėtoja grįžo su atsakymu: *„Čia aš pasirodau, - atsakė Taikos Karalienė, - o Meksikoje gyvenu. Čia pasirodau tik nedaugeliui, o Meksikoje esu visų, kiekvieno, kuris pas mane ateina tiek dieną, tiek naktį“*.

Kuo gi ypatingas *Morenitos* atvaizdas? Jis yra ne tik gyvastingas, bet ir kelių matavimų bei kelių reikšmių. Jame galima pastebėti, kad Marija iš tikrųjų nėra, kitaip neįmanoma interpretuoti jos nepaprastos veido išraiškos. Tai „Marijos Apsilankymo“ paveikslas - *Magnificat* giedančios Dievo Motinos paveikslas. Būtent taip ji turėjo atrodyti susitikusi su giminaite Elžbieta Judėjos kalnuose: *Mano siela šlovina Viešpatį, mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju. (...) Didžių dalykų padarė man Viešpats, ir šventas yra jo vardas! Jis parodo savo rankos galybę ir išsklaido išdidžios širdies žmones. Jis numeta galiūnus nuo sostų ir išaukština mažuosius*. Tai išskirtinis momentas visoje jos žemiškoje egzistencijoje. Kad ir kaip glaudžiai ji būtų su savo Sūnumi susivienijusi Jo kančioje ir mirtyje, ta jungtis nebūtų tokia glaudi kaip tada, kai ji nešiojo Jį po savo širdimi. Tai buvo Dievo didžiausio artumo laikas. Viešpats yra su ja.

Nuo 1531 m. šis Jos paveikslas yra išstatytas ir gerbiamas ant Teperako kalvos dabartinio Meksiko šiauriniame pakraštyje. Barokinėje bazilikoje *De Nuestra Senjora de Guadalupe* kiekvienas tą paveikslą gali pamatyti. Šiuo metu kasmet į baziliką atvyksta daugiau kaip 20 milijonų piligrimų. Gvadalupe's Dievo Motinos šventovė yra labiausiai piligrimų lankoma, ji pralenkia net Romą, Meką ir Jeruzalę. Marija buvo ir yra ten kiekvienam. Ir kiekvienam jos akys sako: **„Nepaisant nieko, visai naujo pasaulio gimimo stebuklas visada yra galimas“**.

.....
Šiame apybraižoje atpasakotos ištraukos iš vokiečių istoriko ir žurnalisto Paul Badde knygos „Gvadalupe“, kurią 2008 m. išleido „Katalikų pasaulio leidiniai“.
.....

GVADALUPĖS DIEVO MOTINOS PAVEIKSLAS

POMIRTINIS GYVENIMAS

APIE AUTOREĮ IR KNYGĄ

Buvusi ateistė Fula (Fulla) Horak, gyvendama prieškarinėje Lenkijoje, staiga 1935 m. rugpjūčio 10 dieną atsivertė į katalikybę. Lemtingą įtaką tokiam pokyčiui padarė labai akivaizdus ir apčiuopiamas 1865 m. mirusios Šv. Magdalenos Sofijos Barat pasirodymas. Po to dažnai pasirodydama, šventoji Magdalena atskleidė Fulai daug antgamtinio gyvenimo paslapčių, o taip pat akivaizdžiai supažindino su kitais garsiais, nors ir seniai mirusiais šventaisiais. Savo nuostabią pažintį su tais šventaisiais ir iš jų patirtus pamokymus Fula Horak aprašė knygoje „Šventoji Ponia“.

Skaitytojams pateikiame tos knygos skyrių „Pomirtinis gyvenimas“ ir kai kurių šventųjų patarimus, kurie gali būti svarbūs tiems dabarties krikščionims, kuriuos domina antgamtinio gyvenimo paslaptys. Apie šiame skyriuje aprašomo anapusinio gyvenimo tikrumą autorė sako: „Visa, ką žinau iš savo šventųjų globėjų apie amžinąjį gyvenimą, buvo pateikta suprantama forma, prieinama žmogiškam protui. Tačiau žinau, kad dvasiniame pasaulyje viskas vyksta kitaip: plačiau, pilniau, neapčiuopiamai, tad koks yra antgamtinis gyvenimas, žmogaus protui neįmanoma suprasti“.

Tie žmonės, kurie yra patyrę neįprastus išgyvenimus po klinikinės mirties, šioje knygoje sužinos apie tokį pomirtinio gyvenimo etapą, kurio jie po klinikinės mirties negalėjo patirti, nes jiems dar nebuvo lemta galutinai peržengti gyvenimo ir mirties slenkstį. Sieloms, peržengusioms tikrąjį mirties slenkstį, sugrįžti į savo kūną ir į žemiškąjį gyvenimą jau neįmanoma. To slenksčio peržengimas yra negrįžtamas, nes su kiekvienu žmogumi įvyksta tai, kas buvo kadaise pasakyta Adomui, o kartu ir visiems jo palikuonims: *“Turėsi mirti” (Pr 2,17)*. Galutinis sielos atsiskyrimas nuo kūno yra žmogaus, kurį Dievas sukūrė *pagal savo paveikslą*, suskaldymas, todėl jis yra tragiškas ir baisus.

MIRTIS

Tuo metu, kai siela skiriasi nuo kūno, nors žmogus būtų ir be sąmonės ar netikėtai mirties užkluptas (pavyzdžiui, žaibo nutrenktas), jis jaučia ir žino, bent tą akimirą, kad miršta. Ir nors jau būtų mirčiai pasiruošęs, jos laukęs bei troškęs ir prieš tai jos nebijojęs, tą lemiamą akimirą pajunta neapsakomą išgastį.

Po mirties siela tuojau stoja prieš Aukščiausią Teisingumo Sostą. Ligi šiol trukęs neišsėmiamas Dievo gailestingumas jau pasibaigė. Peržengęs mirties slenkstį žmogus prieš Dievo teisingumą atsistoja vienišas ir nuogas. Taip jis laukia teisingo sprendimo.

Iki laidotuvių siela nuo žemės dar nenutolsta. Tai paskutinės valandėlės prieš priimančią bausmę ar atlyginimą. Tada jai yra leista tarp žmonių būti nematoma. Žodžiai „iki laidotuvių“ reiškia tą laikotarpį, kuris pagal ritualą ar papročius tęsiasi nuo mirties iki kūno palaidojimo. Jei velionis po mirties dėl kokių tragiškų aplinkybių nebūtų palaidotas, jo siela po to laikotarpio nutolsta nuo kūno.

Sielai pasmerktai į skaistyklą neturi jokios reikšmės giminės ir artimieji, iš kurių ji negali tikėtis jokios pagalbos. Vienintelė pagalba, meilės ir draugiškumo įrodymas, kokio tuomet siela iš žmonių trokšta, yra malda. Siela neapsakomai kenčia, kad negali žmonėms pasakyti, jog jų ašaros ir liūdesys jai jokios naudos nei palengvinimo

neduoda. Gyvųjų kentėjimai, palyginus su jos kančiomis, yra tik niekas. Tais savo rodомais kentėjimais jie sielai tik pasunkina jos atgailą, taip rimtą perėjimą į kitą gyvenimą, o labiausiai dėl to, kad jai nesuteikia vienintelės paramos – maldos ir gerų darbų.

O kad tie žmonės žinotų ir pagalvotų, kad jie patirtų tokios sielos beviltišką nusiminimą! Būnant čia pat šalia savo brangiausiųjų, maldaujant jų pagalbos, skverbiantis į širdis ir sąžines, žinant kad tos paskutinės valandėlės, jungiančios ją su žeme, negrįžtamai nutruks, skatina atsisveikinant sušukti: *Reikalinga jūsų pagalba!* Tuo tarpu dažnai matyti, kad artimieji, egoistiškai atsidavę savo skausmui, lenkiasi ties tuščiu kūnu, kuris jau neteko tikrosios ir vienintelės esmės.

Kai siela neturi vilties, kad artimieji jai padėtų, ji ieško pagalbos tarp svetimųjų. Suradusi, už pagalbą būna dėkinga. Šią intenciją tame žmoguje ji stengiasi įkvėpti ir sustiprinti. Mirusiojo siela prie to žmogaus pasilieka iki paskutinio akimirksnio, o pas savuosius, kurie ją apvylė, nuliūdino žemiškų savo jausmų egoizmu, visiškai nebegrįžta. Paprastai siela baisiausiai kenčia laidojimo metu. Tai paskutinės valandėlės jungiančios ją su žeme. Ir ką ji mato? Šeima paskendusius nusiminime, o giminės ir pažįstami, eisenoje abejingai žingsniuodami, galvoja kaip čia nežymiai pasišalinti. Kiti, aptarę visas mirusiojo mirties aplinkybes, pereina prie bendrų temų. Dar gerai jei mirusiojo ir jo šeimos piktai neapkalbinėja. O apie maldas niekas ir nepagalvoja. Eisenos į kapus ir tylos minutę niekas nenori už tą jų tarpe skrajojančią, dažnai nusiminusią ir išsigandusią sielą pasiaukoti! Niekas nežino ir nepagalvoja, kad ji viską žino, girdi ir jaučia. Ir kenčia taip, kaip tik siela gali kentėti.

Kūną palaidojus, sielos ryšiai su žeme tuoju pat nutrūksta. Siela eina ten, kur jai skirta - o čia jai prasideda atlygis arba atgaila. Nuo pirmos atsiskyrimo valandėlės siela turi triuškinantį arba džiuginantį supratimą didybės ir galybės to pasaulio, į kurį įžengė, palyginus su skurdu ir menkyste to, kurį paliko. Siela pajunta, kad tuo, kuo žavėjosi, ką laikė tikru ir realiu, visiškai prarado, o ką laikė netikru, nerealiu ir išgalvotu – yra vienintelė nesikeičianti tiesa!

Kadangi sielos supratimo dabar niekas netemdo, ji sau duoda tikslią ataskaitą už tai, ko nusipelnė. Čia viešpatauja tobuliausia tiesa, kuri šioje žemėje atrodė tokia nepatogi, tokia tolima ir sunki. Ir kokia paprasta ji yra dabar, kai nebėra išeities, kai nebegalima jos atsikratyti, kaip kad būdavo žemiškame gyvenime!

Siela, nuteista į skaistyklą, pirmiau negu pateks į pirmąją skaistyklos *aplinką*, pajunta, kad ji nežino savo gyvenimo apimties, nei laukiančios bausmės ilgumo, nei amžino atlygio kokybės.

Nuo mirties iki laidojimo ji žino, kad turės atsilyginti už visas kaltes ir atitaisyti visus apsileidimus. Ir kokia ji laiminga, galėdama tai atitaisyti! Dabar jau žino, koks lengvas yra nors ir ilgiausias gyvenimas, palyginus su viena valandėle skaistyklos! Kaip gi džiaugsmingai ji grįžtų į žemės skurdą, paniekinimus ar ligas ir kaip naudingai mokėtų visa tai pakelti!

Gyvenant žemėje kiekvieną valandėlę galima daug nusipelnyti pas Dievą, įsigyti daug Jo malonių ir atleidimo turtų, o tenai sau ką nors padaryti visai neįmanoma. Siela stovi Tiesos akivaizdoje ir giliausiai supranta, kad tai, kas jos laukia, yra teisinga, kad tai yra jos nusikaltimų bei apsileidimų pasėka. Į laukiančius kentėjimus ji žiūri kaip į malonę ir Dievo nesuprantamo gerumo įrodymą.

Vienu visa apimančiu žvilgsniu ji mato savo nepaisymus, neištesėjimus, lengvabūdišką progų praleidimą daryti gera. Aiškiai mato, kokią galėjo turėti naudą šias progas išnaudodama. Įsivaizduokime, kaip žmogus graužtųsi pardavęs bilietą, kuriam teko aukščiausias laimėjimas. Panašiai kankinasi siela, daug žiauresnę ir baisesnę sau skriaudą padariusi. Ji laisva savo valia neteks to vienintelio ir aukščiausio laimėjimo, kuris turėtų rūpėti visiems žmonėms.

Ji taip pat mato, kad nepranyko net mažiausias geram panaudotas širdies suvirpėjimas. Kiekvienas geras darbas, kiekvienas nors ir mažiausias savo

sugadintos prigimties nugalėjimas dėl Dievo, kiekviena į Jį nukreipta mintis buvo jos naudai įrašyta ir iš skolos išskaityta.

Po mirties siela turi visus dvasinius jausmus. Kūno pojūčių, kurie galėtų jausti fizinį skausmą, nebėra. Bet jai lieka moraliniai skausmai. Tų jausmų įspūdingumas ir gilumas viršija žmogaus supratimą. Nuo akimirksnio, kai žmogaus akys visam laikui užsimerkia, atsimerkia sielos akys, kurios visą amžinybę nesiliaus regėjusios tai, kas joms teiks džiaugsmą ar kentėjimą.

Žmogus per visą savo gyvenimą galėjo nepagalvoti apie sielos reikalus. Jo gyvenime sielos reikalai atrodė turį mažą reikšmės, bet po mirties kitokių reikalų, kaip sielos, jau nebebus. Kaip kūnas sirgo dėl mažiausio organizmo negalavimo, taip po mirties siela kenčia dėl mažiausio nukrypimo nuo jai nubrėžto Viešpaties kelio, kuriuo ji turėjo eiti. Kiekviena mintimi ir kiekvienu jausmo suvirpėjimu ji stebisi Dievo teisingumu ir, net žiauriausiai kentėdama, pasiduoda Jo sprendimui. Todėl, jei prieš laiką jai atsidarytų laisvas kelias į visokios rūšies Dangaus džiaugsmus, ji jaustųsi nepasirengusi ir neverta.

Žmogus neturtingas, neišauklėtas, tinkamai neapsirengęs, nemoka elgtis, į dvaro puotą savo noru taip pat neitų. O jeigu nepastebėtas ten ir patektų, nežinotų ką jis ten turi daryti. Taip pat jaustųsi ir siela, jei nenuskaistinta ir nepribrendusi patektų į amžiną laimę. Tiesiog tos laimės nemokėtų pergyventi. Ten apsimesti ir sukčiauti negalima. Yra tik tai, kas yra. Kiekviena siela aiškiai mato savo tobulybės laipsnį Tiesos šviesoje, kurios nei užtemdyti, nei išvengti, nei sunaikinti, nei nuo jos pasislėpti negalima... Toji Tiesa yra! Ir ne tik yra, bet ji viena tik ir tėra, ir nieko daugiau.

SKAISTYKLA

Skaistyklos klausimas apskritai yra per daug paviršutiniškai ir nerūpestingai įsivaizduojamas. Žmonės sako, kad skaistykla yra pilna dervos katilų ir liepsnos. Tačiau skaistykla yra visai kitokia. Ji baisesnė už viską, ką apie ją būtų galima pasakyti, nežiūrint koku pavidalu ta kančia būtų įsivaizduojama.

Skaistyklos buvimu abejoti negalima. Jos buvimas yra tikras, tikresnis negu visa, ką mes čia žemėje galime suvokti. Ir koks baidas bus kiekvienam netikinčiam netikėtumas, kai po mirties atsidurs toje tikrovėje! Bet žmonės apie tai visai nemąsto. Tačiau nuo šios tiesos jie gali slėptis tik ligi mirties. Jos ignoravimas žmogui nieko nepadės. Dievas skaistyklos paslaptį ne veltui atskleidė. Ja nepasinaudoti būtų didelė paikybė.

Kokie skaistyklos kentėjimai?

Skaistyklos kančių įvairumas yra nepaprastai didelis ir nesuvokiamas, nes kiekvienas nusikaltimas turi savąją bausmę. Baisiausia sielos kančia yra Dievo ilgesys, kurį siela nuolat jaučia. Ypatingai ją pasunkina negalėjimas į Jį kreiptis, maldauti Jo malonės. Siela kenčia negalėdama dėl savo nusikaltimų prie Jo prisiartinti. Joks žmogaus žodžiais apsakomas troškimas negali lygintis su tuo, nes troškimas sugrįžti pas savo Sutvėrėją ir Viešpatį, yra neužslopintas, pojūčiais nevaržomas, viską žinančios sielos troškimas. Dievas ją prie savęs traukia kaip didžiulis ir galingas magnetas. Tas ilgesys yra kaip fonas, ant kurio yra piešiami atgailojančios sielos įvairūs raštai.

Skaistykla susidaro iš nesuskaitomos daugybės *aplinkų*. Apie kai kurias iš jų, kaip *alkio*, *baimės*, žinau tik iš pavadinimų, o apie kitas žinau daugiau iš savo šventųjų globėjų.

Kalbėdama apie skaistyklą, praleisiu Dievo ilgesio kančią, nes tas ilgesys yra pagrindinė atgailojančios sielos būseną.

Kai kam galėtų atrodyti, kad pasiekus aukštesnę nuskaistinio *aplinką* ir artėjant prie Amžinosios Šviesos, viltis greit nusiraminti gali sumažinti kančią. Bet taip nėra. Juo siela prie tos Šviesos artėja, tuo Jos yra labiau traukiama, todėl didėja troškimas susijungti su Ja. Ši trauka yra tokia didelė, kad toje *aplinkoje*, kur be šio ilgesio kitokių kančių nebėra, ji pasiekia aukščiausią laipsnį.

1. Klaidžiojimų aplinka

Pirmoji ir baisiausia skaistyklos *aplinka* yra klaidžiojimų *aplinka*. Tai laikotarpis, kai siela klajoja arti žemės, negalėdama susisiekti su ja. Ji neatsimena kas buvo ir nežino kas su ja bus. Žino tik kažkokią nenumaldomą ir kankinančią dabartį. Ji nemato net savo dabartinės būklės. Ji nieko nesupranta. Nesupranta nei kas su ja darosi, nei už ką, nei kur, nei kaip ilgai.

Ji kartais susiduria su ištisais būriais jai neprielankių, klaidžiojančių sielų, kurių ji bijo ir kurių nesupranta, bet jų išvengti negali. Ji neturi nei palengvėjimo, nei poilsio. Tas betikslis nesiliaujas judėjimas, nuolatinis kažko ieškojimas ir mintis, kad taip, kaip yra, gali amžinai pasilikti, ją baisiai kankina. Vienintelis supratimas – tai suvokimas, kad ji yra nukamuota, išgąsdinta, klajojanti, nežinanti nei laiko, nei erdvės, nei tikslo, nei prasmės. Tai nuolatinis vietos ieškojimas ir jos neradimas.

Toje *aplinkoje* dar tebėra kai kurie nepasmerktieji Kristaus kankintojai.

2. Tamsybių aplinka

Tamsybių aplinkoje siela apie Dievą dar nieko nežino. Taip pat nežino kas jos laukia ateityje. Bet ji labai smulkmeniškai turi nuolat apmąstinti savo kaltes, nuodėmes, klaidas, apsileidimus. Ji supranta tik tai, koks menkas ir skurdus buvo pelnas, palyginus su tuo nuostoliu, kurį dabar turi. Ją kamuoja nuolatinis prisiminimas to laiko, kurį išnaudojo blogiui. Ji jaučia savo begalinį bejėgiškumą, nes jau nieko ištaisyti nei sugrąžinti nebegali. Matant tokį nuostolį ir bausmę, ją slegia priekaištai sau pačiai ir nusiminimas.

Bejėgis, pilnas kartumo ir apgailestavimo nusiminimas, savo apleidimo suvokimas, bjaurėjimasis savo darbais – tai jos negęstanti ugnis, kuri ją naikina.

3. Stabų garbinimo aplinka

Visi, kurie kada nors nusižengė prieš pirmąjį Įsakymą, kuriems pirmoje vietoje buvo žmonės, mokslas, ambicija, savasis "aš" ar daiktai – dabar turi pilną supratimą vieno Dievo ir Jo be galo ilgisi nusiminimo bei nevilties ilgesiu. Jie nuolat, kur tik pažvelgs, vis mato senuosius savo dievukus. Siela trokšta garbinti tikrąjį Dievą, bet vis nuolat prisimena savo nelemtąjį kūrinių garbinimą. Nori maldauti iš Dievo pagalbos, o turi jos prašyti iš kūrinių, nors žino, kokia beprasmiška ši malda. Nori matyti šviesą, kurią kažkur ties savimi jaučia, bet tos šviesos aiškumą kaip bjaurus debesis pritemdo ir užstoja tai, ką ji anksčiau garbino. Ją liūdina ir priverčia kentėti kiekviena mintis apie gyvenime padarytas klaidas ir nukrypimus nuo tikrojo kelio.

4. Bendra kaltinimų aplinka

Toje *aplinkoje* susitiks visi, kas tik buvo sielos nusikaltimų bendrininkais. Juos priverčia kentėti tas savitarpis ir įkyrus jų artumas: juos turi nuolat matyti ir negali nuo jų pasislėpti. Daugiausia čia yra tokių, kuriuos jungia nuodėminga meilė. Jie jaučiasi kalti ir vienas kito nuskriausti: nuolat vienas kitam priekaištauja, o ir sąžinė jiems priekaištų negaili. Nors norėtų jie vienas kitą užmušti, bet išsiskirti negali.

Dabar jiems visa, kas pirmiau juos jungė, atrodo šlykštu, bjauru ir niekinga! Jie dabar teisingai mato vienas kito vertę ir niekaip negali suprasti pirmųkščio aklumo. Jei tik galėtų, mielai visą kaltę suverstų tam, kuris žemėje jam buvo brangus. Su koku įnirtimu jie sviestų vienas kitam tas bendrai padarytas kaltes! Jie viską atsimena: kiekvieną valandėlę, kiekvieną virpesį. Juos degina gailestis ir gėda, kurių žemėje jie nepažino.

5. Pasekmių matymo aplinka

Toji *aplinka* neapsakomai skaudi. Lyg per perplėštą uždangą siela mato žemę ir savo blogų darbų bei klaidų tolimiausias pasekmes. Ne kartą iš savo gyvenimo, triūso ir vargo mato tik griuvėsius, ir žino, kad taip atsitiko todėl, kad jo gyvenimo kertiniu akmeniu buvo nuodėmė. Mato, kaip kiekvienas nusižengimas [sakymams kerštauja vaikams, vaikaičiams ir proanūkiams. Mato, kokį vaisių duoda jo gyvenimu pasėtas blogas pavyzdys, kiek sielų ir širdžių apnuodijo jo skelbtas klaidingas mokslas ar įsitikinimai.

Šioje aplinkoje siela turi kentėti ne tik už savo, bet ir už visas nuodėmes, kurių priežastimi ji buvo, o jos kančia bus daug didesnė, nes turės matyti tolimiausias ir įvairiausias savo kalčių pasekmes.

6. Vienatvės aplinka

Čia kenčia visi tie, kurie gyvendami rūpestingai ieškojo triukšmo, judėjimo, žaidimų, ir todėl neturėjo laiko pagalvoti apie sielos reikalus bei jos vertę. Jie brangų ir trumpą žemiškojo gyvenimo laikotarpį eikvojo tušties, beverčiams, o tuo pačiu blogiems ir nuodėmingiems reikalams.

Visiškoje vienatvėje jie dabar mąsto apie apgailėtiną tokiu būdu sugaišintą metų ir valandų tuštybę. Norėtų ką nors prisišaukti, su kuo galėtų pasidalinti savo kančia, norėtų jausti prie savęs kieno nors buvimą... Tačiau jie yra apsupti begaline, neišmatuojama, beviltiška, iš visų pusių juos supančia tuštuma ir vienuma. Jie tartum būtų tuščiuose namuose be langų ir durų, nežinodami ar kada nors iš ten išeis.

7. Triukšmingų kankinimų aplinka

Atvirkščiai negu vienatvės *aplinkoje*, čia kentės sielos tų, kurie gyvendami vengė ar niekino žmones ir iš savęs jiems nieko nedavė. Tie, kurie savo ir kitų skriaudai, ieškojo vienatvės įsiklausydami tik į savo asmeninius išgyvenimus. Šių kančių neišvengs tie, kurie dėl didelės spūsties vengė pamaldų; kurie užsidarę tylėjo, su artimu nesidalindami proto dovanomis; kurie buvo šykštūs ir tik sau gyveno; kurie dėl patogumų, tingėjimo ar nenoro kuo nors artimui patarnauti, buvo užsidarę ankštame savo minčių rate; kurie už vis labiau brangino savo ramybę, nenorėdami visuomenėje artimo meilės pareigos suprasti. Jie visi kentės šioje *aplinkoje*.

Čia kentės sielos tų žmonių, kurie daugiau pasyviai, o ne aktyviai nusidėjo, kurie iš pažiūros nieko blogo nedarė, bet dėl egoizmo, kitus niekinančio šykštaus užsidarymo nenuveikė tiek gera, kiek nuveikti galėjo. Dabar tos sielos nuolat neramiai juda, niekur nerasdamos tylaus kampelio nei vienatvės. Ten yra minios tylos išsiilgusių sielų, kurios šią tylą viena kitai atima. Kur bepažvelgsi – vis kas nors arti yra, vis kas nors stebi. Čia nesibaigiantis, nežinąs poilsio judėjimas ir triukšmas, triukšmas ir judėjimas. Čia nuovargis ir kančia.

8. Troškimų aplinka

Sielos, kurios gyveno neskaistybėje, kurios kūno troškimus gesino pertekliumi, iškrypimu ir paleistuvavimu, aiškiai suprasdamos savo darbų bjaurumą, čia turi mąstyti, kaip jos pačios savo valia uždarė kelius į Gyvojo Vandens Šaltinį. Jas gaubia baisus, neužgesinamas skaistybės troškimas: jos jaučiasi nešvarios, suteptos, nevalyvos... Jas kankina slegiantis pasibjaurėjimas pačiomis savimi. Jos trokšta nusiplauti, apsivalyti nuo tos nešvaros, bet aplink sausa ir karšta. Šie žmonės gyvendami žemėje gėrė iš purvinų šaltinių, todėl turi ilgai kentėjimais valytis, kol galės atsigerti iš švaraus šaltinio.

9. Išsigalvojimų aplinka

Toje *aplinkoje* yra sielos tų žmonių, kurie gyveno savo užgaidomis, svajojimais, kurie nuolat ieškojo naujų įspūdžių, naujų išgyvenimų. Gyveno tuo, ką patys išsigalvojo, kas jų nuomone jiems labiausiai buvo "prie veido".

Čia yra sielos tų, kurie nenorėdami nei suprasti, nei paliesti net paprasčiausių realaus gyvenimo einamųjų pareigų, sukurdamos sau kažkokias dirbtinas, klaidingas, nei jiems, nei kitiems jokios naudos neduodančias pareigas. Dabar jų sielos turi klaidžioti savo nenaudinguose išsigalvojimuose ir ieškoti tikrųjų vertybių.

10. Apsivylimų aplinka

Sielos tų, kurie gyvendami nesilaikė žodžio nei pažadų, kurie kituose žadino tuščią viltį, kurie turėjo daugybę pasiryžimų ir linkėjimų, bet jų nepaisydami iki galo netesėjo, o pasitaisymą, kaip ir gerą malda, vėliausiam laikui atidėjo – jie kentės greito išsivadavimo viltį. Jiems nuolat atrodys, kad kančia jau baigiasi, kad kiekvieną valandėlę gali atsiverti laimė – lieka tik ranką ištiesti ar žingsnį žengti. Bet jos vėl pasijunta abejonių ir nusiminimų pačiame dugne.

Visa tai kartosis nuolat, ir vis iš naujo ta pati viltis ir tas pats apsimylimas. Įtemptas ir sunkus lipimas lyg į stačią stiklinę sieną, ir vėl bejėgis atsiradimas apačioje. Taip nesiliaus nesuskaitomą daugybę kartų: pradės vis iš naujo ir iš naujo apsimils.

11. Asmeninės atgailos aplinka

Per šią *aplinką* turės pereiti sielos, turinčios už ką nors atgailoti. Kaip kitose *aplinkose* siela kentėjo dėl sielos nuostolių, dėl pavėlavimo į savo laimę, kur palaipsniui visa tai suvokdama valėsi, taip šioje *aplinkoje* naujai už viską kentėdama, atsimena jau tik tai, kad ižeidė Sutvėrėją.

Savo nuostolių prisiminimas šioje *aplinkoje* dingsta be pėdsakų. Išlieka tik pilnas ir tobulas supratimas, kaip buvo nepaisoma pareigų Dievui. Čia siela diena po dienos, valanda po valandos mintimis prisimindama, visą savo gyvenimą aiškiai mato ir skausmingai pergyvena. Čia nebus praleistas nei vienas nuodėmingas širdies suvirpėjimas, jei už jį sąmoningu kentėjimu žemėje neatgailota. Dabar siela aiškiai mato kiekvieną akimirksnį, kuriame galėjo nusigręžti nuo blogio; supranta apšvietimus, kuriais Dievas rodė jos elgesį; mato savo menkumą, kad laisva valia pasirinko tai, kas svetima Dievui ir Jį ižeidžia. O juk galėjo net ir nedidelėmis pastangomis suteikti Jam garbę. Dabar siela aiškiai supranta, nors drįso tuo abejoti, kad kiekvienas iš Dievo gavo pakankamai šviesos ir jėgos Jo neižvesti.

Taip nepermaldausiam nuosekliai ir aiškiai prieš sielos akis slenka jos gyvenimo paveikslas, tuo pačiu niekuo netemdому supratimu ji suvokia šventumą, grožį, meilumą, galybę, tobulumą ir teisingumą Dievo, Kurį ižeidė. Ankstyvesnėse *aplinkose* nuo visko asmeniškai nuvalyta, atskirta nuo visko, kas yra žemiška, dabar mintimis jaučia baisiausią skausmą, kad savo Sutvėrėją ir Viešpatį – Amžinąją Tobulumą – ižeidė. Kuo siela švelnesnė ir turtingesnė, kuo artimesni galėjo būti jos santykiai su Dievu, kuo lengviau ji galėjo suprasti Jo reikalus, tuo didesnis bus skausmas ir nusiminimas. Neįmanoma įsivaizduoti, kokią gėdą, gailestį ir kančią siela pergyvena. Jei ji galėtų šioje *aplinkoje* numirti – numirtų, jei galėtų išprotėti – išprotėtų.

Tik tada, kai paskutinė klaida, paskutinė kaltė, paskutinė slapčiausia mintis šiame tobuliausiame gailestyje bus išdeginta, siela pereis į paskutinę skaistyklos *aplinką* – *Abejingumo sferą*.

12. Abejingumo aplinka

Koks palengvinimas, kokia neapsakoma laimė sielai atrodo, kai ji daug kentėjusi į čia patenka. Galima suprasti kiek ji iškentėjo, jei jai atrodo malonė, kad čia nieko nebejaučia. Ji tą *aplinką* sveikina lyg skęstantis laivas salą. Tai *aplinka*, kurioje nebekenčiama, bet tik laukiama. Nors nežino kiek ilgai teks laukti, bet dėl to nesikankina. Vienos sielos pasilieka čia tol, kol, jei taip galima sakyti, nepailsės po

iškentėtų kančių ir neigis jėgų įžengti į pirmąją *Dangaus sferą*. Kitos, jau atlikusios visą bausmę, laukia be kentėjimų tol, kol kas nors atitaisys žemėje tai, ką jos gyvendamos sunaikino ar ko nepasiekė. Čia, pavyzdžiui, bus kunigai, kurie netvarkingai ir išsiblaškę laikė Šv.Mišias. Jie lauks čia tol, kol kas nors atlaikys Šv.Mišias už juos dievotai ir susikaupe.

Čia yra ir tokių, kurie gyvendami įsigijo turtus kitus skriausdami ir pravirkdydami. Jie čia bus, kol už juos kas nors neatitaisys padaryto blogio, kol neatliks padarytai skriaudai lygios vertės gailestingo darbo. Tų žmonių sielos pereis į kitą *sferą* tik tada, kai žemėje išnyks visos jų klaidos ir jų pasekmės. Sielos rašytojų, rašiusių kūrinius prieš Dieviškasias tiesas, lauks čia tol, kol kas nors žemėje pasisavins jų įkvėpimus ir juos panaudos Dievo garbei. Tačiau tokia speciali veikla dėl atgailojančios sielos gali įvykti pagal aiškų Dievo leidimą, ir tai tik sieloms, esančioms šioje *Abejingumo aplinkoje*. Tokias laukiančias sielas į kitą *sferą* kartais gali įvesti karšta malda gyvųjų, kurie visai sąmoningai tik už tą kenčiančią sielą skiria savo veiklos ir išsižadėjimų aukas.

Toje *aplinkoje* būna dar ir tokios sielos, kurioms per Švč. Mergelės Marijos, šventojo Globėjo užtarimus, arba per gyvųjų maldas ir gerus darbus, Dievas sutrumpina ankstesnių *aplinkų* kentėjimus. Joms bausmės kokybė būna lyg ir pakeista iš trumpos ir skaudžios į ilgesnę ir švelnesnę. Joje pasiliks tol, kol visiškai subręs ir nusiskaistins, kad galėtų pereiti į pirmąją *Dangaus sferą*.

Siela, kuri gavo tokią amnestiją ir anksčiau perėjo iš griežtesnės *aplinkos* į *Abejingumo aplinką*, mato ir aiškiai supranta ką dar turėjo iškentėti ir kas jai be jokio jos nuopelno buvo sutrumpinta. Ir nors tų kentėjimų jau nebepergyvena, bet supratimas to, kas jos laukė ir nuo ko yra išgelbėta, ją verčia būti dėkinga tiems, kurie maldomis jai padėjo pakilti aukšty.

Yra žmonių, kurie tiki, kad jeigu gerai atliko išpažintį, tai miręs tuoj ir eis į Dangaus Karalystę. Jie labai klysta. Skaistykla yra vieta ne tik nuskaistinimo, bet ir pribrendimo tiems, kurie gyvendami dėl savo lengvabūdiškumo ar vidinių apšvietimų nepaisymo neišsivystė. Tokie vystosi toliau skaistykloje ir kenčia tol, kol kentėjimais neįgyja sugebėjimo apimti ir pergyventi aukščiausią nuo amžių jam Dievo paskirtą laimės laipsnį. Nenorėjo pribrešti gyvendami žemėje, teks bręsti amžiais truksiančiuose kentėjimuose po mirties.

Dėl tos priežasties geri, pasiaukoję, kilnūs idealistai, veikėjai ir panašūs žmonės, jei jų veikimo motyvas nebuvo pirmoje vietoje Dievo meilė, nežiūrint kiek didelių bei žymių darbų būtų nuveikę, skaistykloje turės pirmiausia išmokti mylėti Dievą, o tik po to jiems bus leista Jį matyti.

Anapus reikės atsiskaityti ne tik už tai, kas buvo bloga padaryta, bet ir už tai, ką žmogus galėjo padaryti gera ir nepadarė. Skaistyklos kentėjimais atsiteisiama už mažiausius prasižengimus Dievo reikalavimams ir už malones, kurias Viešpats suteikė žmogui, o jis jomis nepasinaudojo.

Žmonės, kurie žudėsi ne visai sąmoningai, dėka Dievo teisingumo už savo veiksmus atsakys tik dalinai, o jų sielos nepažus amžinai. Tos sielos būsimosios laimės netekty turės laukti tiek, kiek dar trūko metų iki jos mirties. Tik tada pradės kentėti užpelnytą bausmę. Tad savižudis nepabėga nuo jokių kentėjimų ir nesutaupo sau laiko: jis mažesnę ir jam žinomą skausmą pakeičia į naują, dar žiauresnę, ir sunaikina kai kuriuos nuopelnus. Prie iškentėtų vargų žemėje ir būsimų kančių skaistykloje jis prideda dar ir tų metų kentėjimus, nuo kurių pabėgo, bet kurie čia bus jam kur kas skaudesni.

Labai mažai žmonių išvengs skaistyklos, nors jos išvengti galėtų kiekvienas, jei tik pripažintų, kad už kiekvieną net ir mažiausią nuodėmę turi būti jau čia sąmoningai atgailota. Šiame gyvenime gera valia priimtas fizinis ar moralinis kentėjimas, nuolankus su pasitikėjimu atsidavimas Dievo valiai, yra lengviausia atgailos forma už visus nusižengimus Jo įsakymams ir lengviausias būdas pasiekti laimę po mirties.

Atgailos dvasioje priimtas kentėjimas yra mūsų geros valios įrodymas. Čia žemėje maloningajam Dievui už tą pačią nuodėmę atsiteisiama daug lengvesne ir trumpesne atgaila negu skaistykloje. Tai galima palyginti su dešimtainėmis svarstyklėmis: žemėje gyvendami galime dėti mažus svarelius, o amžinybėje jie atsvers centnerius. Net mažiausias šios žemės nuopelnas turi dešimteriopą vertę anapusbėje. Tačiau tokiomis pačiomis dešimtainėmis svarstyklėmis sveriamos ir žmonių kaltės. Už kiekvieną čia neatgailotą nuodėmę reikės tenai ant svarstyklių padėti daug sunkesnę atlygį. Kas atgailą atidėlios iki priverstinių kentėjimų skaistykloje, jokiais Dievo gailestingumo lengvatomis nepasinaudos.

Yra stebuklinga ir didė sąmoningai, noriai priimta ir Dievui paaukota kentėjimų jėga! Kaip gerai visa tai po mirties supras tie, kurie išganingoje Dievo-Žmogaus kančioje ir Jo sekėjų kankinystėje mato tik dvasinę kvailystę. Kai kas mano, kad kančios pakėlimas iki vertybės bei nuopelno esąs tik kilnaus Reformatoriaus iš Nazareto išsigalvojimas. Gailestingumo skatinamas Jis norėjęs tamsiems žmonėms bei varguoliams pasaldinti gyvenimą, todėl už kantrų laikinų vargų iškentėjimą jiems pažadėjęs amžinąjį užmokestį po mirties. Kaip gi nustebs ir išsigąs taip kalbantys, kuomet jiems teks stoti prieš teisingumą To, Kuris savo pažadais dar nieko neapgavo!

Skaistykloje sielos be savo kančios daugiau nieko negali padaryti. Kentėjimas yra vienintelė jų malda, kurios dėka jie gali artėti prie tikslo. Tuo tarpu gyvieji jiems gali daug padėti. Maloningasis Dievas leidžia, kad Kovojančioji Bažnyčia gali jų negalę paremti. Kiekvienos Šv.Mišios, kiekviena gera mintis, malda, savęs išsižadėjimas ir gyvųjų auka, padaryta skaistyklos sielų intencija, turi didelę reikšmę. Kenčiančios sielos skaistykloje yra lyg elgetos. Jos laukia, kad kas joms išmestų išmalda... Kartais jos turi laukti ištisus amžius. Ir jeigu ne nuolatinė už visas skaistyklos sielas aukojama Bažnyčios malda, dauguma tų nelaimingųjų veltui lauktų... Pasaulis greit pamiršta tuos, kurie nuo jo atsiskiria, bet mirusieji, netekę to, kas žemėje jiems teikė apgaulingos garbės ar puikybės, jaučiasi neapsakomai apleisti ir laukia paramos. Vargingiausias elgeta ar didžiausias skurdžius yra karalius, palyginus su kenčiančia skaistyklos siela. Ligą, luošumą, alkį ar apleidimą kantriai kentėdamas, gali pas Dievą nusipelnyti daug malonių ir atsilyginti už nuodėmes, o skaistykloje siela yra palikta vien artimųjų meilei ir gailestingumui. Ji net paprašyti negali.

Kai kuriose skaistyklos *aplinkose* Dievui leidžiant sielos gali prisisapnuoti ar pasirodyti. Tai vienintelis pagalbos prašymo būdas. Tačiau žmonės paprastai į sapnus nekreipia dėmesio, o tokių pasirodymų taip bijosi, kad retai kam ateina mintis už tą sielą pasimelsti, paaukoti už ją Šv.Mišias ar padaryti gerą darbą. Jie nepagalvoja, kad ženklai iš anapus gali ateiti tik Dievui leidus, todėl jų nepaiso.

Malda už mirusius yra abipusis bendravimas tų, už kuriuos meldžiamasi ir kurie meldžiasi. Skaistykloje atgailojančios sielos yra tokios nelaimingos, kad joms padedantiems iš kančių išeiti, jos moka būti dėkingos ir savo geradarių niekada nepamiršta. Todėl *Pažinimo aplinkoje* pirmasis jų veiksmas bus prašymas dvasių, esančių pirmoje *Skaistumo aplinkoje*, kad globotų jų geradarius. Aukštesnės dvasios jų prašymus perduoda vis aukštesnėms *sferoms*, kol pereina visas Dangaus *sferas* iki Aukščiausiojo Sosto. Išganytos sielos, kaip skaisčios dvasios, žmogui įvairiuose dvasiniuose ir medžiaginiuose reikaluose gali daug padėti.

Tačiau niekas taip neapsunkina skaistykloje esančios sielos, kaip pasilikusiųjų žemėje neapykanta jai. Kaip už mirusius aukojama malda duoda abipusę naudą, taip tokia neapykanta neša abipusę žalą. Nei vienas, kuris mirusiajam laikė neapykantą, nors tai būtų motyvuota kadaise patirta skriauda, pats nepamatys Kūrėjo tol, kol neatkentės tokios pat kančios, kokią jis suteikė kaltininko sielai. Iš Dievo meilės atleidimas mirusiems yra skaistykloje kenčiančioms sieloms didelis palengvinimas, o gyviesiems – Dievo malonių užtikrinimas. Jei norime, kad mums po mirties būtų viskas atleista, šiame gyvenime turime visiems viską atleisti.

Švč. Mergelė Marija yra gailestingiausia, jautriausia ir galingiausia skaistyklos sielų Tarpininkė. Nors Jos Širdis lenkiasi Dievo teisingumui, bet Jos gailestingumas siekia tas nelaimingasias neapsakomai kenčiančias sielas, jas užjaučia ir užtaria. Dėl Jai suteiktų ypatingų privilegijų, Ji savo didesnėse šventėse išlaisvina iš paskutiniosios *aplinkos* kelias sielas, arba sunkiau kenčiančioms išprašo perėjimą į švelnesnę *aplinką*.

Metuose yra viena stebuklinga diena, kada visos skaistyklos kančios vienam laikotarpiui liaujasi – tai Vėlinių diena. Visose nesuskaičiuojamose *aplinkose*, visose jų vietose ir laipsniuose, lyg milžiniškų kančių bedugnėje, ateina šventiška tyła ir ramybė. Sielos nebekenčia, jos ilsisi... Sukaupta kovojančios Bažnyčios malda tartum gryo oro srovė jas atgaivina. Koks tai palengvėjimas! Koks tai poilsis gailestingume!

Visas krikščioniškasis pasaulis viena didele užuojauta, ilgesiu ir meile maldauja Dangų malonės – mirusiems amžinojo atilsio. Net ir tokie žmonės, kurie paprastai mirusiųjų neatsimena, tą dieną ateina į kapus ir sukalba nors vieną poterį, užžiebia nors vieną žvakutę... O jei tą dieną kas negali būti kapuose, neblogiau mirusiems gali padėti malda ir mintimi prie jų kapo. Svarbiausia yra aukos intencija. Prie kapo būti nebūtina. Nuoširdi malda visuomet sielą atras ir kančioje jai pagelbės. Kapinėse labai svarbu išlaikyti rimtį, nes tai mirusiųjų namai. Triukšmas ir lengvapėdiškumas kapinėse jokių būdu nesiderina su sielų kančiomis – jas tai skaudina ir įžeidžia.

Vėlinių dieną žemėje išryškėja dvasių buvimas ir veikimas. Jei tą dieną žmonės mokėtų įsiklausyti į antgamtinį pasaulį, daug ką pajustų. Kiekviena kūniška, dvasinė ar materialinė auka visuomet, o ypač Vėlinių dieną, turi didžiulę realią vertę sieloms skaistykloje. Galima už jas aukoti kiekvieną smulkmeną. Net patsėjimas į kapines, vainiko nešimas, nepatogumai važiuojant mašinoje, šaltis, permirkimas ir visa kita, jei tai aukojama už mirusius, turi vertę. Tačiau viską reikia aukoti sąmoningai. Kaip sušelpo elgetos išsiblaškiusiai ir mechaniškai atbarškintus poterius pašventina mūsų gailestingumo intencija, taip intencija suteikia svarbos ir reikšmės kiekvienai pastangai, jei tai daroma siekiant padėti kenčiančioms sieloms. Žmogus sielai gali uždegti nors fizinę švieselę (žvakutę), kuria prašo mirusiems amžinosios šviesos, o Dievas šią auką priima ir fizinę šviesą pakeičia į dvasinę, kuria apšviečia kenčiančias sielas tamsybėje. Tarp gyva intencija pašvęstos liepsnelės ir pomirtinio gyvenimo tamsos yra paslaptingas ryšys.

Už skaistyklos sielas galima aukoti fizinį skausmą. Žinau atsitikimą, kai keli asmenys Vėlinių dieną pasiaukoję kentėti, prašydami kenčiančioms sieloms palengvinimo. Nors prieš tai jie buvo visai sveiki, Vėlinių dieną staiga susirgo. Juos kankino dantų, strėnų skausmai, mėšlungiai ir t.t. Nakties 12-tą valandą visos tos negalės dingo.

Iš savo globėjų žinau, kad tokiais nors trumpais ir lengvais kentėjimais, kuriais gyvieji trokšta kenčiančioms sieloms pagelbėti, Dievas sumažina kartais ilgas ir sunkias mirusiųjų kančias. Iš savo globėjų taip pat žinau, kad meldžiant Dievą už kurią nors mirusiojo kaltę, reikia paaukoti šiai kaltei priešingą veiksmą. Pavyzdžiui, už šykštuolį duoti išmaldą, už bedievį – nuoširdžią karštą maldą, už šmeižiką – tylėjimą ir t.t.

Daugiausiai malonių skaistykloje kenčiančioms sieloms gali išprašyti vaikai.

Iš Dievo meilės sąmoningai iškentėta kankinystė iš karto atleidžia visas skaistyklos kančias.

D A N G U S

Labai daug sielų, išėjusių iš *Abejingumo aplinkos*, visam laikui pasiliks *Pažinimo aplinkoje*. Jų sugebėjimas daugiau nepajėgtų apimti. Pripildytos laime jos trokšti daugiau nebegali. Jos tiesiog nežino, kad gali būti laimė didesnė už tą, kurią jos turi.

Tačiau jos supranta, kad atlyginimas, kurį joms Dieviškoji Išmintis ir Meilė paskyrė ir kokio jos neužsipelnė, yra didžiausias.

Tos sielos, iš kurių buvo daugiau reikalauta, nes jos buvo labiau apdovanotos ir tuo pačiu paskirtos į aukštesnę vietą Danguje, jei jos gyvendamos viską įvykdė, skaistykloje pasiekusios pagal Dievo planą reikiamą laipsnį, po ilgesnio ar trumpesnio laiko iš *Pažinimo aplinkos* pereina į kitą ar į *Pirmąją Dangaus sferą*. O paskui, kaip ir skaistykloje, kyla vis aukščiau (kartais kurioje nors iš jų pasilieka amžinai), kol pasiekia tą *Dangaus sferą*, kurioje absoliuti laimės pilnybė atitinka jų aukščiausią dvasinei talpai.

Tų *sferų* kokybės ir kiekybės požiūriu yra neapsakomai daug. Kuo aukštesnė *sfera*, tuo labiau joje pažįstamas Dievas. Sielos Danguje kyla šviesiais tobulybės laipsniais, ilgdamos vis aukštesnės *sferos*, palaipsniui apsiprasdamos, vis labiau Dievą pažindamos, kol pasiekia visiško pažinimo ir prisipildymo laipsnį.

Taip kiekviena siela pagal absoliutų teisingumą, kurį supranta, pripažįsta ir šlovina, pasieks amžinosios laimės laipsnį, atitinkantį Dievo planus.

Džiaugsmo sfera

Po eilės skaistinio *aplinkų* ši yra pirmoji Dangaus buveinė. Joje būna sielos mirusių vaikų ir tų suaugusių, kurių bendravimas su Dievu, nežiūrint jų amžiaus, išliko kūdikiškai paprastas. Po šios *sferos* eina Laisvės, Šviesos, Gerumo ir daug kitų buveinių. Visos šios *sferos* yra šventųjų buveinės. Tačiau ne vien tų, kurie yra kanonizuoti. Ten yra ištisos minios tylių, dar šiame gyvenime Dievui atsidavusių sielų, apie kurių šventumą pasaulis nieko nežino. Tose aukštose Dangaus *sferose* jie mato Dievo šventumą, Jo visagalybę ir Jį šlovina.

(Iš Šv. Magdalenos Sofijos žinau apie vieną šventą skalbėją. Ji visą gyvenimą skalbdama prastovėjo prie skalblentės. Sunkiai užsidirbdama duoną sau ir šeimai, ji niekam nesiskundė, nesipriešino, bet viską priėmė nuolankiai, kaip Dievo valią. Ji savo neturtu, nuovargiu ir pastangomis, palinkusi prie skalbinių, nuolat Dievą garbino be rinktinių žodžių, tyliai, nepastebimai. Gyveno nuolatinėje Dievo akivaizdoje. Dėl Dievo meilės turėjo giedrią nuotaiką dirbdama ir patirdama gyvenimo pažeminimus. Todėl Dievas jos sielai leido Danguje būti prieš savo veidą šventąja).

Dieviškos išminties sferoje yra tie šventieji, kurie visas pastangas, visą mokslą ir žinias sunaudojo žemėje Dievo reikalams.

Šventosios Dvasios dovanų sferoje yra tie, kurie malda, ilgesiu ir savęs išsižadėjimu leido Šv. Dvasiai-Suramintojai veikti ir pasiekė pilnutinį savo dvasinį išsivystymą.

Aukščiausia *sfera*, kurią žmogus gali pasiekti, ***yra Meilės arba Mergystės sfera***. Čia yra šventieji, kurie pasižymėjo Dievo meile, ypač meile Švč. Jėzaus Širdžiai, kurie dėl Jos išsižadėjo gyvenimo, nepažindami žemiškos meilės.

Paskutinė aukščiausia *Dangaus sfera* yra ***Švč. Trejybės Sosto sfera***.

Šventumas ir neapsakoma laimė pripildo visą Dangų. Šventumo Branduolys, degas trimis glaudžiai susijusiais židiniais, veikia neapsakoma meilės jėga. Tos meilės, šviesos ir galybės spindėjimas iš Centrinio Židinio liejasi į artimiausias skaisčiųjų dvasių aplinkas. Kuo toliau nuo Centro, tuo tos šviesos veikimas darosi silpnesnis, nes tolimesnės *aplinkos* tokios galingos šventumo jėgos nepakeltų.

Dievas, kaip Amžinoji Šviesa, yra visur ir visus pasotina. Jis viską persmelkia, viską peršviečia ir Savo buvimu sudievina.

Danguje tik Jėzus ir Marija yra su savo šlovingais (sudvasintais) Kūnais. Visų kitų žmonių sielos laukia Paskutiniojo teismo ir kūnų iš numirusiųjų prisikėlimo.

Danguje Švč. Mergelei Marijai nėra jokių ribų. Ji šventųjų tarpe švenčiausia, Dangaus Karalienė, todėl turi išimtinės teises ir privilegijas. Kaip pasaulio atpirkimas pirmiausiai susitelkė Jos kūne, o tik vėliau per jį atėjo Viešpats į pasaulį, taip ir dabar visi malonių spinduliai, plaukia iš Dangaus į žemę, pirmiausiai turi per Ją, kaip per

prizmę pereiti. Tik po to Jos galingiausiu tarpininkavimu, lyg spektro spalvomis, jie skirstosi pasauliui.

Koks yra Dangus?

Mūsų kalba norėdami išreikšti koks yra Dangus, galime sakyti, kad jis panašus į vaivorykštę. Mūsų pojūčiai pažįsta tik menką dalelę spalvų, nes mūsų mirtingosios akys daugiau apimti negali. O sielos akys jų sugauna begalinį skaičių. Mūsų žemiškosios spalvos, palyginus su anomis, yra pilkos ir nešvarios... Dangaus spalvų turtingumo mes nepajėgiame suvokti.

Gausiausiame ir turtingiausiame rinkinyje kiekviena dorybė ir kiekvienas nuopelnas turi savo spalvą. Šventųjų sielos viena kitą atpažįsta iš spalvų. Pagal šviesos kokybę, kuri gaubia šventuosius, atpažįstamos dvasios ir jų privalumai. Tų spalvų stiprumas ir derinys sudaro kiekvienam šventajam būdingą šviesą. Kadangi Dangus įvairiaspalvis, tai silpna žmogaus vaizduotė, negalėdama to apimti, aiškina, kad amžinoji laimė yra giedojimas, šlovinas Dievo garbę, ir nuolatinis žiūrėjimas į Dievo Veidą.

Dangus nėra neveiklumas ir sustingimas. Žiūrėjimas į Jo Veidą reiškia negalėjimą kitaip veikti, kaip tik pagal Jo valią. Jeigu būtų galima taip pasakyti, tai išganytos sielos būseną yra jos klusnus ir tikslingas sukimasis pagal Dievo Širdies ritmą. Tai ir yra laimė. Išganyta siela mato ir supranta, žino ir stebisi Dievo galybe, gerumu, šventumu ir išmintimi. Ta išmintimi ji sotinasi ir gyvena. Protas, nuskaidrintas suvoktos Tiesos ir perimtas Šventosios Dvasios, negali galvoti kitaip, kaip tik pagal Dievo mintį. Siela, apdovanota malone, nebegali būti neišmintinga. Įsiklausymas, supratimas ir stebėjimasis Dievo planų tobula harmonija, žavėjimasis Jo įstatymais – štai kas yra Dangus.

Danguje viskas teisinga, viskas gera ir aišku. Visi turi tai, kas juos pilnai patenkina, ko ilgėjosi žemiškos kelionės metu, ir tai, ko dėl savo dvasinės nebrandos nemokėjo ilgėtis. Čia vyksta viskas, ką mūsų vaizduotė galėtų sukurti. Visos fantastiškiausios žmonių mintys yra tik blankus ir tolimas Dievo minčių atspindys. Dievo vaizduotė neturi ribų, o kiekviena Jo mintis tuo pačiu jau yra kūrybos aktas.

Siela, pasiekusi savo aukščiausią vietą, apie aukštesnes sferas nieko nežino. Didesnės laimės už turimą ji nepajėgia suvokti. O žemesnės sferas ji mato. Jose ji gali veikti ir, Dievui leidus, savo užtarimu ji gali pagelbėti skaistykloje kenčiančioms sieloms ir žemėje gyvenantiems žmonėms.

Kaip žemėje kūno akys skyrė šviesą, formą ir spalvas, taip dabar siela dvasiniu būdu mato viską, kas dedasi dvasiniame pasaulyje. Sielos labai lengvai pažįsta savo gimines, pažįstamuosius, nes ten visi turi savą pavidalą, spalvą ir ypatybes.

Žmonių sielos, kurios siekė tos pačios aukštybės, bus kartu toje pačioje sferoje. Ten glaudžiai jungs ne jausmo ar kraujo ryšiai, sieję jų širdis žemėje, bet svarbiausia – dvasiniai siekiai. Dievo meilės laipsnis, valios įtempimas siekiant Dievo, atsižadėjimų kokybė ir kiekybė, pasiaukojimas ir aukos Viešpačiui – štai kas sielas jungs amžinybėje! Šis jų broliškumo ir giminystės ryšys, taip tvirtai jungęs jų sielas žemėje, nežus ir amžinybėje.

Kančia, atsirandanti išsiskiriant čia žemėje dviems besimylinčioms sieloms, jeigu joms teks būti skirtingose Dangaus sferose, jų laimės pilnybės nedrums. Sielos laimė priklauso nuo ypatingo bendravimo su Aukščiausiąja Tobulybe, o artimose sielose, jei jos viena kitoje matytų Dievo meilės stoką, tai suteiktų skausmą, neramumą ir nuovargį. O amžinoji laimė turi būti visiška.

Išganytos sielos žvilgsnis į žemę yra skvarbus kaip rentgeno spindulys. Tas žvilgsnis prasiskverbia per medžiagą iki gyvo žmogaus ir jį mato tokį, koks iš tikrųjų jis yra. Tai neribojamas sielos žvilgsnis į kitą sielą. Išganytoji siela nieko nebegali pervertinti ar nuvertinti, nebegali klaidingai suprasti. To žvilgsnio netobuli ir žemiški

jausmai jau nebetemdo ir nebedrumsčia. Ši siela, kiek Dievas jai leidžia, apie gyvo žmogaus sielą viską žino.

Danguje sieloms visi troškimai išsipildys tobulu būdu. Įvyks ir tai, kas sielos gelmėje glūdėjo kaip ilgesys. Siela, gavusi visa, kas ją sklidinai pripildo laime, už viską labiau myli tų dovanų Davėją, o nuolatinis bendravimas su Kūrėju ir vis naujų dovanų gavimas dvasinį gyvenimą paverčia viena dėkingumo ir žavesio gija. Kuo labiau žmogus gyvendamas žemėje mylėjo Dievą, tuo Danguje bus artimesnis su Juo susijungimas.

Šventieji globėjai

Be Visagalio Dievo Apvaizdos ir maloniausio bei galingiausio Švč. Mergelės Marijos tarpininkavimo, žmonės gali naudotis ištisos dvasių hierarchijos globa. Didesnei Dievo garbei jos visuomet pasirengusios pagelbėti žemės žmonėms.

Triumfuojanti Bažnyčia – tai beribės laimės ir galybės spindėjimo sfera. Ji prasideda Švenčiausiąja Trejybe ir baigiasi mažiausiai apdovanota, žemiausioje *Pažinimo aplinkoje* esančia siela. Iš tos begalybės Dievo valia išskyrė kai kurias jėgas, kai kurias *aplinkų* ir *dvasių* kategorijas, kad jos betarpiškai veiktų žemėje.

Žmogus pirmiausiai naudoja angelų sargų, globėjų ir daugybės skaisčiųjų dvasių globa. Skaisčiosios dvasios – tai išganytos žmonių sielos, kurios veikia bendrai su šventaisiais Dievo garbei ir Jo meilei. Jos žemėje ieško panašaus pajėgumo žmonių ir jiems padeda džiaugsmingai tarnauti Dievui. Jos tokiu būdu trokšta išnaudoti visas galimybes, turimas pagal savo šventumo, skaistumo ir jėgos laipsnį. Skaisti dvasia, žmonių tarpe radusi tokį, kuris atitinka jos veikimą, stengiasi įkvėpimais jį palenkti Dievo reikalams. Jei geros valios žmogus pasitikėdamas paklūsta jos įtakai ir išplečia savo veiklą, tuomet pirmoji dvasia pasitraukia, o į jos vietą ateina kitos stipresnės dvasios, kad sielą paruoštų jos nuolatiniam globėjui, kuriuo paprastai būna kuris nors šventasis.

Šventojo globėjo dvasia taip pat savo būdu ir galimybėmis turi atitikti globojamo žmogaus nusiteikimams ir būdui. Šventasis iš savo nuopelnais įgytos tobulybės laipsnio, lyg iš dvasinio kapitalo, kurį Dievo valia leidžia tvarkyti, lengviau ir gausiau gali veikti į save panašioje sieloje. Veikiant šventojo globėjo šviesai ir šilumai, žmoguje ima vystytis visi geri polinkiai, kuriuos Dievas sieloje pasėjo.

Šventasis tampa žmogaus globėju (dažniausiai žmogui nežinant) tada, kai mato, kad tas žmogus, remiamas nenupeļnytos malonės, gali Dievo reikaluose daug padaryti. Taip pat ir tada, kai pats žmogus, kurį šventąjį pamilęs, karštai prašo to šventojo globos. Jei žmogus dvasiniame gyvenime svyruoja ir yra nei šioks, nei toks, tai matosi, kad dar neturi galingo globėjo. Taip pat gali būti, kad jis turi net kelis, bet juos turi iš tamsybių pasaulio. Nes jei žmogus gėriui nerodo geros valios, tai jį nugali blogis, ir dažniausiai jis lieka iki mirties drungnas.

Šventajam globėjui neprieinamas tik toks žmogus, kuris neturi geros valios, kuris nesistengia ir nemėgina jos įsigyti. Malda ir meile kuriam nors šventajam net ir labiausiai svyruojąs žmogus gali sau laimėti tokį galingą Globėją, kad su jo pagalba pirmą kartą svyravimas ir nepastovumas išnyks.

Norint išprašyti šventąjį kad jis mus globotų, reikia atlikti laisvai pasirinktą noveną, pradedant ar baigiant ją išpažintimi ir Šv. Komunija. Novenos metu nuoširdžiai melsti pasirinktąjį šventąjį. Jei malda būna nuoširdi ir intencija gryna, dažnai pasitaiko, kad jau devintą dieną visai aiškiai ir realiai galima pajusti prie savęs Globėjo buvimą.

Žmogus, turįs įvairius siekimus ir talentus, gali prašyti globos net kelių šventųjų, kurie atitiktų jo turimus gabumus. Tačiau artimiau galima susigyventi tik su vienu Globėju, prie kurio labiausiai linksta širdis. Vardo globėjas savo bendravardžio globėju savaime nebūna, bet juo gali tapti, jeigu to meldžiame. Kol tai įvyksta, šventasis apie kiekvieną žmogų, turintį jo vardą, žino viską ir gali bendravardyje pažadinti troškimą jo nuolatinės pagalbos ir globos. Globėjo veikimas yra labai stiprus, ir ta globa nesibaigia poveikiu į mintis.

Kai Bažnyčia švenčia kurio šventojo dieną, yra atlyginamas visas jo veikimas žemėje. Dėl to veikimo žemėje šventasis Danguje įgyja daugiau garbės. Tą dieną šventasis aplanko žemesnes Dangaus sferas, kur sielos, siekdamos amžinosios laimės, yra patyrusios jo pagalbos. Ten jos jį pagerbdamos dėkoja. Tą dieną tas šventasis gali užtarti savo bendravardžius, sunkiai kenčiančius skaistykloje.

Labai svarbu aukoti Šv. Mišias už mirusįjį jo vardo dienoje.

Kai Dievas sukuria sielą, tuo pat metu jai skiria angelą sargą. Tai dvasia, kuri atitinka jai skirtos globoti sielos ypatybes. Angelas sargas, kaip su Dievu bendraujanti būtybė, turi tobulą, nuo nieko nepriklausantį protą. Paskirtas būti neatskiriamu žmogaus draugu, jis prisitaiko prie žmogaus amžiaus ir padėties. Būtų galima sakyti, kad jis lyg auga kartu su žmogumi, nors toks pasakymas nėra tikslus.

Jei žmogus mokėtų pilnai gyventi dvasiniu gyvenimu, tą savo artimą ir meilingą draugą prie savęs visada jaustų. Nuo pat kūdikystės, per visą vaikystę, jaunatvę ir brandos amžių jis su angelu sargu kaip su geriausiu draugu bendrautų. Deja, kadangi medžiaginis pasaulis užgožia žmogui dvasinį pasaulį, tai tik kūdikis tą nuostabią su angelu sargu draugystę bepatiria. Ta džiugi draugystė kartais lyg šypsena atsispindi miegančio vaiko veide. Vėliau dėl žmogaus netobulumo ir jo nusikaltimų ta aiški draugystė išnyksta, ir tik labai retais atvejais žmogus vėl gali ją užmegzti.

Angelo sargo globa pasireiškia tuo, kad jis saugo žmogų nuo to, kas Dievui leidžiant galėtų jį ištikti. Tokiais atvejais angelas sargas tarpininkavimu turi teisę į Dievo Apvaizdą ir savo užtarimu gali nuo žmogaus daug ką nukreipti. Bet tai įmanoma tik tada, kai žmogus, nors ir ne visai sąmoningai, gera valia klausosi vidinių Angelo sargo įspėjimų. Taip pat yra Angelo sargo pareiga palaikyti vidinį žmogaus gyvenimą ir jam priminti Dievo per šventuosius siunčiamus įkvėpimus, kurių žmogus gali nepastebėti ir dažnai sunaikinti, nors ir veikiant šventajam globėjui.

Kadangi angelas sargas prie žmogaus būna visada, tai žmogaus nuodėmės jį labai kankina ir liūdina. Būdamas tobulai Dievą mylinti būtybė, jis negali pakęsti nuodėmės atmosferos. Tačiau dėl Dievo meilės jo bendravimas su žmogumi nenutrūksta net žmogui nusidedant. Žmogui sąmoningai pasirinkus blogį, nutrūksta jo bendravimas su Dievu ir šventaisiais.

Angelas sargas žmogaus sielą myli kaip savo dvynukę seserį ir jai trokšta kuo veikiausio išganymo, nes nuo to priklauso ir jo paties laimės pilnybė. Kai siela atgailoja skaistykloje, angelas sargas su ilgesiu jos laukia toje aukščiausioje Dangaus vietoje, į kurią siela nusivaliusi ateis. Anapusbėje draugystė su angelu sargu ir toliau tęsiasi. Kaip tobula dvasia angelas sargas kentėti negali, bet kol Dievo planai sielos atžvilgiu visiškai neišsipildys, ir angelas sargas visiškos savo laimės nepatirs.

Angelo sargo ir jam pavestos sielos laimės saikas auga vienodai – jie yra lyg sujungti indai. Tik tuomet, kai abu pasieks aukščiausią amžinosios laimės laipsnį, jų savitarpis santykis savaime pasikeis. Tuomet išganyta siela protu ir priartėjimu prie Dievo turės tą patį suvokimo laipsnį, kurį pradžioje savo prigimtimi turėjo angelas sargas. Tai galima palyginti su dviem broliais, kurių vienas yra daug vyresnis už kitą: tarp vieno ir kito vaikystėje ir jaunystėje būna didelis skirtumas, bet su amžiumi tas skirtumas dingsta.

Angelas sargas išganytos sielos niekada neapleis – ją globos ir su ja pasiliks amžinai. Kadangi angelas sargas Dievo pažinimą turi iš prigimties, o siela tą laimę įgyja malonės remiama savo nuopelnais, tai angelas sargas, sielai būdamas vadovu, jai tarnaus dangiškoje laimėje, be paliovos garbinant Dievą meilėje.

Ryšys, jungiąs sielą su angelu sargu, yra toks stiprus, kad jį nutraukti gali tik amžina sielos pražūtis. Tuomet našlaičiui angelui Dievas duoda globoti kitą sielą. Pražuvusios sielos atminimas, nors jai būtų buvę daug pastangų skirta ir suteikta daug Dievo malonių, visiškai dingsta.

Be žmogaus globojimo, šventųjų ir skaisčiųjų dvasių pareiga žemėje yra nesiliaujanti Eucharistijos adoracija. Kiekvienoje bažnyčioje ar koplyčioje, kur yra Švč.Sakramentas, prieš Tabernakulį sargyboje be angelų pakaitomis būna šventieji. Dažniausiai tą garbės ir meilės sargybą atlieka tos bažnyčios globėjas. Švenčiausias Kūnas ir Kraujas nei minutei nepaliekami be šios nematomos asistos. Kol žemėn neateis Dievo Karalystė ir kol Viešpats Jėzus tebus tik Tabernakulio namelių Kaliniu, o ne žmonių sielų ir širdžių Karaliumi, tol triumfuojanti Bažnyčia nuolat rūpinsis, kad Dievas, paslėptas duonos ir vyno pavidaluose, būtų žemėje be paliovos garbinamas.

Visas nematomas pasaulis yra pilnas įvairiausių dvasių. Kokią dvasią žmogus prie savęs prisileis, tokia jam bus įkvėpėja, patarėja, globėja ir net valdovė. Klysta tas, kuris mano, kad gera ar bloga mintis yra jo nuosavybė. Žmogus visai nežinodamas klausosi dvasinio pasaulio šnibždėjimų, jiems pritaria arba ne. Visa tai, ką žmogus yra įpratęs laikyti savu – visi troškimai, mintys, sumanymai ir veikla – yra jam siunčiama iš jį supančio antgamtinio pasaulio. Tokios minties, kuri savaime kiltų jo smegenyse, nėra. Smegenys tėra bangų, siunčiamų iš kito pasaulio, priimtuvas. Nuo pažinimo ir laisvos valios priklauso tai, ar jis ano pasaulio nurodymus priims ar atmes.

Nei piktosios, nei gerosios dvasios nieko primesti negali. Jos tik įtaigiai siūlo ir pataria. Todėl vienintelė žmogui priklausanti tikra nuosavybė yra jo laisva valia. Kartą davęs, jos net Dievas nebeatima.

PRAGARAS

Kaip Dangus ir skaistykla, taip ir pragaras turi nesuskaičiuojamas *aplinkas*. Juo žemesnė *aplinka*, tuo sunkesnė ir baisesnė joje kančia.

Pasmerktoji siela žino apie Dievo didybę, galybę bei grožį ir supranta, kad Jo niekuomet nematys. Žino, kad jos kentėjimai yra amžini ir kad tos kančios niekas nei palengvins, nei sušvelnins. Ją degina nenykstanti laimės ilgesio ugnis, nes tos laimės jau niekada nebeturės. Ta ugnis rys ir naikins pasmerktą sielą, bet jos niekada nesunaikins. Kažkoks baidus nepermaldaujamas niekuomet ją tykos iš visų pusių. Pražuvusi siela aiškiai supranta ką laisva valia užsitarnavo ir kad ji teisingai nuteista. Nors ir žino apie Dievo galybę ir tobulumą, bet Jo mylėti negali. Ji nejaučia nei jaudulio, nei gailėsčio. Tokie jausmai ją paguostų ir teiktų vilties, kad kas nors jos skolą, padarytą Meilei, apmokės. Jos jausmai – tik nusiminimas, skausmas, bejėgiškumas, apleidimas, o visų labiausiai – beribė neapykanta visko ir savęs.

Kas gyvendamas žemėje sąmoningai atmeta Dievą, tas po mirties ir Jo bus atmestas! Jo siela eis į tamsybes, kur *bus verksmas ir dantų griežimas*. Iš ten nėra nei sugrįžimo, nei išsigelbėjimo. Ta kančia jokiais žodžiais neišreiškiama, sąmoninga, beviltiška, pilna neapykantos – amžina kančia... Tai būseną, iš kurios nei viena pražuvusi siela niekuomet nebeišeis. Tai pragaras!

Kiekvienas žmogus yra nuolat veikiamas antgamtinio pasaulio: šventųjų, skaisčiųjų dvasių, menkų bei labai menkų dvasių ir piktų šėtonų – pagal tai, prie kurių žmogaus laisva valia linksta.

Demonas, kadaise buvęs angelu, turi aukščiausią gebėjimą, bet tas gabumas priešingas Dievui. Jis meilę pakeitė neapykanta, gėrį – piktybę, nusižeminimą – puikybę, pasitikėjimą – nusiminimu, viltį – abejone. Kaip dvasia, šėtonas pilnai suvokia gėrį, bet juo naudotis negali ir nenori. Jo jėga yra tikrai blogyje. Jis Dievo galybę ir didybę aiškiai supranta ir atsimena buvusią laimę. Jausdamas Dievo teisingumą, Jo neapkenčia. Jis ir blogio nemyli, nes mylėti nieko negali. Jis išdidus, o turi pasiduoti Aukščiausiojo valiai, kuri jo veikimą apriboja, leisdama tik iki tam tikro laipsnio. Neapsakomą kančią jam daro Dievo tobulumo žinojimas. Jis nori Jam pakenkti darydamas bloga.

Amžinojo Dievo planai aiškiai ir nepajudinamai nustatė, kokioje Dangaus aukštybėje ir kokios sielos turi Jo garbę spindėti. Kiekvienai naujai sukurtai sielai Dievas duoda visus atitinkamus privalumus, malonę ir jėgas paskirtoje Dangaus vietoje, bendrame chore garbinti Kūrėją. Tik nuo pačios sielos priklauso, ar ji tą Viešpaties šlovinimo vietą užims, ar paliks tuščią. Tam Dievas kiekvienai sielai duoda užtenkamai progų. Jeigu siela, sąmoningai pasirinkdama blogį, nenorės pasiekti pagal savo jėgas pasiekiamos paskirtosios viršūnės, ji pražus ir atsidurs tokioje pragaro gelmėje, kurios tamsybė ir kančia atitiks dydį tos laimės, kuriai ji buvo skirta ir kurią ji pati atmetė. Tad aukščiausią laipsnį ir ji pasieks, bet šis laipsnis bus priešingas Dievo paskirtajam. Tai panašu į kalną, atsispindintį vandens paviršiuje: juo aukštesnis kalnas, tuo toliau jis matosi atspindyje. O Visagalis Dievas vietoj žuvusios sielos sukuria kitą – taip pat apdovanotą sielą, turinčią tokias pat progas ir galimybes pasiekti jai skirtą aukštybę. Juk negali trūkti nei vieno garso begalinėje simfonijoje, turinčioje skambėti Viešpaties garbę per amžius.

ŠVENTŲJŲ BENDRAVIMAS

Jei žmonės tikėtų kokia nuostabiai gyva yra **šventųjų bendravimo** tiesa, jie šią tiesą apmąstydami vietoje "tikiu" saktų "žinau". Jei žmonės meile ir tikėjimu prasiskverbtų pro vis labiau tirštėjančius materializmo rūkus, jų sielos pasiektų atgamtinį pasaulį, tada jie suprastų kas laikina ir greit praeina, ir užuot pasidavę sugadintų polinkių bangoms, kurios juos neša tolyn nuo Gyvojo Šaltinio, gal pasiryžtų sugrįžti atgal.

Žmogus, gyvenęs vien tuo, kas praeina ir kas pojūčiais juntama, yra lyg neišsivystęs embrionas, uždarytas ankštoje ir tamsioje vietoje. Tik po mirties jis įsitikins, kad vienintelė tiesa buvo tas beribis dvasinis pasaulis, nuo kurio jis užsidarė savo ribotų pojūčių tamsoje.

Deja, visi šie žodžiai yra bejėgiai, - daugybei žmonių jie neduoda naudos. Kartu didis nusiminimas apima tą žmogų, kuris visa tai mato ir nori įspėti miegančius atbukime, drungnume ir abejingume. Juk žmogaus gyvenimas žemėje yra labai trumpas, o skaistyklos kentėjimai ilgi ir žiaurūs, žiauresni už sunkiausią gyvenimą. Juo labiau amžinai pasmerktos sielos kančia savo baisumu netelpa į jokią vaizduotę: kiek mūsų suvokimas leidžia, nėra nieko, su kuo būtų galima ją palyginti. Kita vertus, amžinoji laimė, kurią Dievas savo išrinktiesiems paruošė, savo didybe viršija visus kitus palyginimus, todėl verta daryti viską, kad ją laimėtume nugalėdami savo silpną prigimtį.

Dievas pažadėjo amžiną laimę visiems, kurie ištesės Jį mylėdami. Žodžio, antspauduoto savo Krauju, Jis nepakeis ir nesulaužys. Tad nors tokios laimės įsivaizduoti negalime ir apie ją, be Dievo žodžių, kitokių ženklų nematome, turime Juo pasitikėti. Tiesiog turime tikėti ir pasitikėti – ir eiti tuo keliu, kurį pats Dievas asmeniškai mums nurodė.

Argi galėjo Jis daugiau padaryti? Ar galėjo tai padaryti paprasčiau ir su didesne meile? Jis žmogiškame Kūne sutalpino Begalybę ir pats įvykdė visa, ko iš žmogaus turėjo pareikalauti. Jis iškraipytus ir klaidingus takus suvedė į vieną paprastą kelią, paženklinant Savo žingsnių pėdsakais, kad būtų lengviau jį atpažinti. Jis tik to tetrokšta, kad tų pėdsakų iš akių neišleistume ir jais eidami į Jo garbę patektume. Būdamas įsikūnijęs Teisingumas, Jis į mums skirtą Meilės Karalystę turėjo sugrįžti tik per žiauriausią kančią ir mirtį. Jis karališkai apdovanos visus tuos, kurie pasitikėdami seks Jo pėdomis.

Tai visiškai menkos pastangos lyginant su tokiu didžiu atlyginimu! Ir koks trumpas tas išmėginimo laikas! Kokios gausios malonės, kurios mus remia šiame kelyje! Kodėl žmonės nenori to priimti? Jau 20 amžių Triumfuojanti Bažnyčia kovoja su tokiu žmonių užsispyrimu.

Šventieji, gyvendami amžiną laimę, mylėdami Dievą tobula meile, visais savo nuopelnais maldauja Dievą, kad jiems leistų veikti žemėje. Deja, jų įtaka priklauso nuo žmonių nusistatymo ir valios: jie sąmoningai ir pikta valia tą šventųjų veikimą sustabdo. Tokį veikimą labai apsunkina ir žmogaus abejingumas savo sielos reikalams. Tačiau jei žmogus sąmoningai neturi piktos valios, tuomet kitų nuopelnai jame gali viską nuveikti.

Kiekvienas sąmoningai trokštąs tobulybės turi su pasitikėjimu karštai šauktis Triumfuojančios Bažnyčios (šventųjų Danguje) ir pasiduoti skaisčiųjų dvasių ir šventųjų veikimui. Tokį žemės žmonių šauksmą šventieji Danguje sutinka su džiaugsmu ir ilgesiu. Jie jaučiasi neapsakomai laimingi, kai žmogus mirtina nuodėme neužtemdytoje savo sieloje leidžia jiems veikti.

Kiekvienas laikotarpis turi savo šventųjų. Paprastai šventieji pralenkia savo epochą. Jie gimsta prieš tą laikotarpį, kuriame iš Dievo valios jiems teks veikti vėliau. Dėl to atsitinka, kad naujo tipo šventieji tų laikų žmonėms pradžioje esti svetimi ir nesuprantami. Tačiau Dievo veikimas visuomet turi tobulą prasmę. Rytdienos šventasis savo žemiškame gyvenime turi suspėti įvykdyti tai, ko Dievas iš jo nori, kad tinkamu laiku savo įgytais nuopelnais iš aukštybių galėtų padėti žmonėms.

Šventieji yra tam tikros epochos pranašai, todėl "vakarykštis šventasis" beveik su kiekvienu amžiumi darosi tinkamesnis mūsų šiandienai. Tačiau laikui bėgant jo šventumas darosi vis svetimesnis ir nesuprantamesnis, nes kiekvieno šventojo būdas, specialybė ir tipas Dievo valia yra tiksliai skirtas epochai, kurioje jam tenka veikti. Atlikęs savo misiją, šventasis nuo žemės reikalų lyg ir pasitraukia.

Šventieji, kurių kūnus Dievas apsaugojo nuo gedimo, nežiūrint atstumo epochos, kurioje gyveno, gali turėti ilgesnį, artimesnį ir lengvesnį ryšį su artimaisiais. Tačiau ir seniausieji šventieji atgauna pilną savo veikimo galią tą dieną, kurioje Bažnyčia švenčia jo šventę.

Kaip toks šventųjų veikimas atrodo? Dievas yra visur ir visada. Jo galybė veikia nuolat su vienodai galinga jėga. O šventieji pagal savo šventumo laipsnį gali tuo pačiu laiku veikti daugelyje vietų. Tos išganytos sielos, kurių poveikis yra blankesnis ir silpnesnis negu šventųjų, taip pat veikia. Šventojo siela siunčia į pasaulį nematomus spindulius. Tie spinduliai skleidžiasi į visas puses, o jų centras – pati siela – pasilieka Danguje. Tų spindulių stiprumas bei spalva priklauso nuo šventojo būdo ir valios. Skaisčiosios dvasios taip pat sudaro skirtingas spalvas, o jų veikimo galia yra spinduliuojanti jų šviesos juosta.

Tą akimirksnį, kai žmogus šaukiasi kurio nors šventojo, jo gija pradeda virpėti. Danguje būna išgirstas kiekvienas šventojo prisiminimas, atodūsis, vardo ištarimas ar piktžodžiavimas. Visa Žemė yra lyg apnerta tuo įvairiaspalviu tinklu. Žmogaus širdies šauksmas įsiskverbia į antgamtinį pasaulį ir priverčia pašauktąją dvasią atkreipti dėmesį į tą, kuris ją šaukia. Dėl šventųjų visur buvimo ir dėka visą pasaulį apimančio jų gijų tinklo, jie gali mūsų prašymus girdėti iš kiekvieno kampelio.

Šventasis, apsireikšdamas žemėje, Dangaus nepalieka. Savo būtybės galingai sukoncentruota dalimi jis prisiartina prie žmogaus, bet jo centrinė būtybė toliau pasilieka Dieviškame skaistume. Iš pakeliui sutinkamos materijos jis sukuria tiems laikams būdingą pavidalą ir taip pasidaro matomas žmonių akims. Tokią materializuotą dvasią apsupa stebuklinga dangiška aura, perskrodžianti visa, su kuo kelyje susiduria. Dangiškojo pasaulio auros yra lyg narų, nusileidžiančių į jūros dugną, šarvai. Dėl to dangiška palaima ir nežemiškas jausmas apima tą, kuris patiria apsireikšimą. Žmogui tai suteikia tokią laimę, kad kartais jo žmogystė tartum laikinai išnyksta. Tada jis pamiršta tą blogį ir menkystę, kurie sudaro jį supančią aplinką. Visa tai sunku su kuo nors palyginti. Tai tartum kvapas, apimantis sielą, kuris šventajam pasitraukus, dar ilgai joje pasilieka lyg svaiginantis aromatas.

Šventasis veikdamas pilnai savo jėgos ir skaistumo niekam neparodo. Jo šventumas lyg pereina per švelnų transformatorių ir įkaista iki tokio laipsnio, kokį

žmogaus siela gali pakelti. Šventasis negali pasirodyti toks, koks iš tikrųjų yra, nes negalėtume išverti.

Kas atsiduoda šventųjų ar skaisčiųjų dvasių globai, turi pereiti įvairias jų veikimo rūšis bei laipsnius. To reikalauja aukščiausio tobulybės laipsnio siekimas. Tokie žmonės vaikšto apsupti šventųjų aura, kurią kai kas tik jaučia, o kiti net ir mato. Nors ir patirdamas tokį veikimą ir pagalbą, žmogus išlieka su savo laisva valia, todėl tik nuo jo paties priklauso ką jis pasirinks. Šventosios dvasios tik ten gali veikti pastoviai, kur žmogus savo laisva valia atkakliai ir sąmoningai siekia aukštybių. Šventosios dvasios būna prie žmogaus tik tada, kai jis pradeda silpti ir svyruoti. Tada susirūpinusios jos stengiasi žmogų paremti, įkvėpimais apšviesti ir pakelti. Tačiau jei žmogus tą pagalbą atkakliai atmeta ir, pasitikėdamas savo jėgomis, sąmoningai pasirenka blogį, gerosios dvasios pasitraukia... Mirtina nuodėmė nutraukia žmogaus ryšį su Dangumi tuoj pat.

Jei žmogaus nuopelnai prieš nupuolimą buvo didesni už nusikaltimus, - Dievo teisingumo galia nepajudinama. Tada šventieji dar gali įkvėpimais jį kreipti prie gailesčio. Jei žmogus tuo pasinaudos, nusizemins ir išpažins klaidą, - nutrūkęs malonės ryšys vėl užsimegs ir lašas po lašo į jo širdį sugrįš tylą bei ramybę.

Paprastai šventieji net ir tikinčiam žmogui atrodo kažkokie svetimi ir neprieinami. Tačiau tokiais būti nenori! Jie iš mūsų laukia ne tik pagarbos, bet pirmiausiai nuoširdaus ir pasitikinčio draugiškumo. Kuomet žmogus eina iš bažnyčios namo, ir jie nenori bažnyčioje ant altorių pasilikti, jie norėtų eiti kartu! Jie nori būti su mumis kiekvieną valandą. O žmonėms taip sunku su pasitikėjimu, paprastai ir drąsiai juos pamilti. Todėl Danguje yra daug nuliūdusių šventųjų. Toks pasakymas nėra tikslus, bet kitaip sunku apsaityti. Dangiškoj laimėj niekas liūdėti nebegali, todėl ką jaučia šventieji, matydami mus atmetant malonę, jokiais žodžiais išreikti negalima. Bet mūsiškai kalbant, šventieji dėl to labai liūdi. Jie nori veikti, o žmogus į juos neranda kelio! Tiesa, kartais juos pasiekia mūsų malda, bet amžinai vis dėl medžiaginių reikalų. Malonių ir globos prašo tik labai nedaug žmonių. Bet ir tie, kurie prašo žemiškų dalykų, nemoka būti maldoje išvermingi. Išklausytasis, ypač jei prašo malonių sau, kurį laiką savo geradariui dar būna kiek dėkingas. Tačiau jei negauna, skuba ieškoti kito šventojo, kuris, jo nuomone, galės daugiau padėti jo reikaluose. Kaip neišmintinga ir skaudu! Kaip sunku žmonėms suvokti, kad tai, ko prašo, net ir laikinajame gyvenime jiems ne viskas naudinga.

Geriausias tėvas prašančiam vaikui vietoj žuvies niekad neduos žalčio, o vietoj duonos – akmens. Bet dažnai, kai prašoma akmens ar žalčio, Viešpats kantriai spraudžia jam į rankas nuolat atstumiamą duoną. Kaip mažai žmonės pasitiki Dievu, kuris puikiausiai žino ko mums reikia! Dievas niekad neatmeta tokio prašymo, kuris žmogaus sielai galėtų būti naudingas. Tad šventieji, Dievo leidimu veikdami, žmonių nenaudingų prašymų išklausyti negali.

Todėl prie žmogaus prieiti lengviau ne šventiesiems, bet menkoms ir piktoms dvasioms, nes žmogui maloniau sąmoningai ir nesąmoningai draugauti su tais, kurie jų silpnybėms pataikauja ir pakiša tai, ką šiuo momentu ir be pastangų galima įsigyti. Dėl to menkos ir piktos dvasios sugedusiai žmogaus prigimčiai visuomet yra artimesnės.

Nežiūrint į tai, draugystė su šventaisiais gali būti realiausia, ištikimiausia ir patikimiausia draugystė pasaulyje. Tai ne mistika, prieinama tik nedaugeliui išrinktųjų sielų. Kiekvienas, kad ir paprasčiausias žmogus, jei tik nori ir karštai trokšta, gali su šventuoju daugiau ar mažiau susigyventi ir būti jo tikroje bei džiaugsmingoje draugystėje.

.....